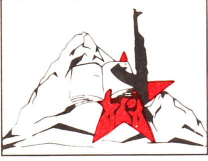

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎN E

Yıl: 11 / Sayı: 132 / Aralık 1992 / 4.- DM

KARARLIYIZ, KESİN KAZANACAĞIZ!

■ PKK yeni mücadele yılına girerken zafere emin adımlarla yürüyor

Devrimci hareketimiz PKK adıyla kendini açıkça ilan ederek yürüttüğü mücadelede, büyük gelişme ve derslerle dolu 14 yılını geride bırakırken, 15. yılını artan zafer umudu kadar somut olanaklarıyla karşılamaktadır. Sadece kayıplarıyla değil, çok yönlü kazanımlarıyla, Kürt gerçekliğini hep başkaları için en kötü tarzda kullanılan bir hammadde, bir malzeme olmaktan çıkarıp her şeyiyle kendisi için, özgürlüğü ve bağımsızlığı için harekete geçiren insanlığın tutkulu, iradeli ve bilinçli savaşımına büyük değer veriyor ve bunun için kazanmaktan başka hiçbir şeye seçenek tanımıyor.

Bir anlamda zafer sadece bir zaman meselesi olarak değerlendiriliyor. Bu anlamıyla parti tarihimiz sadece siyasi bir tarih olmuyor. Bu, ilkel komünal dönemin içinden insanın çıkış özellikleri kadar, günümüzün en inceltilmiş emperyalist-sömürgeci imha ve asimilasyondan çıkışın da gerçekleşmesi ve böylesine en çelişkili bir gerçeğin devrimci tarzda aşılmasıdır. Yine birçok yakın çağ devriminin olumlu özelliklerini içeriğine katan ve ayrıca insan olmanın temel özelliklerini, ona hükmeden ilkelerini benimserken, günümüz insanlığının önündeki en büyük tehlikeleri, bu tehlikelerin dayandığı kapitalist sistemi de karşılayan ve bununla birlikte bir nevi kapitalizm anlamına gelen reel sosyalizmin olumsuzluklarına karşı gerçek sosyalist tutumu geliştirerek gerçekleşen PKK, bir öncülük kurumu ve bu temelde bir halkın dirilişine imkan verme olayı oluyor.

Halen baş çelişki olarak savaşılan ve günümüzün en gerici ve hatta sadece bölgesel değil, uluslararası alanda da bu yönüyle merkezi bir yer işgal eden TC egemenliğine karşı geliştirilen çözümlemeleri devrimci pratikle tamamlama süreci

Devamı 14. sayfada

Kürdistan halkının temsilcisi ulusal meclisidir

"...Gerilla mücadelemizin ve parti öncülüğümüzün en geniş siyasal biçimlenmesi olan Kürdistan Ulusal Meclisi'miz halkımızın karşı karşıya bulunduğu sorunları çözmede örgütlenme ve işbölümüne gitmeli, halkımızın içinde çalışmayı temel almalıdır. Sömürgeci burjuva politikacılığının tam tersine aktif, dinamik, gerçekleşebilecek vaadlerde bulunan bir politikacılığı esas almalıdır. Unutulmamalı ki, meclisimizin politikacıları halkımızın en aktif militanlarıdırlar..."

YAZISI 8. SAYFADA

Partimiz 15 yaşında! Kazanan, partimiz önderliğindeki halkımız ve sosyalizm olacaktır!

Bugün, Kürdistan tarihinde başaşağı gidişin tersine çevrilmesinde; emperyalizm ve sömürgeciliğin halkımıza dayattığı ulusal yok oluş sürecinin, devrimci ulusal kurtuluş savaşıyla ulusal var oluş sürecine dönüştürülmesinde; insanlık tarihinin tanık olduğu en ırkçı, en katliamcı ve sömürgeci egemenlik sistemlerinin başında gelen sömürgeci-faşist Türk egemenlik sisteminin "mezara gömüp üstünü betonladım, bir daha dirilemez" dediği ve bir daha dirilmemesi için her türlü

Devamı 4. sayfada

1992'Yİ ZAFERLE KAPATIRKEN

■ TC, kaybetmemek için vahşetini uyguluyor, dünya ise anlamak istemiyor

Ulusal kurtuluş mücadelemizin tarihinde hemen her yılın ayrı bir önemi vardır. Denilebilir ki, geçen bütün yılların, kazanmak ya da kaybetmek gibi karşıt özellikleri bağrında taşıdığını, günümüzde ulaşılan gelişmelerin sonuçları çok daha iyi göstermektedir. Böyle bir gerçeklikten dolayı, yeni bir mücadele yılını daha zaferle kapatırken, kazanılan yılların temelinde bitmez tükenmez çabaların, fedakarlıkların, her şeyden önemlisi de şehitlerin kanının yattığını bir kez daha hatırlamak ve kazanımları buna göre değerlendirerek nihai zaferin gerekçesi haline getirmek gereği her dönemden daha fazla kaçınılmaz olarak önümüzde duruyor. Özellikle 1992 yılının hangi koşullarda ve nasıl imha harekatları karşısında mücadele edilerek tasfiye olmaktan kurtulunduğu ve bunun da ötesinde nasıl bir zafer yılına dönüştürüldüğü bilinciyle yeni mücadele yılına giriş yapılırsa, önümüzdeki süreçlerin de kazanılması zor olmayacaktır. 1992 yılının ulusal kurtuluş mücadelemiz açısından kader belirleyici bir öneme sahip olacağı, birkaç yıl öncesinden partimiz tarafından tespit edildiğini ve tedbirlerin buna göre geliştirildiğini belirtmek gerekiyor.

Bu yılın özel savaş uygulamalarına ve buna karşılık geliştirilen dev-

Devamı 2. sayfada

GÜNEY'DE DAYATILAN İHANET

"...Bu işbirlikçi güçlerin siyasi çizgileri de biliniyor. Perspektifleri otonomidir. Buna ulaşmak için bile olsa, halkın özgücüne dayanmak esas alınmamıştır. Halkı örgütleyeceğiz, özgücümüz ve savaşımımızla, direnişimizle bu hedefe ulaşacağız dememişlerdir. Veya diğer halklarla ya da devletlerle geliştireceğimiz ilişkilerde kendi gücümüze dayanıp, buna yaslanacağız yaklaşımına da sahip olmamışlardır..."

YAZISI 21. SAYFADA

1992'Yİ ZAFERLE KAPATIRKEN

TC, kaybetmemek için vahşetini uyguluyor, dünya ise anlamak istemiyor

Baştarafı 1. sayfada

rimci direniş mücadelesinin koşullarına bakıldığında, 1992 yılının TC-PKK savaşında nasıl bir öneme sahip olduğunu görebilmek zor değildir.

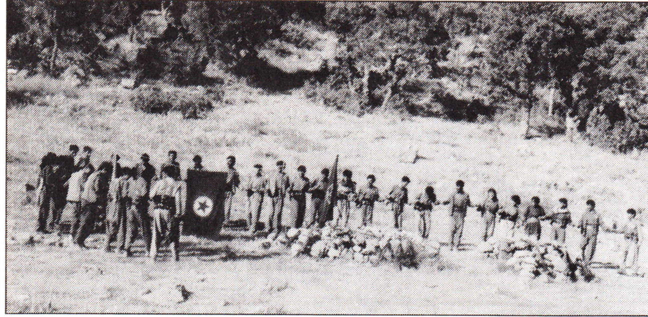
Yılın sonuna geldiğimiz bugünlerde, sömürgeci devlet, 1992'den hiçbir beklentisi gerçekleşmemiş olarak psikolojik savaşın her türlüsüne sarılıyor. Bununla hala iddialı olduğunu, önümüzdeki dönemde "terörü ezmede" mesafe alacağını ve her şeyin henüz bitmediğini gös termek istiyor. Kış süreci boyunca "iç harekat"la gerilla mevzilerine yöneleceği, tüm gücüyle yüklenip bunu başarmakta kararlı olduğu imajını toplum psikolojisinde egemen duruma getirmeye çalışıyor.

Kürdistan'ın bütün illeri ve Kürdistan kitlesinin yoğun olduğu Türkiye metropolleri hassas iller olarak haritada belirlenip, her ilin bünyesinde Emniyet Müdürlüğü Harekat Şubeleri kuruldu. Özellikle son dönemlerde halk kitleleri üzerinde yılın en büyük terörü uygulanıyor. Çokça sözü edilen "iç harekat" tamamen halk kitlelerini kapsamına alıyor. Hemen her gün onlarca kişi ya gözaltına alınıyor ya da tutuklanıp cezaevlerine dolduruluyor. Köylere düzenlenen askeri operasyonlar gündelik olaylar düzeyinde oluyor. İlçeler, köyler vb. yerleşim alanları en basit gerekçeler temelinde ağır silahlarla taranıyor, evler yakılıyor, insanlar öldürülüyor. Özel savaşın planı çerçevesinde, ulusal kurtuluş mücadelesini destekleyen köyler ard arda boşaltılıyor. Kış koşulları bir baskı unsuru olarak değerlendirilerek, köylülere dayatmalarda bulunuluyor. Köylerini ya da evlerini terk etmeyenlerin evleri ve köyleri yakılıyor. Böylece gerilladan alınan ağır yenilginin faturası köylülere ve halkın diğer kesimlerine ödettirilmeye çalışılıyor.

Bilindiği üzere gerilla bu yıl kırsal alanda sömürgeci-askeri hedeflere her dönemden daha organizeli ve kalabalık güçle yönelerek, TC'yi bu alanlarda geri adım atmaya zorladı. Askeri güçlerini kırsal alanda konumlanmış halde koruyamayan sömürgeci devlet, daha çok şehir alanlarında güç birikimine gitti. Nitekim köylerin boşaltılmaya çalışılması, gerilla cephesinde sağlanan bu gelişmeye verilmek istenen bir karşılık olarak gündeme geliyor. Yine Cumhurbaşkanı Turgut Özal'ın geçen aylarda Kürdistan'a yaptığı seferde halkı göçe teşvik etmesi, Türkiye metropollerine yerleşmeye ikna etmeye çalışması, Kürdistan'ın kırsal alanlarını insansızlaştırma ve böylece Türk ordu gücünü belirli merkezlerde yoğunlaştırmaya yeterli duruma getirme çabasını başarıya ulaştırmak amacını taşıyordu.

Böyle bir çabanın başarıya ulaştırılması, açık ki Türk ordusuna belli avantajlar sağlayacaktır. Mevcut durumda saldırı inisiyatifini kaybeden ordu, daha çok savunma pozisyonuna geçmek zorunda kalmıştır. Şehir alanlarında güçlerini yoğunlaştırarak, buradan hem savunmasını gerçekleştirmek ve hem de saldırmak istiyor. Nitekim buraların denetimini sağlamak, kırsal alan koşullarına oranla çok daha avantajlı durumdadır. Bu aynı zamanda, TC'nin kırsal kesimi kaybettiği ve şehir alanlarını da elinde tutmaya çalıştığı anlamına geliyor.

İşte, psikolojik savaş boyutu içerisinde geliştirilen "iç harekat"la böyle bir ortam yaratılmaya çalışılmaktadır. Dolayısıyla hedef halkın kendisidir. Yoksa, yılın diğer mevsimlerinde her türlü gelişkin askeri teknik desteğinde gerillaya karşı sonuç alamayan Türk ordusu, kış koşullarında bırakalım mesafe almasını, aksine darbeler almaktan kurtulamaz. Kaldı ki, geçen yılın da kış aylarında çok yönlü saldırılara geçgeci kurumlara önemli darbeler vurdu. Çok dikkat çekicidir ki gerilla, devlet güçlerine, onun işbirlikçi uzantılarına ve karanlık örgütlerine darbe vurdukça, bunlar halka yönelmişlerdir. Bu, gerillanın Kürdistan'da büyük bir hareket serbestisine sahip olduğunu, egemenliğini ve inisiyatifini geliştirdiğini gösteren bir tablodur. Sömürgeci devletin yap-

mesine rağmen, bütün beklentileri boşa çıktı ya da boşa çıkarıldı. Gerilla güçlerimiz de geçen yılın dersleri temelinde üslenmesini daha sağlam gerçekleştirmiş ve olası kara ve hava saldırılarına karşı da güçlü tedbirler geliştirmiştir. Bu durum, 1993 yılı içerisinde taraflar arasında mevcut olan savaşın seyrine etkide bulunacak ve dolayısıyla önümüzdeki yılın mücadelemiz açısından ortaya çıkaracağı kazanımlar belki de tahminlerin ötesinde bir büyüklükte olacaktır. Nitekim bunun işaretlerini şimdiden görüyoruz. Son bir ay içerisinde gerilla baskın, pusu, yol kesme vb. eylem biçimleriyle Türk ordu güçlerine ve sömürtığı ise, bu gelişme karşısındaki acizliği ile halktan intikam almaktır.

Bu da çözümsüzlüğün en ileri düzeydeki bir tezahürüdür. Ulusal uyanışı gerçekleştiren bir halka baskı ve terörün hangi biçimini uygularsanız uygulayın, sadece ve sadece onun daha büyük bir kalkışına yol açarsınız. Tarihimiz buna örnektir. Hayal olanın, kısa sürede gerçeklik bulması ve yine bunun benzerlerinden daha görkemli olması, biraz da sömürgecilik tarafından uygulanan büyük zulüm politikasıdır. Demirel-İnönü hükümetinin bir yılı bile doldurmadan iflas eden politikası, bu konuda her şeyi gözler önüne seriyor.

Cumhuriyet tarihinin en iddialı hükümetinin büyük iflası

TC'nin sömürgeci rejimi, ulusal kurtuluş mücadelemizin yeni dönemde silahlı savaşımı başlattığı 1984 yılından bu yana yıl yıl aldığı yenilgilerle onu tükenişe doğru götüren gidişatın önüne geçememiş, bütün imkanlarını seferber etmesine rağmen PKK'nin halklaşmasını önleyememiş, yine bütün aldatmaca politikalarına karşın Kürdistan halkının kurtuluş talebiyle ayağa kalkmasını engelleyememiş ve bu nedenle 1991 yılının sonlarında işlemeyen özel savaşının bir taktiği gereği ANAP iktidarına son vererek DYP-SHP koalisyon hükümetini işbaşına getirmişti. Bu cumhuriyetin en iddialı hükümeti, bu konumuyla da terör ve katliam iktidarıydı. Ulusal kurtuluş mücadelemizin ezilmesi açıktan telaffuz edilirken, "Halka şefkat" şeklinde formüle edilen aldatmaca politikasıyla da özel savaşın yıllık programı başarıya götürülmek isteniyordu. Vaat edilen "Demokrasi paketi"nden ise bombalar, terör, katliam ve ulusal kurtuluş mücadelemizin imhasına hizmet eden ne varsa o çıkıyordu. Söz konusu "Demokrasi paketi"nin açılmasıyla birlikte, Kürdistan son yılların görülmemiş devlet terörünün binbir boyutunu yaşayacaktı. Bütün bunların meşru imaj yayması için de en olmadık ikiyüzlü politikalara başvuruluyor, çeşit çeşit provokasyonlar geliştiriliyor ve Batı'nın şimdiye kadarki en büyük desteği sağlanıyordu. Yine cumhuriyet tarihinin en sıkı uzlaşması yaratılıyor ve çok seslilik adı altında geliştirilen politikayla bütün seslerin nefesi "terörün kökü kazınacak" söyleminde tüketiliyordu.

Çok iyi biliyoruz ki, dünyanın hiçbir yerinde olağan koşullarda ya da büyük bir yıkılışın gündemde olmadığı ortamlarda sağ ve sol partilerin ortak iktidarına gidilmez. 12 Eylül 1980 askeri darbesi ardından tutuklanan Demirel ve Ecevit'in bir sohbetlerinde, Ecevit'in *"CHP-AP koalisyon hükümeti kurulsaydı bu darbenin önüne geçilebilirdi. Ancak tüm çabalarıma rağmen buna yanaşmadınız"* sözlerine karşılık Demirel'in ise, *"Bunu yapamazdım. Çünkü bu en son seçenekti. Eğer bu da tutmasaydı ne olacaktı"* dediği henüz hatırlardadır. Aynı Demirel'in 12 Eylül darbesinin 10. yılında DYP ve SHP'nin bir araya getirilerek oluşturulan hükümetin başbakanlığını üstlenmesi nasıl yorumlanmalı ve hangi sonuçlar çıkarılmalıdır? Yine biliyoruz ki, bu hükümet, ilk altı aylık programında "terörün belini kırma" hedefine ulaşmak bir yana, kendi belinin kırılması önüne geçemedi. Yıkılışı ifade eden bu kırılış, ilerleyen süreçte bir çürümeyi yaşayarak yok olmaya mahkum oldu. Evet, Demirel-İnönü hükümetinin nereden bakılırsa bakılsın, bir hükümet olma özelliğine sahip olmadığı görülecektir.

Bunun nedenleri odukça açıktır. Ya da bu hükümetin ANAP iktidarından daha çok terörü tırmandırması, katliam uygulamalarında sınırı genişletmesi ve muhalefetsiz bir ortamda insan haklarını ayaklar altında ezmesi de cumhuriyet rejiminin karakterinde açıklık bulmaktadır. Dolayısıyla burada hükümetin iflasından bahsederken, asıl iflası yaşayan devletin kendisi olduğu sonucuna ulaşıyoruz. Bununla birlikte, devlet değişim sürecine tabi tutulmadığı ve bir yenilenme istidadı göstermediği müddetçe, onun hangi renkten olursa olsun hiçbir hükümetinden çözüm beklenemez. Çok açık ki, devletin yaşama gücünü bulamadığı koşullarda, onun hükümetleri de yaşama gücüne sahip olamayacaklardır. Aslında, Türkiye Cumhuriyeti'nin son yıllarda ulusal kurtuluş mücadelemiz karşısında yaşadığı çıkmazın boyutları bilinenlerin çok ötesindedir. Onun psikolojik savaş yöntemleri ve gerçeklikleri örtbas etme geleneğinin tutuculuğu göz önüne getirilirse, söz konusu tükenişin esas halkası yakalanabilir. Nitekim bu konudaki somut ve esas gerçekler çok derinlere gömülmüştür. Böyle olmasa, Demirel-İnönü hükümetinin değil bir defa, birkaç defa yıkılıp yerle bir olması gerekiyordu. Son ANAP Kongre'sinde Mesut Yılmaz'ın delegelere yönelik yaptığı konuşmada, *"Biz yıkıcı muhalefet yapmayız. 1 yıl içinde elimize çok fırsat geçti. Hükümeti sarsacak fırsatlar..."* şeklinde sarfettiği sözler, bir gerçeğin itiraf edilmesiydi.

Bu hükümet, hiçbir cumhuriyet hükümetinin yapmadığını yaptı. Yine hiçbir cumhuriyet hükümetinin uygulamadığı kadar devlet politikasını uyguladı. Belki de bu nedenle bu hükümetin iflası, diğer tüm hükümetlerden daha da erkenden oldu. Fakat bu hükümetin başbakanlığını yapan Süleyman Demirel, başarısızlıklarının bütün nedenlerini geçmiş yılların politikalarında arıyor. Eleştirilere yönelik savunmasını da bütünüyle ANAP'ın geçen iki iktidar dönemine dayandırıyor. Gerçekte ise bu, devletin kendisine ait olan başarısızlığın asıl nedenlerini saklama ihtiyacından kaynaklanıyor. DYP-SHP hükümeti ardından işbaşına gelecek herhangi bir hükümetin de başarısızlığını aynı şekilde kendisinden önceki iktidara bağlaması şaşırtıcı değil, tam tersine doğallıkla beklenmesi gereken bir yaklaşım olacaktır.

Demirel-İnönü hükümeti, halkımızın ulusal kurtuluş mücadelemizin tarihinde özel bir yeri olan 15 Ağustos günü iddiasını bütünüyle yitirdi. Bu gün, aynı zamanda hükümet şahsında devletin bir yıllık özel savaş planının iflasını da kesinleştiriyordu. Diyarbakır'da yapılan MGK toplantısında, Kürdistan sorunu Genelkurmaylığa devredildiğinde, hükümetin bütün yetkilerinden arındırılması, sadece bir maket olarak kalması kararlaştırılıyordu. Yani hükümet işlevini tamamlamış oluyordu. Aslında hükümet, önüne konulan bütün politikaları uyguladı. ANAP hükümeti döneminde olmayan katliamları bu hükümet gerçekleştirdi. Özel savaşı daha çok temsil etti, emirlerini harfiyen yerine getirdi. Bu yönüyle, Diyarbakır MGK toplantısı bildirisinde dile getirildiği gibi, hükümet başarılı oldu. Fakat buradaki asıl sorun ya da görülmesi gereken gerçek, başarılıca uygulanan politikanın çözümsüzlüğü derinleştiren bir politika olduğudur. Oysa bu hükümet, "terörü ezme" göreviyle işbaşına getirilmişti. Bunu başaramayacağı ilk altı ayda ortaya çıkınca, Genelkurmaylık bu nedenle onun görevini de üstlenecekti.

"Topyekün savaş"ın ilanı ve yılı kurtarma çabaları

Yılın sonuna doğru, gerilla eylemleri ve halk serihildanlarındaki yükseliş beklenenin daha da ötesinde seyrediyor. Sömürgeci devlet yetkililerinde şimdiye kadar görülmemiş bir düzeyde kaygı ve telaş başlıyor. Bütün çabalara, yaygınlaştırılan teröre ve ilan edilen seferberliğe rağmen devletin, bırakalım sonuç almasını, onun gerileme süreci daha da hızlanıyor.

Sömürgeci rejim, gerileme sürecinin durdurulması ve hiç olmazsa 1993 yılına bir umutla giriş yapılması için, son kozlarından birini de kullanmak zorunda kalıyor. Güney Kürdistan'da ilkel milliyetçilikle ortaklaşa bir cephe daha açıyor. Bu cephenin açılışına Batı'nın da desteğini alıyor. Ekim ayı başında, Güney Kürdistan'daki güçlerimize karşı başlatılan saldırı, bir son şans olarak değerlendiriliyor. Yaklaşan kış koşulları da fırsat bilinerek PKK, Güney'den ve Kuzey'den sıkıştırılarak ezilmek isteniyor. Bunun başarılması için ne gerekiyorsa o yapılıyor. Cumhuriyet tarihinin en büyük taarruzu başlatılıyor. Karadan ve havadan Güney Kürdistan'a giriş yapılıyor.

PKK'nin tamamen etkisizleştirilmesine göre başlatılan bu harekat, sadece bir fiyaskoyla sonuçlanıyor. PKK'nin sanılanın çok ötesinde bir güce sahip olduğu, dolayısıyla kolay ezilemeyeceği bir kez daha ortaya çıkıyor. Sömürgeci devlet, Güney

Kürdistan'da hedefine ulaştığı için değil, hedefine ulaşamayacağını ve hatta ciddi darbeler alabileceğini gördüğü için geri çekiliyor.

Güney Kürdistan'da yaşanan gerçeklerin kamuoyuna yansımaması için, burjuva basın-yayın organları da tamamen yalana dayalı haber ve yorumlarla psikolojik savaşı görülmedik biçimlerde boyutlandırıyorlar. Bütün sahte zaferlerinin gerçek yüzünün 32. Gün programında Osman Öcalan'ın açıklamalarıyla gün yüzüne çıkması, devlet için oldukça sarsıcı oluyor. 32. Gün programı hakkında dava açılıyor. Gerçeklerin bu kadarına bile tahammül edilemiyor. Bu durum aynı zamanda devletin toplum karşısında inandırıcılığını büyük oranda kaybettiğini gösteriyor. Gerçekten de toplumsal düzeyde hiçbir dönemde olmadığı kadar devlet aleyhine açılımlar sağlanıyor. Birçok vaadde bulunan devlet, hemen hiçbirini yerine getirme başarısını gösteremiyor. Böyle bir çıkmazı yaşadığı gibi, artık başarsızlıklarına gerekçe de bulamıyor. Şimdiye kadar toplum hep aldatılarak yönetildi, ikiyüzlü politikalarla şartlandırıldı. Fakat bu politika artık yürümüyor. Geçen her gün, gerçeklerin biraz daha açığa çıkmasını beraberinde getiriyor.

Nitekim devletin "topyekün savaş"ı ilan etmesi, stratejik denge aşamasına geçişi ifade ediyor. Hiçbir siyasi üstünlüğü kalmayan TC; tamamen askeri şiddete ve teknik imkanlarına dayanıyor. Ayakta kalışı bu temeldedir. Bundan kolay kolay vazgeçemeyecektir. Gerçekler biraz aralanırsa, askeri şiddette neden ısrar ettiğine daha iyi anlam verilebilecektir. Bu anlamda TC'nin bir yanılgı içinde olduğu söylenemez. Bu şekilde ömrünü uzatmaya çalışırken, aynı zamanda kazanmak istediği süre içerisinde de komplolarla kendi inisiyatifinde PKK'yi dışlayan alternatifleri devreye koymak amacındadır. Tabii ki, TC'nin bu alternatiflerine yatmaya hazır kesimler de az değildir. Şimdiye kadar bu yönlü mesafe alınamadı, bundan sonra bu daha da zor olacaktır. Partimizin başından beri işbirlikçiliğe karşı geliştirdiği gerçekçi tavır, kurtuluş çizgisini sağlam temellerde yürütmesi bu yönlü doğabilecek boşluk ya da fırsatların önünü tıkamıştır. Dolayısıyla iş kalıyor PKK'nin imhasına! Gerçekler ise, bunun başarılamayacağını ortaya koyuyor.

1993 yılı için umut arayışları

Türk devleti ilan ettiği "topyekün savaş"ın başlangıcını yenilgiyle geride bıraktı. Pervasızca yöneldiği her şey tersinden sonuçlara yol açtı. Yeni bir yılda bir umut ışığı görebilmek için, üst düzeyde seferber oldu. Başbakan, başbakan yardımcısı, cumhurbaşkanı, çeşitli bakanlar dış gezilere çıktılar. Adeta satılmayan bir mal gibi Türkiye'yi satılığa çıkararak, bir yerlerde alıcı bulmaya çalıştılar. Süleyman Demirel'in Japonya ziyaretinde yaptığı bir görüşmede *"ABD gibi, Japonya da Türkiye'de var olmalı"* şeklinde sözler sarfetmesi bir gerçeğin çarpıcılığını ortaya koyuyor. Bilindiği gibi Japonya, dünyanın sayılı ekonomik gücüne sahip ülkelerden birisidir. Türkiye, en zor dönemlerinden birini yaşıyor olmasından dolayı, dayandığı mevcut merkezleri yeterli bulmuyor. Avrupa ve ABD ile ilişkilerin gittikçe bozulacağını bildiğinden, bu yönlü de bir güvensizliği yaşıyor. Öyle ki biri olmasa diğeri olur hesabıyla, kendini daha fazla merkezlere bağlamaya çalışıyor. Her dönemden daha çok buna ihtiyaç duyuyor. Bunsuz ayakta kalamayacağını çok iyi biliyor. Gücünü dayandıracağı başka bir yer de yoktur. Halktan ne yüz bulabiliyor ve ne de destek. Ayrıca sağladığı "ulusal mutabakat" da yürüme koşullarına sahip değildir. Burjuva muhalefet güçlerinin, hükümete bir yıllık süre tanıdıkları ve ardından aktif muhalefete geçeceklerini açıklamaları, özel savaşın programı temelinde olan bir durumdur. Çünkü bu bir yıllık süre içinde hükümetin başarısızlığı, TC burjuva siyasal particiliğinde de bir iflasa yol açmıştır. Bu gelişme ortaya çıkmıştır. Sözde muhalefete geçmekle bu iflasın önü alınmaya çalışılıyor. Son seçimlerde ortaya çıkan sonuçlar, bu gerçeği çarpıcı bir biçimde ortaya koymuştur. Halk kitleleri artık burjuva partilerine güvenmiyor, içine girdiği beklentilerden vazgeçmek zorunda kalıyorlar.

Türkiye bütün cephelerde bir bunalımı yaşıyor. Temelde Kürdistan sorunu olmak üzere, diğer iç sorunlarda ve dış politikada ciddi engeller karşısında bir bocalama içinde bulunuyor. En önemlisi de, hiçbir alternatifin koşullarına sahip olmamasıdır. Halka hangi vaatlerde bulunacak, müttefiklerine hangi güvenceleri verebilecektir? Ya da böyle bir güçten yoksun bulunuyorsa, bunun gerekçelerini nasıl izah edecektir? Her zamanki sahte vaatlere kimler kanabilecektir? Gerçekte ise Türkiye, bu sorulara olumlu yanıt verebilecek durumda değildir.

Batı emperyalizmi de hiçbir yılda olmadığı kadar bu yıl Türkiye'yi destekledi. Açık insan hakları ihlallerine karşı sessiz kaldı. Bırakalım insan haklarını, kitle katliamlarına bile seyirci kaldı. Türkiye'den bunun karşılığında istenen tek şey, "PKK terörünün" ezilmesi oldu. Bunun için Batı emperyalizmi, yapılması gerekenin azamisini yaptı. Almanya'nın zaman zaman Türkiye'yi kendi silahlarını kullanmaması yönünde uyarması, tümden gerçekçilikten uzaktır. Hatta bu noktada çok tehlikeli bir ikiyüzlü politika temelinde herhangi bir zorlukla karşılaşmadan askeri yardım sürdürülmek istendi. Nitekim Türkiye, gerillaya ve halka karşı Alman silahlarını kullanmaya devam ederken, Alman devleti de silah yardımını sürdürmektedir. Karşılıklı çıkarlar gün geçtikçe daha da geliştiriliyor. Önemle vurgulanması gereken nokta ise, bu çıkarın Kürdistan halkının kanı üzerinde birleşiyor olmasıdır.

1992 yılı için öngörülen hiçbir vaadin yerine getirilememesi durumu ise sömürgeci devlet için önemli bir handikap oluşturuyor. Olağanüstü Halk Uygulaması kaldırılacaktı, Çekiç Güç'ün süresi uzatılmayacaktı, enflasyonun önüne geçilip ekonomik gelişme sağlanacaktı ve yine terörün kökü kazınıp demokratik reformlar gerçekleştirilecekti. Bunların hiçbiri yerine getirilemedi. Tersine bu sorunlar daha da ağırlaşarak önümüzdeki yıla devrediliyor. Dolayısıyla devletin bu konuda söyleyecek hiçbir şeyi kalmıyor. Muhalefet ile hükümetin, birbirlerine yönelik suçlamaları ve karşılıklı savunmaları da buradan kaynaklanıyor. Çünkü bununla kaybedecek olan bir taraf değildir, her iki taraf oluyor. Daha da ötesi devletin kendisi oluyor. Partiler de sonuna kadar devletçi olduklarına göre, birinin kaybetmesi ve diğerinin ise kazanması düşünülemez.

Başbakan Süleyman Demirel, gerçekler çok açık ortada dururken, bizzat onun başında bulunduğu hükümetin hangi politikalara sahip olduğu gözler önündeyken, *"Güneydoğu halkına yine gideceğiz. Yarım kalmış programı tamamlayacağız"* şeklinde açıklamada bulunuyor. Bahsedilen programın uygulanan yarısının terör ve katliam olduğunu gördük. Programın ikinci yarısı herhalde yine benzer olmayacaktır. Programın bu yarısı daha şiddetli terör ve daha kapsamlı katliam olursa, hiç şaşırtıcı olmayacaktır. Gelişmelerin düzeyi ve olası seyri dikkate alındığında, zaten yıpranan bu hükümetin alternatifsizlik nedeniyle kolay kolay terk edilemeyeceği görülüyor. Hükümetin mevcut konumu terör ve katliamdan başka hiçbir gelişmeye elvermiyor. Halkın da hiçbir beklentisi kalmamıştır. Anlaşılan şudur ki, sömürgeci rejim, bu kış veya önümüzdeki dönemde halka yönelik tırmandıracağı şiddeti bu hükümet eliyle gerçekleştirecektir. Daha sonra ise hiçbir işe yaramaz hale gelecek olan hükümete yol gösterecektir. Nitekim DYP ve SHP'nin artık bir daha iktidar yüzünü kolay kolay göremeyeceği gibi, bu Demirel ve İnönü'nün de sonu olacaktır.

Sürecin uzatılması rejim açısından hayati önemdedir. Hükümet olabilecek hiçbir parti, Türkiye siyasal yaşamında kalmamıştır. ANAP'ta yaşanan bölünme olayı, Turgut Özal-Mesut Yılmaz çelişkisine bağlanamaz. Yine umut bağlanan CHP bir varlık gösteremedi. MÇP şovenizmi zaten çözümsüzlük üretiyor. SHP'nin varlığı tartışma düzeyindedir. DYP'yi ayakta tutan, onun hükümette bulunuyor olmasıdır, fakat buna rağmen içten içe bir bölünmeyi yaşıyor. Hükümetten düştüğü günden itibaren bu yönlü gelişmeyi daha yakından göreceğiz. RP'nin son seçimlerde oy potansiyelini genişletmesi ise belirleyici ya da kalıcı bir gelişmeyi ifade etmekten uzaktır. Bunun nedenleri çok açıktır. Hiçbir parti bağımsız bir inisiyatife sahip değildir. Yeni parti arayışları da sonuç vermeyecektir. Rejimin köklü değişimini hedeflemeyen ve yine Kürdistan sorununun çözümü yönünde gerçekçi politikalar oluşturup hayata geçirmeyen hiçbir oluşum gelişme gücünü gösteremeyecektir.

Yine psikolojik savaş boyutu içerisinde geliştirilen Pişmanlık Yasası'na bağlanan umutlar hayal olmaktan öteye geçmeyecektir. Türk burjuva basınından ve yayın kurumlarından duyurulan haberlerde, Olağanüstü Bölge Valiliği'nin açıklamalarına yer verilerek, çeşitli bölgelerin isimleri sıralanmakta ve buralarda "teröristlerin" kendiliğinden teslim oldukları söylenmektedir. Ayrı ayrı bölgelerin isimlerinin anılması tesadüf değildir. Sözümona her bölgeden "teröristler" pişmanlık duyup "güvenlik güçlerine" teslim olmaktadırlar. Pişmanlık Yasası'na bu şekilde psikolojik etki yaratıp "terörist" toplanmak istenmektedir. Bilindiği gibi daha önceleri de bu yasa yürürlüğe konulmuş, ancak beklenen sonuç alınamamıştır. Aslında bu yasanın zamanlaması da tesadüf değildir. Güney Kürdistan'da başlatılan harekatın hemen ertesinde gündeme getirildi. Hatırlanacağı gibi bu dönemde devletin ilgili yetkilileri, "PKK'nın teslim ya da imha olmaktan başka seçeneği yok" sözlerini dillerinden düşürmüyorlardı. Yapılan hesaplara göre, "sandviç harekatı" ile PKK her iki taraftan sıkıştırılınca, Pişmanlık Yasası teslim olmayı özendirecek! Bu hesapları tutmayınca, bu yasa bir kez daha kağıt üzerinde kalmaktan kurtulamadı.

Görüldüğü gibi Türkiye, her şeyden umut bekler duruma düşmüştür. Nerede bir umut ışığı görmüşse oraya koşmuştur. "Yeni dünya düzeni"nin temsilcileriyle birlikte Somali'ye asker göndermesi de, tamamen içinde bulunduğu duruma bağlıdır. Yoksa devlet yetkililerinin belirttiği gibi "Türkiye bir dünya devleti" değildir, alakalı bile değildir. İnsancılıkla ilişkileri tamamen kopuktur. Kürdistan'da her gün insanları öldürüyor, baskı altında tutuyor, işkence den geçiriyor, yerinden-yurdundan kovarak ölüm ve açlıkla yüz yüze bırakıyor. Kürdistan'daki durum, Türkiye devletini tüm yönleriyle teşhir eden bir aynadır. Türkiye bunu bilmiyor değil, fakat emperyalist basın-yayın tekelinde, Somali'ye yapılan "Umut operasyonu" haberleri dünya kamuoyuna tek yanlı duyurulurken Türkiye'nin de adı geçmiş olacaktır. Sözümona böylece Türkiye'nin insan haklarına önem veren insancıl bir devlet olduğu imajı gelişecektir. Ve bu, Türkiye'ye uluslararası ilişki ve politikalarında puan toplayacaktır! Bu anlamda Somali'ye karşı gerçekleştirilen emperyalist amaçlı "Umut operasyonu"nu, Türkiye kendisi için bir umut olarak görüp, alelacele bu girişime dört elle sarıldı. Ancak Kürdistan öylesine barbar bir terör uygulaması altında bulunurken, Türkiye'nin bunu gizlemesi mümkün olmamaktadır. Nitekim Türkiye içte kaybettiği oranda dışta da kaybetmektedir. Uluslararası Af Örgütü'nün yayınladığı rapor, yine insan haklarını savunan diğer bazı kurumların açıklamaları bu konuda örnekleri oluşturmaktadır. Önümüzdeki süreçte, bu yönlü gelişmelerin daha da artan bir düzeyde devam etmesi olasıdır. Türkiye'nin en yakın müttefikleri bile onu insan hakları konusunda uyaracaklardır. Bu, Kürdistan halkına dostluk gereği olmayacak, müttefiklerin kendi çıkarlarına bağlı olarak gelişecektir.

Evet, Türkiye devleti neredeyse bütün umutlarını ve kozlarını yitirmiş olarak 1993 yılına girmektedir. Askeri şiddetten başka elinde kullanacak bir seçeneği yoktur. Çıplak zorda ısrar etmesinin tek nedeni de, onun kuruluşundan günümüze kadar yaşatılmasında bunun tek dayanak olmasıdır. Açığa çıkan en önemli gerçek ise, bu askeri şiddetin, yükselen devrimci şiddet duvarına çarpıp bir türlü sonuca gidememesi, günden güne sahiplerinin sonunu hazırlamasıdır.

1993'e büyük zafer umuduyla girerken

1992 yılını, her yıldan daha fazla zorluklara, boyutları uluslararası alana kadar uzanan komplolara, karşı-devrimci "topyekün savaş"a rağmen zafer yılına dönüştüren PKK, 1993 yılının zaferini şimdiden imkan dahiline koymuştur. TC sömürgeciliği sonuç alabileceğinden oldukça emin olduğu kozlarını kullanması pahasına da olsa ağır bir yenilgi almaktan kurtulamadı. Kazanılan bu zafer, Türk sömürgeciliğinin yanısıra emperyalizme, işbirlikçi ihanet ve reformist çevrelere de beklenmedik ağırlıkta bir darbe oldu. 1992'ye bağlanan karşı-devrimci umutlar birer birer boşa çıkarıldı. Bütün zorluklara ve imha amaçlı harekatlara rağmen Halk Kurtuluş Ordumuz-ARGK gerillaları kahramanca direnişler sergileyerek, ulusal kurtuluş mücadelemizin zaferini teminat altına aldılar. Bu arada 1992 yılının zafer yılına dönüştürülmesi uğruna PKK'nin direnişçi ruhunu ve kararlılığını temsil ederek şahadet mertebesine ulaşan kahraman şehitlerimizi de büyük bir saygıyla anıyoruz.

1992 yılında derinliğine ve genişliğine yükseltilen devrimci direniş savaşımı, elde edilen kazanımlar ve ulaşılan mevziler, yine her yönüyle ortaya çıkan gerçekler, bundan sonraki bütün yılları kazanıp nihai zaferi yakalamak için değerlendirilebilecek birikimlerdir. Bu yılda sağlanan gelişmeler, Türk devletine verdirilen kayıplar, denilebilir ki geçen sekiz yıllık savaşın toplam sonuçları düzeyindedir. Bunu, bizzat bir sömürgeci devlet yetkilisi, *"Bu yıl devletin verdiği kayıplar, geçen 8 yıla eşittir"* sözleriyle itiraf ediyordu..

Sömürgeci Türk ordusunun Kürdistan'da büyük yığınak yapmasına karşılık, kurtuluş kuvvetlerimiz de Kürdistan'ın bütün dağlarına yayılmışlardır. Dağlar sağlam üslenme esasına bağlı olarak tutulurken, şehir alanları da önümüzdeki dönemde ayağa kaldırılarak parça parça sömürgeci denetimden koparılacaktır. Bu temelde bütün Kürdistan, sömürgeciliğe karşı bir devrimci saldırı kalesine dönüştürülecektir. Bu bütün imkanlarıyla hazır hale getirilmiştir. Parti çizgisinde ısrar edilir ve yakalanan fırsat yerinde-zamanında değerlendirilirse, kazanmak zor olmayacaktır.

1992 yılının büyük kazanımları temelinde karşıladığımız 1993 yılına yönelirken, tüm partililere gelişmelerin kapsamına denk düşen büyük görevler düşmektedir. Ulusal meclis çalışmalarının sonuçlanmaya doğru gittiği, ordulaşmanın ileri bir mesafe aldığı ve yine ulusal ayaklanmanın gerekli koşullarının yaratıldığı bir dönemden geçiyor ve dönemin ağırlığına denk düşen çalışma tarzını yakalamak, koparıcı kişilik formasyonuna ulaşmak gibi vazgeçilmez bir sorumlulukla karşı karşıya bulunuyoruz. 1993 yılına, sömürgeci düşmandan kat kat daha büyük avantajlarla girmek, önümüzdeki sürecin sıradan çabalarla, eskinin çalışma tarzı ve kişiliğiyle kazanılacağı yanılgısına asla gerekçe yapılamaz. Çizginin adamı olmak, büyük iddialarla döneme yüklenmek şarttır. Başarmaktan başka seçenek tanımamanın anlamı budur. Çabalar büyük olduğu oranda kazanımlar da büyük olacaktır. Mücadelenin hangi sahasında bulunursak bulunalım, koşullarımız ve zorluklarımız ne olursa olsun, tüm gücümüzle sürece yüklenmekten ve başarmaktan başka tercihimiz olamaz. Sürece kesin kararlılık ve kazanma ruhuyla katılınmak zorundadır. Hiçbir partili savaşçı ve kadro, dönemin dayattığ görevler karşısında kendisine "yeterliyim, böylece de cevap verebilirim" gözüyle bakma hakkını kendisinde bulmamalıdır. Günden güne gelişme kaydeden, başarı grafiğini sürekli yükselten, önderliği hakkıyla icra eden kadro, dönemin olmazsa olmaz kabilinde emrettiği kadro tipidir. Nitekim önümüzdeki yıllar zaferin de, kaybetmenin de kolay gerçekleşebileceği yıllardır. Eğer görevlerimize doğru temellerde yaklaşır ve başarı tarzını esas alırsak, 1993 yıllına çok büyük zaferler sığdırmak işten bile değildir. Bu sorumluluk esasına bağlı olarak süreci karşılamamak için hiçbir neden yoktur.

Sonuç olarak, her yıldan ve dönemden daha umutlu, daha kararlı ve daha avantajlı bir konumda yeni bir mücadele yılına giriyoruz. Kazanacağımıza dair inancımız kesin ve tamdır.

Partimiz 15 yaşında!

Kazanan partimiz önderliğindeki halkımız ve sosyalizm olacaktır!

Baştarafı 1. sayfada

baskı, sömürü, asimilasyon ve katliamlarla tam bir ulusal imhayı dayattığı Kürdistan halkının savaşla dirilmesi ve savaş içinde demokratik-sosyalist bir uluslaşma sürecine girmesinde ve günümüzde yedi düvele karşı başarıyla sürdürdüğü direniş savaşında topyekün savaşan bir ulus gerçekliğine ulaşmasında belirleyici olan; önderlik ettiği Kürdistan halkının ulusal-toplumsal kurtuluş mücadelesini dünya devrim cephesinin en militan kolu, bilimsel sosyalizmin temsil gücü ve emperyalist "yeni dünya düzeni"nin en büyük handikapı haline getiren; bölge devriminin mayalandığı Kürdistan devrimini uzak bir istemden elini uzatsan tutulabilecek düzeyde somut bir hedef haline getiren Partiya Karkerên Kurdistan (PKK)'ın 15. kuruluş yıldönümüdür!

PKK, sömürgeci-faşist TC'nin Kürdistan'da gerçekleştirdiği katliamlar, mecburi iskan, yoğun Türkleştirme, işkence, sömürü ve talan politikalarıyla yarattığı toplumsal pasifikasyon ve suskunluk ortamında; Kürdistan'ın diğer parçalarında Kürtlük adına ortaya çıkan hareketlerin ilkel milliyetçi ve işbirlikçi karakteri ile Türkiye "sol" hareketlerinin kemalist, sosyal-şoven karakterinin ağır etkisi altında Kuzey-Batı Kürdistan'da ortaya çıkan Kürt gruplarının reformist, küçük-burjuva milliyetçiliği nedeniyle Kürdistan bağımsızlık ve özgürlük sorununa doğru-devrimci çözüm üretmekten uzak oldukları bir tarihsel dönemde;

"...Ulusal-toplumsal dinamikleri parçalanmış, beyinleri ve yürekleri tutsak alınarak kendine yabancılaştırılmış, celladına yardım edecek kadar düşürülmüş bir halk gerçekliğinden, bugün ulusal kimliğine sahip çıkan, ulusal-toplumsal kurtuluşu için ayağa kalkıp binlerce evladını şehit veren, onbinlercesini savaşa süren ve görkemli serîhildanlarıyla sömürgeci faşizme kök söktüren bir halk gerçekliğine ulaşmamız; Ulusal Önderimiz Başkan APO komutasında, en zor, hiçbir umut ışığının olmadığı koşullarda bile çıkış yolu yaratan partimizin atılımlarıyla mümkün olmuştur..."

Uluslararası komünist harekette ise SBKP, ÇKP, AEP ekseninde oluşan gruplaşmaların egemen olduğu, marksizm-leninizmi yaşayan devrimci-canlı özü yerine dogmatizm ve şablonculuğun ön planda bulunduğu, ama buna rağmen başta Vietnam olmak üzere diğer ulusal kurtuluş hareketlerinin emperyalizme ve sömürgeciliğe ciddi darbeler vurdukları bir tarihsel kesitte;

Halkımızın, Kürdistan'ın dört parçasını sömürgeci boyunduruk altında tutan dört sömürgeci devletin yoğun sömürü, baskı, teşhir ve katliamlarıyla imha olma tehlikesinin had safhaya ulaştığı ve ulusal-toplumsal kurtuluş sorununun çok yakıcı bir tarzda kendisini dayattığı; Kuzey-Batı Kürdistan'da ise TC'nin, kanlı katliamlarının üstüne inşa ettiği ve halkımızı kendisine yabancılaştırarak Türkleştirilmesi biçiminde somutlaşan beyaz katliamla ulusal yok oluş sürecinin son evresinde, halkımızın bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm ihtiyacına yanıt olarak ortaya çıktı.

Türkiye "sol"unun uzantılarıyla birlikte, Kuzey-Batı Kürdistan'da onlarca siyasi grup, parti vb. varken, PKK'nin bunlar arasından sıyrılarak kısa sürede politik bir güç ve günümüzde yalnızca Kürdistan'da iktidar alternatifi olmakla kalmayıp, bölgemiz düzeyinde önder politik bir güç haline gelmesini sağlayan nedir?

Her şeyden önce, PKK ideolojik grup olarak şekillenmeye başladığı andan başlayarak, Kürdistan halkının ulusal birlik, bağımsızlık ve özgürlük sorununun otonomist programlar ve reformist mücadele yöntemleriyle çözümünün mümkün olmadığı tespitini yapmış, asgari programını bağımsız, birleşik ve demokratik Kürdistan şiarı üzerine oturtmuştur. Bunu gerçekleştirebilmek için de proletarya partisi önderliğinde, devrimci ulusal kurtuluş savaşı stratejisini önüne koymuştur.

SBKP, ÇKP, AEP ekseninde gelişen ve komünist hareketi bölen kutuplaşmalar yerine, marksizm-leninizmi Kürdistan koşullarına yaratıcı bir tarzda uygulama, insanlığın kurtuluşunu esas alan bilimsel sosyalizmin evrensel ilkelerine bağlı kalma ve bunu tüm sapmalara karşı militanca savunma biçiminde somutlaşan ideolojik bağımsızlığı temel aldığından, uluslararası komünist hareketi böldüğü gibi Türkiye ve Kuzey-Batı Kürdistan'daki "sol" grupları da bölen akımlara karşı birliğini ve gelişiminin sürekliliğini korumuştur. İdeolojik-politik bağımsızlık, gelişmemizin mayasıdır.

PKK, geleneksel Kürt siyasi yapılanmalarının aksine, dış siyasal dengelere, sömürgeci ve emperyalist güç odaklarına dayanmanın, dış yardımlara bel bağlamanın halkımıza ve dünya halklarına bağımsızlık ve özgürlük yerine, başka güçlerin taktik uzantısı, dış güçlerin politikalarının basit birer uygulayıcısı olmayı getirdiği gerçeğini tespit ederek; Kürdistan halkının özgücüne dayanmayı, her şeyini halktan alıp, her şeyini engin bir özveriyle halkımızın ulusal-toplumsal kurtuluş mücadelesine vermeyi esas almıştır.

Ulusal-toplumsal dinamikleri parçalanmış, beyinleri ve yürekleri tutsak alınarak kendine yabancılaştırılmış, celladına yardım edecek kadar düşürülmüş bir halk gerçekliğinden, bugün ulusal kimliğine sahip çıkan, ulusal-toplumsal kurtuluşu için ayağa kalkıp binlerce evladını şehit veren, onbinlercesini savaşa süren ve görkemli serîhildanlarıyla sömürgeci faşizme kök söktüren bir halk gerçekliğine ulaşmamız; Ulusal Önderimiz Başkan APO komutasında, en zor, hiçbir umut ışığının olmadığı koşullarda bile çıkış yolu yaratan partimizin atılımlarıyla mümkün olmuştur. İğne ile kuyu kazma azim ve fedakarlığı, en zor anlarda bile yolundan sapmayan irade gücü, yıllar sonrasını hesaplayan, keskin öngörü temelinde attığı her adımda bölge ve dünya devriminin çıkarlarını da esas alan derin enternasyonalist karakteriyle Başkan APO, bu özelliklerini PKK'ye nakşederek halkımızın güncel ve tarihsel sorumluluklarını net olarak göstermiştir.

Reel sosyalizmin dağılmasıyla dünya tek kutuplu olarak, emperyalizmin hegemonyasına açık bir denge ya da dengesizlik üzerinde durmaktadır. Reel sosyalizmin yanlışları sosyalizme mal edilerek sosyalizmin öldüğü, dünya halklarının kurtuluş umudunun boşa çıktığı, kapitalist emperyalizmin insanlığın refah içinde yaşayabileceği tek sistem olduğu propagandası, emperyalistlerin elinde tekelleşmiş olan medya aracılığıyla halkların beynine kazınmaya çalışılmaktadır. Sosyalizmin yarattığı moral değerler de önemli oranda zaafa uğratılmıştır.

Dünyanın dört bir yanında gelişen ve çağımızın esas devrimci akımı olan ulusal kurtuluş hareketleri çeşitli biçimlerde tasfiye edilmiştir. Halk savaşı yürüten ve oldukça önemli mevziler kazanmış, hatta El Salvador'da olduğu gibi ülkenin önemli bölümünü denetim altına almayı başarmış olan birçok ulusal kurtuluş hareketi, silahlarını bırakarak düzene entegre olma sürecine girmiştir. Sosyalist yaratımları koruma uğraşı içinde olan Küba, emperyalizmin yoğun baskılarına karşı direnmeye çalışırken, Nikaragua'da Sandinistler ise silahla kazandıkları iktidarı seçimle burjuvaziye bırakmak zorunda kalmıştır. Kuzey-Güney çelişkisinde Güney cephesinde yer alan birçok devlet emperyalizm tarafından sindirilmiş, deyim yerindeyse teslim alınmıştır. FKÖ önderliği, Filistin sorununun çözümünde emperyalizmin kabul ettiği sınırlar içerisine çekilmiştir. Ortadoğu'da emperyalizme karşı tarafsız politikalarını sürdürmeye çalışan İran, Suriye ve Libya gibi ülkelerin iktidarlarının sınıfsal yapıları gereği tutarlı olmasa da, direnişlerini ne kadar sürdürebilecekleri belli değildir. Statükoyu bozmaya kalkışan Irak Baas rejimi, Körfez Savaşı'yla tasfiyenin eşiğine getirildi. Emperyalizmin savaş makinası Ortadoğu'ya taşındı. Tekelleşen medya aracılığıyla Körfez Savaşı tüm dünyaya naklen izletirildi. Böylece emperyalist militarizmin gücü herkese gösterildi. Irak'ın yerle bir edilmesiyle dünya halklarına gözdağı verilerek emperyalizme karşı direnilemeyeceği(!) gösterilmeye çalışıldı.

Dünya genelinde egemen kılınan pasifikasyon, emperyalizmin güç gösterisi üzerine inşa edilmeye çalışılan Pan Amerikana "demokrasi", "insan hakları", "uluslararası barış", "AGİK Sözleşmesi", "Paris Şartı" vb. kulağa hoş gelen demagoji ve söylemlerle cilalanan "yeni dünya düzeni" olarak sunulmaktadır. Öz itibarıyla "yeni dünya düzeni", emperyalizm için sınırsız sömürü, talan ve halkları köleleştirme özgürlüğü demektir. Emperyalizmin ve sömürgeciliğin kölelik boyunduruğunu söküp atmak, bunun yerine bağımsız ve özgür yaşamak isteyen halklar için ise bu, zorla boyunduruk altında tutmanın yolu olarak kan, katliam, sürgün, işkence, zindan, soykırım demektir. Demokrasi, insan hakları, barış, yalnızca emperyalistler ve ona tabi olanlar içindir. Örneğin, Kürtler için "yeni dünya düzeni", kendi ülkelerinde mülteci leşmedir, Amerikan uçakları, Alman tankları ve panzerleriyle bombalanmaktır, köylerinkentlerin yerle bir edilmesidir, faili belli kontra cinayetleridir, işkencedir, sürgündür, zindandır; ya emperyalizme ve sömürgeci-faşist TC egemenliğine boyun eğme, ya da halk ve ulus olarak yok olma özgürlüğüdür.

Tam bir emperyalist kuşatma çemberi içinde gelişen Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi, bugün yalnızca TC ile değil, bir bütün olarak emperyalizme karşı da savaşmaktadır. Ve bu düzeyde savaşım yürüten tek güçtür dersek abartı olmaz. Dört yandan kuşatma altında tutularak nefes boruları tıkatılmaya çalışılan güçsüz bir halkın, Kürdistan halkının emperyalizme, bölge gericiliğine ve TC'ye karşı kararlı bir direniş savaşı yürütmesi ve önemli mevziler kazanması, bölge ve dünya halkları için önemli bir moral ve umut kaynağıdır. Kürdistan halkının bağımsızlık, ulusal birlik ve özgürlük istem ve hakkının yanısıra, Ortadoğu'da oturtulmaya çalışılan emperyalist "yeni dünya düzeni"nin boşa çıkarılması, Ortadoğu devrimlerinin önünün açılması, dünya devrim cephesine sağlam bir cephe gerisi yaratıl-

"...Kürdistan devrimi, Ekim Devrimi'nin geliştiği koşullara kıyasla çok daha büyük bir kuşatma altındadır. Emperyalist kuşatmayı yarmada katkıda bulunacak ulusal kurtuluş ve işçi sınıfı hareketleri gibi müttefiklerden yoksun olarak gelişmektedir. Stratejik müttefik olarak gördüğümüz Türkiye proletaryası ve halkı örgütsüz ve öndersiz bir durumdadır. Türkiye devrimine önderlik etme iddiasıyla yola çıktıklarını söyleyen 'sol' siyasal gruplar, bırakalım Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine destek sunmayı, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin etkisiyle ortaya çıkan olanakları bile değerlendirememektedirler. Bugün Kürdistan devrimini hedef alan sömürgeci-emperyalist saldırganlık, hiçbir devrime karşı olmadığı kadar barbar, katliamcı ve örgütlüdür..."

ması ve sosyalizmin moral değerlerinin yeniden güçlendirilmesi vb. güncel ve tarihsel görevler de PKK'nin önünde durmaktadır. Bu görevler, oldukça zor, ama bir o kadar da onurlu görevlerdir. Görevlerin güncelliği kadar, gelecek için tarihsel önemi, PKK'nin omuzuna büyük tarihsel sorumluluklar yüklemektedir. PKK, ideolojik-politik-örgütsel yapılanması, milyonları ayağa kaldıran savaşı ve dünya politik gündemine müdahale edebilen maddi gücüyle, bu ağır sorumlulukların gereklerini yerine getirmektedir ve getirmeye de devam edecektir. Kürdistan devrimi, tek başına TC'yi zorlayan ve yalnız ona karşı gelişen bir devrim değildir. Kürdistan dört sömürgeci devlet tarafından bölüşülen ve her parçası üzerinde dört başı mamur bir sömürgeci egemenlik inşa edilen devletler arası bir sömürgedir. PKK önderliğinde yürütülmekte olan ulusal-toplumsal kurtuluş savaşı, yalnızca Kuzey-Batı Kürdistan'ın değil –esas cephe bu parça olmakla birlikte–, dört parçanın da kurtuluşunu ve halkımızın ulusal birliğini gerçekleştirmeyi hedeflemektedir. Dört parçadaki ERNK örgütlenmesi, diğer parçalardaki halkımızın Kuzey'deki savaşı kurtuluş umudu olarak görmesi ve destek sunması, son olarak KDP-YNK ihanet çetelerinin TC ile birlikte Güney'deki güçlerimize saldırması üzerine, partimizin savaşın bir taktiği olarak ilan ettiği ekonomik ambargonun Kuzey'in yanısıra, Doğu ve Küçük Güney parçasındaki halkımız tarafından da uygulanması, PKK'nin, henüz suni sınırlar resmen kalkmamış olsa da halkımızın ulusal birliğini önemli oranda sağladığını ve sömürgeci sınırları işlevsiz kıldığını açıkça ortaya koymuştur. Bu pratik gelişme bile TC'nin İran ve Suriye yönetimlerini bir zirve toplantısına çağırarak ortak önlemler geliştirme arayışına itmiştir. Kürdistan'ın devletlerarası sömürge oluşu, devrimin uluslararası bir karakterde gelişmesini zorunlu kılan ve aynı zamanda enternasyonalist niteliğini güçlendiren bir olgudur.

"...Kürtler için 'yeni dünya düzeni', kendi ülkelerinde mülteciteleşmedir, Amerikan uçakları, Alman tankları ve panzerleriyle bombalanmaktır, köylerin-kentlerin yerle bir edilmesidir, faili belli kontra cinayetleridir, işkencedir, sürgündür, zindandır; ya emperyalizme ve sömürgeci-faşist TC egemenliğine boyun eğme, ya da halk ve ulus olarak yok olma özgürlüğüdür..."

Kürdistan, coğrafi olduğu kadar, siyasal olarak da sömürgeci bir kuşatma altındadır. Kısa Kuzey sınırı sayılmazsa, dört tarafı kendisini sömürgeleştiren devletlerle çevrilidir. Vietnam devrimi için Çin, Cezayir devrimi için Mısır ve Fas birer cephe gerisi ve üslenme alanı görevi gördü. Kürdistan devrimi ise böyle olanaklardan yoksundur. Cephe gerisi halkımızın bulunduğu her yer, üslenme alanları ise, bazı tarihsel fırsatları doğru değerlendirmenin dışında, ancak silahla güvence altına alabildiği alanlardır.

Kürdistan'ı sömürgeleştiren rejimler, tarihteki Kürt ayaklanmalarını bastırmada ortak hareket ettikleri gibi, konjonktürel politikaları ne olursa olsun, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini boğmak için de ortak hareket edebilecek siyasal rejimlerdir. Buna ek olarak, zengin petrol yataklarını denetlemek için gerek bölge gericiliği, gerekse emperyalist devletler bu rejimleri desteklemekte, bölge halklarını bölmek için çizdikleri suni sınırlar üzerinde inşa edilen statükoyu korumak amacıyla her yola başvurmaktadırlar. PKK'nin anti-emperyalist, anti-sömürgeci çizgisi, enternasyonalist karakteri ve yürüttüğü devrimci halk savaşı, tüm dünya gericiliğini karşı cephede birleşik bir kuşatma, saldırı ve imha harekatı içinde birleştirmiştir. Bu karşı-devrimci cephe, ideolojik, politik, ekonomik ve askeri olarak PKK'nin tüm nefes borularını tıkayarak tam bir tecrit çemberine alıp imha etmek için şantaj, tehdit, saldırı, akla gelebilecek her türlü yol ve yöntemi denemektedirler.

Marksist devrim öğretisinin ilk önermelerinden biri şudur: "Devrim, karşı-devrimi örgütler, ona karşı savaşım içinde çelikleşir ve onu yenilgiye uğratarak başarıya ulaşır." (Marks-Engels) Yine çokça bilinen ve dünya halklarının esin kaynağı olan 1917 Ekim Devrimi, emperyalist kuşatma altında gerçekleşti. Ve bu kuşatma altında, emperyalizmin organize ettiği içerdeki karşı-devrim odaklarıyla sürdürdüğü yaklaşık üç yıllık iç savaşta karşı-devrimi yenilgiye uğratarak ayakta kalmayı başardı. Ekim Devrimi I. Emperyalist Paylaşım Savaşı sürecinde gerçekleşti. Emperyalist devletler birbirleriyle savaşıyorlardı. Savaş sonrası birkaç yıllık sürede ise, savaşın yaralarını sarmakla uğraştıklarından devrimi yok edebilecek güçte değillerdi. Avrupa'da çığ gibi gelişen işçi sınıfı hareketi Sovyetler Birliği için de önemli bir müttefikti. Kürdistan devrimi, Ekim Devrimi'nin geliştiği koşullara kıyasla çok daha büyük bir kuşatma altındadır. Emperyalist kuşatmayı yarmada katkıda bulunacak ulusal kurtuluş ve işçi sınıfı hareketleri gibi müttefiklerden yoksun olarak gelişmektedir. Stratejik müttefik olarak gördüğümüz Türkiye proletaryası ve halkı örgütsüz ve öndersiz bir durumdadır. Türkiye devrimine önderlik etme iddiasıyla yola çıktıklarını söyleyen "sol" siyasal gruplar, bırakalım Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine destek sunmayı, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin etkisiyle ortaya çıkan olanakları bile değerlendirememektedirler. Bugün Kürdistan devrimini hedef alan sömürgeci-emperyalist saldırganlık, hiçbir devrime karşı olmadığı kadar barbar, katliamcı ve örgütlüdür. Buna rağmen Kürdistan devrimi, emperyalist destekli TC'nin topyekün savaşına karşı topyekün bir direniş savaşı geliştirmekte, düşmanı siyasi ve askeri olarak darbelemekte ve böylece devletleşme yolunda kararlı adımlarla ilerlemesini sürdürmektedir. Bu zorlu kuşatma ve emperyalizm-TC-iç ihanetin suç ortaklığıyla halkımıza karşı yürütülen topyekün savaş, devrimimizin zorluğunu gösterdiği gibi, gelişiminin sağlıklı, güçlü temellere sahip olduğunu ve uluslararası suç ortaklığına vurduğu darbelerle yarattığı uluslararası siyasi sonuçların büyüklüğünü de göstermektedir. Ancak satır başlıklarıyla belirttiğimiz bu olgular, devrimimizin yeni bir Ekim Devrimi niteliğinde olacağı yorumuna yer vermeyecek açıklıkta ortaya koymaktadır. 1917 Ekim Devrimi, emperyalizmin en zayıf halkası olan Rusya'da gerçekleşmişti. Bugün ise, emperyalist zincirin en zayıf halkası Ortadoğu, Ortadoğu'nun odak noktası da Kürdistan'dır. Emperyalist egemenlik zinciri bu kez Kürdistan'da koparılıp atılacaktır.

Kürdistan devriminin zaferi, Ortadoğu genelinde bir devrimler fırtınası yaratacak, kardeş halklar da bir bir emperyalist kölelik boyunduruğunu bir daha geri gelmemecesine söküp atacaklardır. Kürdistan devrimi, bölge ve dünya devrimleri için sağlam bir cephe gerisi ve destek üssü olacaktır. Bu, dünya komünist hareketinin içinde bulunduğu tıkanıklığın aşılması için de önemli bir gelişme olacaktır.

"...Reel sosyalizmin dağılmasıyla emperyalizmin kucağına itilen halklar, tarihin garip bir cilvesi olarak, düne kadar ilgisiz kaldıkları Kürdistan devriminden güç ve destek alarak henüz canlı olan sosyalizm değerlerine daha hızlı dönerek, bilimsel sosyalizm temelinde yeniden ve daha sağlıklı bir inşaya yönelebileceklerdir..."

Reel sosyalizmin dağılmasıyla emperyalizmin kucağına itilen halklar, tarihin garip bir cilvesi olarak, düne kadar ilgisiz kaldıkları Kürdistan devriminden güç ve destek alarak henüz canlı olan sosyalizm değerlerine daha hızlı dönerek, bilimsel sosyalizm temelinde yeniden ve daha sağlıklı bir inşaya yönelebileceklerdir.

TC'nin gömmeye çalıştığı mezardan dirilerek çıkan Kürdistan halkı, PKK önderliğinde yürüttüğü savaşımla emperyalizmin öldüğünü söylediği sosyalizmi insanlığın kurtuluşunu esas alan bilimsel temelleri üzerinde adım adım geliştirerek, ülkemiz koşullarında inşa etmekte; bu temelde bilimsel sosyalizm PKK'de temsil gücü bulmaktadır. Ve biz reel sosyalizm öldü, yaşasın bilimsel sosyalizm diyoruz.

"Kürdistan, yeni bir Ekim Devrimi'nin mayalandığı bir alandır" diyor Başkan APO. Ülkemiz bölgesel devrimin rahmidir. Bu yüzdendir ki, emperyalist Çekiç Güç'le temsil edilen emperyalist savaş makinası ülkemizde konumlandırılmış; olağanüstü teknik savaş araç-gereci ve kitle imha silahlarıyla donatılmış milyonluk TC ordusu ve ihanetçi güruh topyekün saldırarak devrimimizin sağlıklı doğum yapmasını engellemeye, deyim yerindeyse, kürtajla devrimi rahminden söküp öldürmeye çalışmaktadırlar.

TC'nin topyekün savaş ilanı ve doruğa varan ihanet

Kürdistan devriminin Ortadoğu ve dünya genelinde yol açacağı devrimsel gelişmeleri, birçok "sol" çevreden daha gerçekçi değerlendiren emperyalistlerle TC, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini boğmak, imha etmek, o da olmazsa, bölge ve dünya genelinde yaratacağı etkileri sınırlandırmak için çoktan kollarını sıvamış, planlarını yaparak uygulamaya başlamışlardır. TC'nin topyekün savaş ilanı ve uygulamasına durup dururken gelinmediği açıktır. TC'nin topyekün savaş ilanı, yalnızca TC'nin kararı değildir. Başını ABD'nin çektiği emperyalist kampın Pentagon'da planlayarak Brüksel'de görev bölümü yaptıktan sonra uygulamaya koyduğu politikaların adım adım iflas ettirilmesi sonucu gelinen aşamada, sosyalizmin silahlı mücadele temelinde yaşatıldığı ve emperyalist sömürgeciliğin ölüm çanlarının çalındığı en önemli bölgesel devrim odağının yok edilmesi için ABD ve bağlaşıklarının ortak kararla yürürlüğe koydukları bir politikadır.

İsveç Başbakanı Olof Palme cinayetinin PKK'ye mal edilerek Avrupa'da PKK'yi "terörist" ilan etme, Almanya'da 10'dan fazla yoldaşımızın tutuklanarak partimize karşı rehin tutulması, Semir ihaneti ile başlayıp Av. H. Yıldırım ihanetiyle sürdürülen sözümona "demokratik PKK" yaratma, "Kürt sorununa evet, PKK'ye hayır" ve giderek "PKK'ye evet, APO'ya hayır" formülasyonlarında ifadesini bulan PKK'yi "ehlileştirme" ve tasfiye etme çabaları boşa çıkarıldı. Emperyalist metropollerde yürütülen emperyalist komplo ve tasfiye politikalarına, TC'nin dozunu her geçen gün artırarak uyguladığı özel imha savaşı eşlik etti. Bu uluslararası tasfiye çabalarına "sol" cenahtan başını TKP tasfiyeciliğinin çektiği ve anti-PKK'lilik ilkesi üzerine inşa edilen "Sol Birlik", "Tevger" vb. cephelerin (!) karalama ve tecrit etme kampanyalarına, zaman zaman da silahlı saldırıya varan girişimleri de katıldı. PKK özgücüne dayanarak, ülkede gerillayı yaygınlaştırıp savaşı yükselterek tüm bu "ehlileştirme", komplo ve tasfiye çabalarını boşa çıkardı.

TC, ülkede "köy koruculuğu" adı altında karşı-devrimci çeteler örgütleyerek savaşı Kürdistanlılaştırır ve sömürge valiliği, özel kolordu, özel timler örgütleyerek devleti özel savaşa göre yeniden kurumlaştırırken; emperyalist metropollerde sahte "Kürt konferansları" düzenleyerek PKK'ye alternatif reformist-işbirlikci güçleri bir araya getirip devreye sokmaya çalışıyordu. PKK büyük bir politik öngörüyle bu tasfiyeci girişimleri zamanında teşhir ve tecrit ederek etkisizleştirdi. Mücadelemizin doğal bir sonucu olarak TC cephesinde doğan boşlukları gerilla güvencesinde ve devrimci çizgimizin siyasi yol göstericiliğiyle demokratik-meşruiyet temelinde doldurmasını bildi. Gerilla savaşını ve cephe örgütlenmesini yaygınlaştırarak, halkımızın siyasal şiddetinin somut ifadesi olan serihildanlarla TC'nin özel savaşını tam bir çıkmaza soktu. TC'nin savaşı Botan'la sınırlandırarak boğma çabası da böylece boşa çıkarıldı.

Emperyalist blok, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin yozlaştırılarak ehlileştirilmesinin, Başkan APO liderliğinde PKK'nin önderliği devam ettiği sürece olanaksız olduğunu, bu önderliğin dejenere edilemeyeceğini çabuk kavradı. Önderliği tam bir tecrit çemberine alarak boğmak için tüm gücüyle yeni politikalarını devreye koymakta gecikmedi. Kürdistan'ı konvansiyonel silahların sınırlandırılması anlaşmasının kapsamı dışında tutarak, TC'nin Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini imha etmek için istediği kadar silah ve ordu gücü yığmasınının önünü açık bıraktı. Bu aynı zamanda bölge halkları için de bir tehditti. Körfez Savaşı sonrasında Güney Kürdistan'da önce ayaklanmaya yeşil ışık yakıp, sonra da Saddam'ın saldırısını kışkırtarak Kürtleri kendi ülkesinde mülteciteleştirdi ve onların tarihsel düşmanları olan TC ve İran devletlerinin kucağına itti. Ardından insanlık ve Kürtlerin hamisi, kurtarıcısı (!) pozuyla ortaya çıkıp bölgeye tam olarak yerleşen ABD, İngiltere ve Fransa, TC'nin de katıldığı "Çekiç Güç" adı verilen emperyalist müdahale gücünü Kürdistan'da konuşlandırdı. Bu emperyalist güç, TC'nin halkımıza ve partimize karşı yürüttüğü özel savaşa yalnızca istihbarat ve lojistik destek sunmakla yetinmeyip, zaman zaman fiilen savaşa

da girdi.

TC, uluslararası politikasını Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin dışa açılan nefes borularını tıkamaya, emperyalist devletlerin desteğini sürekli kılarak Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini tasfiye etmeye yöneltti. Avrupa ve Ortadoğu devletlerine taviz üstüne taviz vererek, Suriye gibi ülkelere yönelik şantaj, tehdit ve taviz politikasını iç içe uygulayarak Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini tecrit çemberine almaya çalıştı. Bu amaçla İran ve Ermenistan'a verdiği tavizler azımsanacak gibi değildir.

Tüm bu çabalara rağmen, emperyalist tasfiye politikalarıyla TC'nin özel imha savaşının iflas etmesi engellenemedi. ABD'nin petrol bölgelerini denetim altında tutma politikasının taktik uzantısı olarak Güney Kürdistan'daki işbirlikçi önderlikler bir araya getirilerek yeni bir senaryo uygulamaya konuldu. KDP-YNK liderleri, TC ile tarihsel ajanlıklarının da yardımıyla devletin en yetkili kişi ve kurumlarının temsilcileriyle ilişkiye geçirildi. Yeni senaryonun özü, KDP-YNK ihanetinin halka onaylatılmasından başka bir anlamı olmayan seçimlerle Güney'de kukla bir parlamento ve hükümet kurdurarak, bu ihanet odağını partimize saldırtmaktı. Böylece partimizin ilan ettiği Kürdistan ulusal halk temsilcileri meclisinin toplanmasını, Botan-Behdinan Savaş Hükümeti'nin ilanını engellemek ve Güney Kürdistan'da konuşlanmış Bağımsızlık Cephesi'nin Birleşik Silahlı Kuvvetleri'ni bu alandan çıkartılması da sağlanmış olacaktı. Tarihsel ihanet odağının halkımızın kurtuluş kuvvetlerine saldırması, TC'ye bir taşla birkaç kuş vurma olanağı da sağlanmış olacaktı.

TC ile ihanetçi güruh bu planı hayata geçirmenin hazırlıklarını sürdürürlerken, Kuzey-Batı Kürdistan'da savaş yeni bir aşamaya giriyordu: Gerilla tüm eyaletlerde kök salmış, başta Botan olmak üzere hareketli savaş birçok alana yayılıyordu. Ülke kırsalının önemli bir bölümü silahlı kuvvetlerimizin denetimi altına alınmış, ard arda şehir işgalleri gerçekleştiriliyor, düşman karakolları birer birer imha ediliyordu. Halkımızın serihildanları, düşmanın şehirlerde de rahat hareket etmesini engelliyor, onu savunmaya çekilmek zorunda bırakıyordu. Halkımız öz yönetim organları olan halk komitelerini yaratıyor, özsavunma birliklerini kurarak düşmanın kontra saldırılarını anında cevaplıyor, iç sorunlarını kendisi çözerek TC'nin varlığını gereksizleştiriyordu. İkili iktidar yakalanmış, halk savaşı stratejisinde, stratejik denge olarak adlandırılan bir aşamaya geçiliyordu. Gerilla ordusu kurumlaşmış, büyümüştü. Kadın-erkek binlerce gencimiz gerillaya akın ediyordu. Halkın siyasal ordulaşması her yaş, cins ve sosyal tabakadan insanı kapsamına alacak denli gelişmişti.

1992 bahar atılımı hazırlıklarımıza paralel olarak, düşmanın da bu hazırlıkları baltalamak için hava bombardımanlarıyla Kürdistan'a askeri yığınağı arttı. Halkımızın başta Botan olmak üzere tüm yurtta ve belli başlı Türkiye metropollerinde gerçekleştirdiği serihildanlar, katliama hazırlanan TC ordu sürülerinin saldırısı sonucunda Cizre, Şırnak, Nusaybin gibi alanlarda kana bulandı. Halkımız ve silahlı güçlerimiz kitleyi koruduklarından katliam emelleri faşist ordu sürülerinin kursağında kaldı. Özel savaş rejimi, kendi kayıplarını gizleyerek psikolojik savaşı tırmandırdı. Özel savaşın en yetkili ağızları "PKK ayaklanma çıkarmak istedi, başaramadı" propagandasına ağırlık verdi. Savaşta inisiyatifi ele geçirdiğini iddia ederek halkta güvensizlik ve panik yaratma çabası içine girerek pasifikasyonu egemen kılmaya çalıştı.

Kürdistan halkını etkisi altına alamayan TC'nin psikolojik savaşı, Türkiye "sol"u ve "aydınları"nın ağırlıklı bir bölümünü ise etkisi altına almayı başardı. Bazı "sol" çevreler işi ifrada vardırıp özel savaşın sözcüleriyle aynı paralele düşerek, eleştiri adı altında son derece seviyesiz, politik içerikten yoksun, devrim ve savaş gerçekliğinden bihaber "değerlendirme" ve "yorumlar" yayınladılar. 15 Ağustos 1992'de Kürdistan'da 10 il, 52 ilçe, binlerce köy; Türkiye'de ise Adana, Antalya, Mersin, İstanbul gibi önemli merkezlerde gerçekleşen ve milyonların katıldığı görkemli serihildanlara eşlik eden karakol ve taburlarının basılarak imha edilmesini içeren askeri eylemler, TC ile birlikte bu "sol" kesimlere de en iyi yanıttı. Ancak, siyasi dürüstlük ve özeleştiri meziyetlerinden nasibini alamamış olanlar için, TC'nin psikolojik etkisi altında kendi tekerlemelerini yinelemek, devrimin gelişen seyrini ve gerçekliğini kavramaya çalışmaktan daha kolaydır. Onlar da öyle yapıyorlar.

Şırnak katliamı TC'nin özel savaşının iflasının itirafı ve topyekün savaşın da başlangıcı oldu. Şırnak'ı Çukurca, Kulp, Göle katliamları, ARGK karargahları ve köylerin bombalanmasının yoğunlaşması, hizbikontra cinayetlerinin artması, yoğun toplu tutuklama ve işkenceden geçirme kampanyaları izledi. Yerinde infazlar, gözaltında kaybolmalar (!) Türkiye'de de yaygınlaştırıldı. Türkiye metropollerinde Türk-Kürt düşmanlığı körüklenerek bazı alanlarda Kürtlere yönelik saldırılar örgütlendirildi.

Tüm katliam ve her alanı etkisi altına alan devlet terörü devam ederken, Talabani ve Barzani hainleri ise MİT ile Genelkurmay'ın kapalı kapıları ardında TC'nin topyekün savaşının Güney Kürdistan cephesinde uygulanacak planlarını kotarıyorlardı.

Düşmanın yoğunlaşan bu saldırı ve katliamlarına karşı ARGK birliklerinin, hareketli savaşın "Kuşat ve imha et" taktiğinde ifadesini bulan düşman karakol ve taburlarına yönelik saldırıları da arttı. 28 Eylül 1992 gecesi ARGK birlikleri Şemdinli mıntıkasında Rubarık, Masikür ve Bırane tabur ve karakollarını aynı anda basarak 400'ü aşkın kolluk kuvveti ile 50'yi aşkın kontrayı imha edip silah ve cephanelerine elkoydular. Bu saldırı ordumuzun savaş sanatındaki yetkinleşmesini ve hareketli savaşın düzeyini gösteriyordu. Bu saldırı, MGK'nin Diyarbakır toplantısında halkımıza ve partimize karşı topyekün savaşın ilan edilmesinin ardından Genelkurmay Başkanı Org. Doğan Güreş'in sınır birliklerine moral verme gezisinin ertesi günü gerçekleşti.

ABD'nin onayı ve TC'nin kabulü ile Güney Kürdistan'da oluşturulan sahte Kürt parlamentosu, 4 Ekim 1992'de "Federe Kürt Devleti" kurduğunu ilan etti. 5 Ekim günü ise peşmerge güçleri Güney Kürdistan'da konuşlanmış Birleşik Silahlı Kuvvetlerimize saldırdılar. Saldırının hedefi, silahlı güçlerimizin Kuzey'e, yani TC ordu birliklerinin önlem aldıkları sınıra sürülerek orada imha edilmesini sağlamaktı. Güney'de yeni korucular olan peşmergeler, Kuzey'de ise TC ordu birlikleri arasında kalacak olan birliklerimiz ya imha edilecek ya da teslim alınacaklardı. ABD -savaş stratejisinde, kontr-gerilla operasyonlarında çokça kullanılan "örs-çekiç" taktiğidir bunun adı. Özel savaşın sesi Türk burjuva basını taktiğin menşeini gizleme çabasıyla, aynı anlama gelen "sandviç harekatı" adını taktı. Pentagon'da hazırlanan planları eskiden beri kurtuluş kuvvetlerimize karşı uygulamaktaydılar. Buna eklenen yeni unsur, korucubaşı Talabani ve Barzani'nin koruculaştırdıkları peşmergelerin TC subayları komutasında savaşa sürülmesiydi.

"...Emperyalist metropollerde yürütülen emperyalist komplo ve tasfiye politikalarına, TC'nin dozunu her geçen gün artırarak uyguladığı özel imha savaşı eşlik etti. Bu uluslararası tasfiye çabalarına 'sol' cenahtan başını TKP tasfiyeciliğinin çektiği ve anti-PKK'lilik ilkesi üzerine inşa edilen 'Sol Birlik', 'Tevger' vb. cephelerin (!) karalama ve tecrit etme kampanyalarına, zaman zaman da silahlı saldırıya varan girişimleri de katıldı. PKK özgücüne dayanarak, ülkede gerillayı yaygınlaştırıp savaşı yükselterek tüm bu 'ehlileştirme', komplo ve tasfiye çabalarını boşa çıkardı.

Kürdistan tarihindeki başaşağı gidişin başlıca sorumlusu olan iç ihanet, devrimci direnişin yayılmasına paralel olarak doruğa varmış, düne kadar gizlemeye çalıştığı kanlı yüzünü açığa çıkarmıştır. Halkımızın kanını, canını ve direniş potansiyelini aile çıkarları doğrultusunda sömürgecilerle emperyalistlere pazarlamayı meslek edinen Barzani haini, "Yaşasın TC, kahrolsun PKK" sloganını radyolardan haykırarak ihanetini tüm dünyaya resmen ilan etti. Bu karşı-devrimci saldırı, TC subayları komutasında, ABD, Alman silahlarıyla donatılmış ihanet çetelerinin halkımızın kurtuluş umuduna, bağımsızlık ve özgürlük özlemlerine ve geleceğine yönelttikleri hain bir saldırıdır. Halkımızı kandırmak için bugüne dek yüzlerinde taşıdıkları sahte "Kürt milliyetçiliği" maskesini bizzat kendileri yırtıp ihanetlerini kendi ağızlarıyla itiraf eden bu ihanetçi güruhlara hala "yurtseverlik" yaftasını yakıştırmaya çalışan aymazların bulunması, halkımız adına utanç duyduğumuz bir durumdur. İhaneti tescil edilmiş bu güçlere "yurtsever" demek, kendi yurtseverliğini -tabii varsa- tartışılır kılmakla eş anlamlıdır. İhanetin suç ortaklığıdır. PKK her türlü devrimci eleştiriye açıktır. Varsa, bu savaştaki eksikliklerimiz de eleştirilebilir. Ancak hiçbir eleştiri, halkımızın kurtuluş umudunu yok etmeye yönelen ihaneti aklama adına olamaz. Böylesi bir tutum da eleştiri olarak kabul edilemez.

Akıl hocalarından aldıkları dersi iyi ezberleyen Barzani, Talabani ve ihanetin diğer sözcüleri Güney Kürdistan'daki güçlerimizi 1-2 gün içinde söküp atacaklarını ilan ettiler. Ancak Ankara'da yapılan hesapların Güney'deki savaş meydanlarına uymadığını anlamaları için bir haftalık süre ve kahraman birliklerimizin kararlı direnişi yetti. 25-30 bin peşmergeyi savaşa sürmelerine, buna karşılık silahlı güçlerimizin yalnızca mevzilerini savunmalarına rağmen, ağır kayıplar vererek mevzilerine çekilip kaldılar. Umduğu sonucun alınamayacağını gören TC, hava bombardımanlarının yanısıra, sınıra yığdırdığı kara birlikleri, tank ve zırhlı birlikleriyle Güney'e girdi. Uçak ve helikopterlerin yoğun desteğine rağmen işgal birliklerini sürekli takviye etmek zorunda kalan TC, 75 bin kadar bir gücü savaşa sürmek zorunda kaldı.

TC her ne pahasına olursa olsun, 1992 yılını psikolojik üstünlükle kapatmak zorunluluğunu duymaktadır. 1992 yılına kadar Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini tasfiye etmek üzere emperyalizmin siyasal, askeri, ekonomik ve diplomatik sınırsız desteğini almış, ama elle tutulur bir başarı kazanamamıştır. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin emperyalizm için tehlikeli gelişimi sürdükçe TC'ye verilen destek çeşitli düzeylerde sürecektir. Ama emperyalizm açısından tehlikeyi asgariye indirecek farklı çözüm önerileri de gündemleşmektedir. Bunun farkında olan TC, en azından psikolojik üstünlüğü ele geçirmek için kendi kayıplarını gizlerken, devrim cephesinin kayıplarını olağanüstü abartmaktadır. Kayıplarımızı abartmakta birbirleriyle yarışan özel savaş kurumları, zaman zaman birbirlerini yalanlamak zorunda kalmaktadırlar. Genelkurmay Başkanı Doğan Güreş, bir aylık Güney Kürdistan savaşında güçlerimize 4500 kayıp verdirdiklerini gülünç bir tarzda iddia ederken, savaş cephesinde savaşı yöneten bir kurmay albay "Karşımızda savaşan PKK'lıların toplamı o kadar yoktur" diyerek Güreş'i yalanlamaktadır.

"...Tam bir emperyalist kuşatma çemberi içinde gelişen Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi, bugün yalnızca TC ile değil, bir bütün olarak emperyalizme karşı da savaşmaktadır. Ve bu düzeyde savaşım yürüten tek güçtür dersek abartı olmaz. Dört yandan kuşatma altında tutularak nefes boruları tıkatılmaya çalışılan güçsüz bir halkın moral ve umut kaynadığıdır..."

Güney'de savaşan güçlerimiz böyle hainane bir saldırıyı beklediklerinden, aylar öncesinden başlayarak güçlerimizin gerilla savaşı kurallarına uygun tarzda mevzilendirilmesi, erzak, cephane vb. lojistik ihtiyaçların stoklanması, savaşçı adaylarıyla yurtsever kitlemizin güvence altına alınması gibi hazırlıklarını yapmış, mevzilerini güçlendirmişlerdi. Peşmergelerin emirlere rağmen bize karşı savaşmakta gönülsüz oluşlarını ve Güney halkımızın savaşa karşı tutumunu da gözeterek, ihanet saldırısına karşı mevzilerini savunmak ve savunma temelinde taktik bazı karşı saldırılarla yetinmemize rağmen, peşmerge güçlerine 1000 civarında kayıp verdirildi. TC ordu sürülerine karşı ise pusu, çevirme, kanatlardan saldırma vb. taktiklerle 500'den fazla kayıp verdirildi. 5'ten fazla uçak ve helikopter düşürüldü. TC her zaman olduğu gibi kendi kayıplarını gizleyip bizim kayıplarımızı abartarak zevahiri kurtarma çabası içindedir. ARGK Karargah Komutanlığı'nın resmen açıklamasıyla bizim kayıplarımız 100 küsur şehit ve bir o kadar da yaralıdır. Bire kırk (1'e 40) gibi olağanüstü güç dengesizliğine, düşmanın teknik üstünlüğüne rağmen 40 güne yaklaşan kahramanca direnişte verilen bu kayıp; düşmanın hedefi, aldığı sonuç ve verdiği kayıplarla kıyaslandığında önemsenecek bir kayıp değildir. Ancak toprağa düşen her devrimci savaşçı halkımızın canevinde açılan derin bir yaradır. Her cana karşılık binlerce kontra da cezalandırılsa, bunun yerini dolduramaz. Kürdistan halkı iç ihanetten yediği darbeyi hiçbir sömürgeci güçten yememiştir.

TC ile ihanet cephesinin ortak saldırısının temel amacı, güçlerimizi imha etmek ya da iradesini teslim almaktı. Gerek savaş öncesinde, gerekse savaş sırasında Talabani ve Barzani'nin "PKK silahı bıraksın, siyasi mücadele yürütsün" biçimindeki açıklama ve çağrılarının tamamen partimizi "ehlileştirme"ye, düzen sınırları içine çekmeye yönelikti. Muazzam güç dengesizliğine karşın, bu savaştan siyasi ve askeri olarak kazançlı çıkan devrim cephesi oldu. Düşmanın bizi imha etmek ya da irademizi teslim almak amacı ve saldırısının büyüklüğü dikkate alındığında, düşmanın amacının boşa çıkarılması için daha büyük kayıplar vermeye değerdir. Emperyalist kampın her türlü desteğine sahip olan TC-ihanet suç ortaklığının 100.000 kişilik ordu, uçak, helikopter, tanktop ile, güçlerimizin üzerine binlerce ton bomba yağdırmalarına rağmen, güçlerimiz askeri olarak yenilmedikleri gibi iradeleri de teslim alınamamıştır. Dahası, düşmana ağır kayıplar verdirilmiş, mevziler korunmuş ve siyasi olarak zafer kazanılmıştır.

Savaşı yöneten komutanlarımız ile "Kürdistan Hükümeti" arasında imzalanan anlaşma, hemen her savaşta görülebilecek olan bir ateşkes'ten öte bir anlam taşımamaktadır. Ve bu ateşkes bizden çok, KDP-YNK güçlerinin zorlanması sonucunda gündeme gelmiştir. Partimiz açısından, güçlerimizi böylesine pis bir savaşta uzun süreli yıpratmanın bir anlamı yoktur. Devrimimizin içinden geçmekte olduğu süreç, asıl savaş cephesi olan Kuzey'de savaşı yoğunlaştırmayı, Güney'de siyasal-örgütsel yanı ağırlıkta olan bir faaliyeti gerekli kılmaktadır. Bu çerçevede, Güney Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi cephe gerisi konumundadır ve bu konumunu sürdürmektedir. Bu parçada ideolojik mücadeleyi yoğunlaştırarak, ihanetin Güney halkımız içinde de teşhir ve tecriti esastır.

Bizim için ateşkesin bir hedefi de, TC'nin Güney'deki varlık nedenini ve ihanetin ona sağladığı sahte meşruiyeti ortadan kaldırmaktır, onu yalnızlaştırmak ve savaşım gücümüzü tali hedeflerle uğraştırmamaktır. Bu çerçevede, Güney'deki güçlerimizin bir kısmının iç kesimlere çekilmesi, mücadelenin gelişimini olum-

suz yönde etkileyebilecek bir durum değildir. Savaşı yürüten temel güçlerimiz Kuzey'deki tüm eyaletlerimizde kurumlaşmış ve savaşı 1992 planlama hedeflerine uygun tarzda sürdürmektedirler. Aday savaşçıların eğitimi de Kuzey'deki birçok karargah ve kamplarımızda gerçekleştirilmektedir. Güney'deki güçlerimizin iç kesimlere kaydırılması, Güney'deki halkımızla daha yakın bir ilişki ve siyasi faaliyetlerimiz için elverişli bir zemin yaratmıştır. Ki, iç kesimlere kaydırılan güçlerimiz daha çok savaşta aktivite kazanmamış aday savaşçılarla, savaşamayacak olan yaşlı ve çocuklardan oluşmaktadır.

Bu savaş, ihanet cephesinde var olan çelişkilerin açığa çıkmasında ve çatlakların derinleşmesinde önemli rol oynadı. ABD-TC tutkalıyla bir araya getirilen ihanet cephesinin iki büyük gücü olan KDP-YNK arasında savaşın yürütülmesi, sonuçlandırılması ve anlaşmanın uygulanması konularında ayrılıklar yarattı. Birçok peşmerge komutanı denetimindeki peşmergelerle birlikte bizimle savaşmayacağını açıkça dile getirerek geri cephelere geçerken, bazıları da gerilla saflarına katılarak ihanete karşı savaştı. Güney halkımız tarihinde ilk kez bu denli büyük bir karşı-devrimci saldırıya karşı, KDP-YNK önderliklerinde olduğu gibi kaçmayı değil, direnmeyi ve kazanmayı esas alan ve bunu başaran kendi öz silahlı gücünü gördü. Bu devrimci direniş, bugünden meyvelerini vermeye başlayan bir özgüveni Güney halkımıza kazandırdı. İhanet ve işbirlikçilik, yıllarca sürdürülecek ajitasyon ve propaganda faaliyetlerinin yapacağından daha çok açığa çıktı. İhanetin bağnaz odağı olan KDP'ye mensup 4, YNK'ye mensup 1 bakan istifa etti. Kürdistani Cephe içinde yer alan bazı küçük gruplar ihanete ve bu savaşa karşı tavır aldılar. Bizim için bu savaşın en önemli siyasi sonuçlarından biri de budur.

Anlaşmayı yapan tarafların ideolojik-politik yapıları, amaç, mücadele yöntemleri ve toplumsal dayanakları arasındaki temel farklılıklar dikkate alındığında, bu anlaşmanın taktik bir ara veriş, bir soluklanma olduğu, daha fazlasını beklememek gerektiği açıktır. Özellikle de, KDP-YNK'nin ihanetçi-işbirlikçi karakteri nedeniyle güvenilmez, komplocu bir güç oldukları bilindiğinden, bu anlaşmanın ömrü konusunda da fazla iyimser olmamak gerekiyor. Bu güçlerin ideolojik olarak teşhir ve tecritinin sağlanması halkımızın bağımsızlık mücadelesinin başarısı için zorunludur.

Devrim cephesinin siyasi kazanımları bu kadar da değildir. Deyim yerindeyse yedi düvele karşı kahramanca bir direniş savaşı sürdüren ve bu savaştan yenilmeden, dahası kazançlı çıkan partimizin, bugüne değin görülmek istendiği gibi Kuzey-Batı Kürdistan'a özgü silahlı-politik bir güç değil, aynı zamanda bölge düzeyinde etkili olan silahlı-politik bir güç olduğu pratikte kanıtlandı. Kürdistan devriminin uluslararası karakteri ve buna uygun politik ve askeri hedeflere kararlı bir yürüyüşün sahibi ve önderi PKK'nin bölge çapında emperyalizme karşı silahlı-politik mücadele yürüten ve siyasal gündeme müdahale edebilen tek güç olduğu; bu konumuyla da, objektif olarak Ortadoğu devrimlerinin önderliği gibi ağır ve onurlu bir misyonun da sahibi olduğu açığa çıkmıştır. Emperyalizm ve bölge gericiliği PKK önderliğindeki Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin bu niteliğini gözeterek tutum belirledikleri açıkça görülmektedir.

Kürdistan halkına ve önderi PKK'ye karşı ilan ettiği topyekün savaşın Güney cephesinde umduğunu bulamadığı gibi siyasi ve askeri alanda darbe yiyerek çıkan TC, Kürdistan devriminin bölgesel niteliğini de kullanarak İran, Suriye ve Suudi Arabistan'ı alelacele toplantıya çağırdı. Gündemin tek maddesi ise, Kürdistan devriminin engel tanımaz ilerlemesini durdurmak için ortak önlem geliştirme olanaklarının araştırılmasıydı. Suudi Arabistan, bu toplantıya katılmadı. Türkiye, İran ve Suriye dışişleri bakanlarının katıldığı zirve toplantısı sonrasında yapılan hamasi açıklamaları bir yana bırakırsak; aralarındaki tarihsel ve güncel çelişki, çıkar farklılıkları ve bölgeye ilişkin politikaları dikkate alındığında toplantıdan somut bir sonuç çıktığı kuşkuludur. Tarihteki Kürt ayaklanmalarını bastırmak için bu güçlerin ortak hareket ettikleri bilinmektedir. Uzlaşabilecekleri tek önemli nokta ise Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin engellenmesi noktasıdır. Buna rağmen, konjonktürel politikaları itibarıyla Suriye, TC'nin sıkışmışlığından yararlanarak Fırat sularından daha fazla yararlanma, Hatay sorunu vb. konularda, İran ise Orta Asya'daki rekabette avantaj sağlama, Azerbaycan sorunu, rejim muhaliflerinin Türkiye'den yararlandırılmaması vb. birçok alanda TC'den taviz koparmaya çalışacaklardır. TC ise birincil amaç olarak devrimimizin dışa açılan nefes borularını tıkamak, hareket sahamızı daraltmak ve bölge düzeyinde sömürgeci cepheyi güçlendirmeye çalışmaktadır. Bu objektif olguların gösterdiği şey, her üç sömürgeci güç, arasındaki köklü çelişkiler kolay giderilebilecek çelişkiler değildir. Buna rağmen bu zirvenin TC'nin amaçladığı hedefe ne ölçüde ulaştığını süreç gösterecektir. Biz, çelişkileri ne kadar derin olursa olsun, konjonktürel politikalar farklı da olsa, bu rejimlerin tarihsel-toplumsal sömürgeci karakterlerini biliyor ve hesabımızı buna göre yapıyoruz.

92 yılı kapanırken karşı-devrim ve devrim cephesi açısından ortaya çıkan tablo nedir?

TC, emperyalist devletlerden aldığı sınırsız askeri, ekonomik ve siyasi desteğe rağmen, 1992 yılı içinde Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini tasfiye etme ya da en azından emperyalist sistem için tehlike olmaktan çıkarma taahhüdünü yerine getiremedi. Kürdistan halkına ve önderi PKK'ye karşı yürüttüğü özel imha savaşı iflas etti ve bunun açık itirafı olarak topyekün savaşı ilan etmek zorunda kaldı. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin dışa açılan nefes borularını tıkayarak dünya kamuoyundan tecrit etmek için Batılı emperyalist devetlere, Ortadoğu rejimlerine o kadar taviz vermesine rağmen bu amacını gerçekleştiremedi. Halkımızın öncüsüyle bütünleşmesini engellemek ve mücadeleden uzaklaştırıp eski köle konumuna gelmesini sağlamak için yaptığı katliamlar, hizbi-kontra cinayetleri, toplu tutuklama ve işkenceden geçirme kampanyaları, halkımızın mücadeleye daha bir inanç ve güçle sarılmasından başka bir işe yaramadı. Topyekün savaşın esas icra alanı olan Kuzey'de Şırnak, Çukurca, Kulp, Göle vb. katliam girişimleriyle Güney'deki ayağı olan ihanetçi gürühla ortak imha saldırısı, halkımızın ve silahlı kuvvetlerimizin kararlı direnişi ve savaşı yükseltmesiyle boşa çıkarıldı. TC, ordumuzun imha saldırılarına hedef olan birçok karakolunu boşaltarak daha büyük askeri garnizonlara toplamak zorunda kaldı. Bu da, kırsal alanda denetimi yitirdiğinin itirafından başka bir şey değildir. Son Güney saldırısının uluslararası alanda önemli bir tepkinin gelmeyişi, emperyalizmin ortak kararı olan topyekün savaşın bir parçası olarak uygulanışı nedeniyleydi. TC yöneticilerinin "Kör nokta" diye değerlendirdikleri siyasi durum, Kürdistan devriminin tasfiye edilmesinin emperyalist blok ve bölge gericiliğinin ortak istemi oluşu ve bu istemi gerçekleştirmek için TC'nin şiddetli bastırma politikasına tanınan yeni bir şanstı. Emperyalizmin her türlü desteğine rağmen TC bu şansını da iyi kullanamadı. Direniş savaşımız TC'ye bu olanağı tanımadı. Gelinen aşamada, bastırma olayının gerçekleştirilememesi, emperyalist cephede belli politika değişikliklerini ardından getirebilecektir. En azından TC'ye bugünkü gibi sınırsız destek sunmada biraz daha temkinli davranmak ihtiyacı duyacaklardır. Batılı ülkelerin kamuoyu da kendi hükümetlerini baskı altına alarak sınırsız desteği frenleyebileceklerdir.

"...Özgür Kürdistan toprakları dünyanın dört bir yanına dağılmış Kürdistanlıların umut kaynağı ve kabesi haline gelecektir. Şehir devrimleri çok daha yoğun gelişecek, sömürgeci-faşist TC şehirlerde de rahat olamayacak, bugün Cizre, Şırnak vb. alanlarda olduğu gibi, garnizonlarına hapsedilerek kendini savunma durumunda kalacaktır..."

TC'nin Kürdistan'daki savaş harcamaları, bütçenin aslan payını yutarak enflasyonu %70'leri aşmasına yol açtı. Siyasi, ekonomik ve askeri kriz her geçen gün biraz daha derinleşmektedir. TC'nin rahat olduğu tek bir alan varsa, o da Türkiye'den mücadelemizin büyük etkisiyle doğan siyasal boşluğu dolduracak, halk kitlelerini, işçi sınıfını iktidar için örgütleyip harekete geçirecek devrimci bir önderliğin olmayışıdır. Mücadelemiz karşısında çoğu kez tıkanan TC, bu eksiklikten yararlanarak soluklanmakta, Türk şovenizmini körükleyerek Türk-Kürt çatışmasını yaratmaya çalışmaktadır. Ve maalesef başarılı olamadığını söyleyebilecek durumda değiliz.

TC siyasi, askeri ve ekonomik olarak kaybettiği '92 yılını, psikolojik savaşın tüm araçlarını, yani özel savaşın borazanı Babıali basını, radyo, TRT ve özel TV kanallarını sonuna kadar kullanarak kendisi için kazanılmış bir yıl gibi gösterme çabası içindedir. Bizzat Genelkurmay Başkanı Org. Doğan Güreş'in ağzından "Güney'de PKK'yı dağıttık, sıra içerde. İçerde de büyük bir hareket yaparak PKK'nin kökünü kazıyacağız. Kara Kuvvetleri iç harekat için hazırdır" diye başlanmış olan ve durmaksızın devam eden kentleri yakıp-yıkma, katliam girişimleri, dağları ve köyleri bombalama, kontra cinayetleri, toplu tutuklama, işkence vb. uygulamaların daha da şiddetlendirileceğini ilan ediyor. Bunların hiçbiri yeni olan vahşilikler değildir. Malum ilanın amacı, kitlelerde korku ve panik yaratmaktır. Yani psikolojik savaştır. Bugüne dek yapılanlar, daha da tırmandırılacaktır. Partimizin siyasi ve askeri güçleri ve halkımızla birlikte bu saldırıyı da göğüslemeye ve defetmeye hazırdır. Kürdistan'da kış mevsiminin oldukça sert geçtiği ve birçok alanın kar altında kaldığı biliniyor. Mevsim koşulları savaşın yavaşlamasını zorunlu kılmaktadır. Bu mevsimde kitlesel-siyasal faaliyetler doğal olarak ön plana geçer ve bunun temel alanı da şehir ve kasabalardır. Faşist sömürgecilik Şırnak vd. alanlarda olduğu gibi katliam girişimleriyle siyasal-kitlesel faaliyetlerimizle kış hazırlıklarımızı sabote etmeye ve '93 atılımına güçlü hazırlanmamızı engellemeye çalışacaktır. Karargah ve üslerimizi bombalayarak darbe vurmak ise yine temel hedefi olacaktır. TC bu yönelimiyle '93 yılını güçlü karşılamaya çalışmaktadır. Ancak, TC halklarımızın kanı ve emeği üzerinde bu savaş oyununu oynadığından stratejik olarak kendisini yeniden üretebilecek güç ve yetenekten yoksundur. Kaybeden yine TC olacaktır.

Devrim cephesi için '92 yılı oldukça verimli bir yıldır. TC'nin özel savaşı iflas ettirildiği gibi, halkımızın siyasal ordulaşması ERNK bayrağı altında, genç-yaşlı, kadın-erkek ve çocuklar dahil her yaştan ve her cinsten insanımızın; işçiler, köylüler, kadınlar, esnaf, gençlik ve çocuklar dahil her sosyal tabakadan insanımızı sosyal konumlarına uygun örgütler içerisinde birleştirerek örgütlü bir halk yaratma yolunda önemli mesafeler katetmiştir. YKWK, YJWK, YCK, YRWK vb. ERNK kolları bunun en açık kanıtıdır. Halkımız yaşamın her alanında öz yönetim birimi olan Halk Komitleri'ni örgütleyerek kendi kendisini yönetmede yetkinleşti. Sömürgeci iktidara alternatif ve onun yanında halk iktidarı boy verdi. Devletleşme yolunda dev adımlar atıldı. Halkımızın özgür iradesinin en üst düzeyde temsili demek olan Ulusal Meclis kurumlaşma aşamasına gelmektedir. Son Güney savaşında partimizin ihanetçi güruha karşı ilan ettiği ekonomik ambargo Kürdistan'ın üç parçasında uygulanarak, tarihimizde ilk kez suni sınırlar işlevsiz kılınarak halkımızın ulusal birliği sağlandı. Halkımızın Newroz ve 15 Ağustos atılımları, öncü ile bütünleşti, halkımızın sömürgeci boyunduruğu söküp atma irade ve kararlılığını bir kez daha gösterdi. Doğru devrimci bir önderliğe sahip ve bu denli örgütlü, azimli ve fedakar halkımızın iradesinin kırılması ve sömürgeci egemenlik altında eski kölece yaşamını devam ettirilmesi olanaksızdır. Ayağa kalkmış ve özgürlüğü için her şeyini ortaya koymuş bir halkın bağımsızlık ve özgürlük istemlerini hiçbir emperyalist ve sömürgeci güç engelleyemez. Bugün Ulusal Meclis ve Savaş Hükümeti ilanı zemini her zamankinden daha güçlüdür.

Askeri alanda, Mavan karakolu baskını ile başlatılabilecek olan halk savaşında stratejik dengeye geçiş aşaması, başta Botan olmak üzere, diğer eyaletlerimizde de hareketli savaşın önemli oranda oturtulmasıyla iyice belirginleşti. Son tabur baskınları, "kuşat ve imha et" parolasında ifadesini bulan hareketli savaşın yetkin uygulamalarıdır. Düşman ordu sürüleri birçok alanda garnizonlara hapsedilerek, dağlarımız ve birçok kırsal alan özgürleştirildi. Binlerce gencimizin gerillaya akın etmesiyle büyüyen ordumuz, kurumlaşmasını ileri düzeylere çıkardı. Ülkemizin her eyaletinde kalıcı askeri üsler, eğitim kampları ve karargahlar oluşturuldu. Yüzbinlere varan halk milisi ve kentlerde öz savunma birlikleri örgütlendi. Yüzbine varan TC ordu birlikleriyle peşmerge birliklerinin ortak saldırısına rağmen, güçlerimiz en küçük bir paniğe kapılmadan kararlı ve kahramanca bir direniş sergilerken, Kuzey'deki savaş, plan hedefleri doğrultusunda yükseltilerek sürdürüldü. Güçlerimiz savaş içinde pişerek büyük deneyim kazandı. Bugün, bir yandan TC ordu sürülerine darbe üstüne darbe vuran ordumuz, bir yandan da kış hazırlıklarını tamamlamaya çalışmaktadır. Boyutlanması beklenen TC'nin yeni saldırılarını püskürtmeye ve ordu sürülerini darbelemeye hazırdır.

Mevcut durum, her yönüyle, karşı-devrim cephesini oluşturan emperyalizm, faşist TC sömürgeciliği ve iç ihanetin olağanüstü zorlandığı ve bu yüzden de vahşette sınır tanımayan pervasızlığıyla kendi sonunu hazırladığı; partimiz önderliğinde gelişimini sürdüren Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi, zorluklarına rağmen, yalnızca TC'nin değil, uluslararası siyasal gündemin en üst sıralarına oturduğu ve Ortadoğu çapında devrimi hazırladığı, tarihinin en güçlü, en görkemli dönemini yaşadığı ve yılı hem siyasi hem askeri zaferlerle taçlandıran yeni atılım dönemine ulaştığı bir elverişliliktedir. Gerçeğe umutla bakmamızı engelleyecek bir neden yoktur. Güçlerimiz büyük hata yapmazsa, 1993'çok daha güçlü girmemizi hiçbir güç engelleyemez. Mevcut veriler çerçevesinde 1993'teki olası gelişmeler değerlendirildiğinde şunları söylemek mümkündür:

Tüm cephelerde savaş tırmanarak sürecek, özgürleştirilmiş vatan toprakları genişletilerek Demokratik Halk İktidarı daha yetkin-yaygın bir kurumlaşmaya kavuşturulacaktır. Bu elverişli zemin üzerinde Ulusal Meclis çalışmalarına başlayarak kendi içinde bir Savaş Hükümeti atayıp ilan edebilecektir. Devletleşmenin yasal-kurumsal inşası daha üst düzeyde hayat bulabilecektir. Bugüne değin olduğu gibi, siyasi mücadele ile silahlı mücadele, gerilla ile hareketli savaş ve halk ayaklanmaları koordineli bir biçimde yoğunlaştırılarak halkımızın siyasi ve silahlı ordulaşması iktidar düzeyinde pekiştirilecektir. Özgür Kürdistan toprakları dünyanın dört bir yanına dağılmış Kürdistanlıların umut kaynağı ve kabesi haline gelecektir. Şehir devrimleri çok daha yoğun gelişecek, sömürgeci-faşist TC şehirlerde de rahat olamayacak, bugün Cizre, Şırnak vb. alanlarda olduğu gibi, garnizonlarına hapsedilerek kendini savunma durumunda kalacaktır. Başta Türkiye halkı olmak üzere, stratejik müttefiğimiz olan komşu halkların devrimlerinin önünün açılması için enternasyonalist destek ve dayanışmamız artarak devam edecektir!

Sonuçlandırırken:

Başkan Abdullah ÖCALAN yoldaşın dediği gibi **"Kazanan partimiz önderliğindeki halkımız ve sosyalizm olacaktır!"** ■

Kürdistan halkının temsilcisi ulusal meclisidir

Dünyada bir yerimiz-yurdumuz olsun diye değil, büyük savaşlar, büyük direnmeler gerçekleştirerek yarattığımız ve yurt tuttuğumuz ülkemizi bize özgü, adımıza yaraşır bir yapıya kavuşturmak için ulusal kurtuluş mücadelesini veriyoruz. Dostlarımızın bile başaracağımızdan kaygı duyduğu bir savaşı öyle bir aşamaya getirmiş bulunuyoruz ki, tam başarıyı sağlama önümüzde bir teknik sorun olarak duruyor. İnsanlık tarihinde, günümüz koşullarında en çok acıyı ve kahrı çekenlerden birisi de halkımızdır. Ülkemizde insanlık çok düşürüldüğü için ulusal kurtuluş mücadelemiz böylesine zorluklarla ilerlemektedir.

Halk olarak geçmişimiz bin yıllar öncesine dayanmasına rağmen, tarihin istilacı, barbar, talancı ve sömürgeci güçlerin amansız baskıları altında kendimizi devlet olarak ifade edebilecek bir kurumlaşmayı bugüne kadar sağlayamadık. Tarihin bazı dönemlerinde bağımsız yaşama fırsatları ortaya çıkmışsa da bunlar önderliklerin döneme uygun düşmeyen savaş taktikleri, kurdukları boyun eğmeci ilişkiler ve egemen güçlerin işbirlikçi-ihanetçi tutumları yüzünden gerektiği gibi değerlendirilemedi. Sonuçta tarihin alayhte gelişmesine yol açtı.

Tarihimiz kaba-taslak incelendiğinde bile görülecektir ki, halkımızın bin yıllardan bu yana yaşamı acılarla, göz yaşlarıyla, işkence, katliam ve zulümlerle örülüdür. Biz halk olarak böyle bir yaşamı hak ettik mi? Hayır. İnsanlığa karşı işlediğimiz bir suçumuz da yoktu. Aksine dünya insanlığına sunduğumuz çok büyük değerler vardır. Oysa sömürgeci imparatorluklar bizim üzerimize aldıkları ölüm kararlarını hep uygulamaya çalıştılar. Şimdi sömürgeci katiller böyle uygun görüyorlar diye biz halk olma savaşımızdan vaz mı geçeceğiz? Halkımız bunun için mi binlerce değerli evladını şehit veriyor? Elbette hayır. Tarihin çok derinliklerinde halk olmaya karar verdiğimizde uzun süreli bir savaş başlatmıştık. Bu savaş hala devam etmektedir. Zaman zaman kesintiye uğramış olsa da devam ediyor. Ve tam bağımsızlığı elde edene kadar da devam edecektir.

Geçmişte örgütsüz, donanımsız ve öndersizdik. Bugün bunların hepsi en iyi bir biçimde yaratılmış ve elimize verilmiştir. Halkımıza, namusumuza ve dinimize bağlı yaşamaya gerçekten karar vermişsek, bu olanaklar arzularımızı gerçekleştirmeye fazlasıyla yeter de artar bile. Boyun eğmez, çelik disiplinli, politikada yaratıcı olan partimiz; sömürgeci faşist TC'nin milyonluk ordu gücüne karşı savaşma yeteneğine kavuşmuş, halkımızın geleceğinin biricik güvencesi olan, sayıları onbinleri bulan kahraman gerilla ordumuz ve hepsinden önemlisi de ruhunu, bilincini ve inancını halkımızın özgürlük duygusuyla yoğurmuş, bağımsızlığımızın mayası olan ulusal önderimiz **Abdullah ÖCALAN**'ımız vardır. Onun gösterdiği ışıklı yoldur ki, bizleri bugünlere kavuşturdu.

Ulusal kurtuluş mücadelemiz, bugün tarihi bir fırsatı daha yakalamış durumdadır. 30 milyonu aşkın bir nüfusa sahibiz ama bu nüfusu temsil edecek bir organa, ulusal meclis örgütlenmesine sahip değiliz. Açık ki, meclisi olmayan bir toplum kendisini ifade etmekten de yoksun demektir. Dünyada böyle yaşayan bir halk daha bulmak mümkün değildir. Çok küçük miktarda nüfusa sahip olan halkların bile birer ulusal meclisi mevcuttur. Halkımızın kendi ulusal meclisine ne kadar ihtiyaç duyduğu ortadadır. Dişe diş verdiği savaşın bir sonucu olarak bunun gerçekleştirilmesi için de her şeyini sunmaya her zamankinden daha fazla hazırdır. Ulusal meclisi oluşturma artık bizim için teorik bir sorun olmaktan, bir hayal olmaktan çıkmış, gerçekleşmesi cesaretli bir adımın atılmasına bağlı hale gelmiştir. Elde ettiğimiz olanaklarla, tarihin bize sunduğu fırsatlarla bunu gerçekleştirmenin öngününde bulunuyoruz. Eğer bizler kendi kendimize ihanet etmezsek bu fırsatı hiçbir sömürgeci güç elimizden alamaz, almaya kalktığında da halkımızın devrimci şiddetini karşısında bulmaktan kurtulamaz. Bu noktada bizim sorunumuz biraz da cesaretli davranma sorundur. Cesaretle bu soruna el atarsak başaracağımız kesindir.

Bütün dünyanın suskun olduğu, bütün emperyalistlerin, sömürgecilerin ve işbirlikçi hainlerin mücadelemize karşı birlik olduğu bir ortamda tarihi adımı atmamızın zorlukları ve sancıları kuşkusuz olacaktır. Bu adımın atılmaması için sömürgeci faşist TC katliamların en geniş kapsamlısını her gün uyguluyor. Emperyalist savaş teknolojisinin en son harikaları Kürdistan'da kullanılıyor. Gerillalarımız bu saldırılara gerekli yanıtı vererek, gücüne güç katarak özgürlük yürüyüşüne devam ediyor. Artık halk savaşımız sömürgeci TC ile boy ölçüşecek güce kavuşmuştur. TC'nin Güney Kürdistan'a yaptığı saldırıda da görüldü ki, gerilla ordumuz Irak devletinin bile dayanamadığı teknolojik üstünlük karşısında inanç ve irade birliği, insan yeteneklerinin konuşturulmasıyla bir ayı aşkın bir süre savaşmış, Türk ordusunu yenilgiye uğratarak geri çekilmek zorunda bırakmıştır. Mevziler korunmuş, ülke topraklarının hangi parçasında olursa olsun sömürgeci güçlerin istedikleri gibi at oynatamayacakları bizzat pratikte gösterilmiştir. Bunun anlamı ise çok açıktır: Savaşımız Kürdistan'ın birliği, bütünlüğü ve bağımsızlığı içindir. Eğer halkımız savaşma arzusunda olmasaydı ne bu mevziler elde edilirdi ne de mücadele bu düzeylere vardırılabilirdi.

Orta-Batı-Kuzey Kürdistan'da başlatılan gerilla savaşının diğer parçalarda yarattığı etkiler de dikkate alındığında ulusal meclisin kurulmasına halkımızın isteğinin tam olduğu görülecektir. 1993 yılında mücadelenin daha da boyutlanacağı, uluslararası platformlarda daha yakıcı bir tarzda ele alınacağı şimdiden belli olmaktadır. Halkımızın katılımı arttıkça mücadelemize karşı takınılan "terörizm" suçlamaları da boşa çıkmaktadır. Halk hareketlerine "terörizm" suçlamaları geçmişte de çok yapılmıştır. Çünkü halkımızın davası boyutlandıkça emperyalizm daha çok yara alıyor ve kan kaybediyor. Hele halkımızın ulusal meclisi kurma kararı dünyanın büyük bir kesimini etkisi altına alacağından emperyalizmin ve TC sömürgeciliğinin bu karşı tavrı çok sert ve yok etme temelinde olacaktır. Bu durum karşısında bizlere düşen görev, bunun bilinci ve sorumluluğu içinde hareket etmektir. Soruna sadece TC sömürgeci imparatorluğunun çöküşü olarak değil, emperyalist sistemin çöküşü olarak bakılmalıdır. Faşist TC, ulusal meclisimizi kurma çabalarımızın önünde sürekli engeller oluşturacaktır. Çünkü mücadelemiz "stratejik denge aşaması"nı yaşıyor. Stratejik denge aşaması devletleşmeye önemli adımların atıldığı bir aşamadır. O yüzden bu dönemin savaşı da kapsamlı ve zorlu olur. Bunun içindir ki, meclisimiz ne kadar çok halka dayanırsa o kadar da yaşama şansını elde eder. Bu sağlandıktan sonra dünyanın tüm sömürgeci güçleri de bir araya gelse Kürdistan halkını asla yenilgiye uğratamaz. Önemli olan sorunların üzerine kararlıca yürümek ve kazanmaya olan inancı bizzat kendimizde hakim kılmaktır. Tarihsel kararı halkımız vermiştir ve sonuna kadar da bu kararına sahip çıkacaktır. Kürdistan halkı ülkemizde yaşanan olayların seyircisi durumunda değildir. Bizzat olayların merkezinde yer almaktadır. Bilgilenme düzeyine çakılıp kalmayarak ayağa kalkışı bütün zorluklara rağmen gerçekleştirmiştir. Boyun eğmeyen bir tutumla sömürgeci otoriteyi şiddetle reddetmiştir. Örgütlülüğe duyduğu özlemi gerçekleştirdiği serihildanlarda, cenaze törenlerinde, yürüyüş ve boykotlarda dile getirmiştir. Yani halkımız örgütlenmeye canı gönülden kendisini adamıştır. Bunun için aşırı bir çabaya da gerek kalmamıştır. Ortalama bir çabanın sahibi olmamız bile ulusal meclisimizi gerçekleştirmeye yetecektir. Halkımız desteği bu özlem uğruna koşulsuz sunmuştur. Bundan dolayı gerçekleşmeye yüz tutan devrimimiz siyasal kurumlaşmasını da tamamlayarak halkımızın istemlerine yanıt vermelidir.

Savaşarak kendisini var eden halkımızın ulusal meclis gibi bir oluşuma gitmesi, kuşkusuz yine militan bir çabayı zorunlu kılıyor. Demokrasinin kırıntısının bile bulunmadığı Kürdistan'da demokratik halk meclisinin kurulması ciddi çabaları gerektiriyor. Faşist TC'nin çöküşü anlamına gelen Kürdistan Ulusal Meclis'i, harebeye çevrilmiş bir ülkeyi yeni baştan inşa etme gibi çok ağır görevlerle karşı karşıya bulunuyor. Mevcut durumda uluslararası bir destek de söz konusu değildir. Halkımızın öz gücüne dayanarak oluşturulacak meclisin üyesi olmanın sorumlulukları da olacaktır. Bunun karşısında ne delegelerin ne de halkımızın yönetme-yönetilme ve karar verme geleneği vardır. Partimiz önderliğinde bu alanda belli açılımlar yapılmışsa da bunlar yeterli değildir. Her şey yeni baştan ele alınacak ve pratiğe uygulanarak bir sonuca gidilmeye çalışılacaktır. Böylece ulusal meclisimiz şu veya bu gücün bize bahşedeceği bir oluşum değil, bizzat kendi emeklerimizin bir ürünü olacaktır. Bunu başardığımız oranda meclisimiz hayat bulacaktır. Her türlü organlarını oluşturmuş bir devletin meclisinde görev almıyoruz. Bunları yeni baştan oluşturmak için görev yapacağız. Yeteneklerimizi bu yönde konuşturmadığımız sürece içine gireceğimiz her türlü düşünce ve davranış biçimi bize kaybettirmekten başka bir şey getirmeyecektir. Halkımızın ise artık kaybetmeye tahammülü kalmamıştır. Özgürlükten ve tam bağımsızlıktan başka hiçbir çözüm yolunu da kabul etmemekte, öfkeyle reddetmektedir.

Partimiz PKK'nin gündeme getirerek birkaç yıldır tartışmaya sunduğu ulusal meclis kurma fikrinin gerçekleştirilmesinin olanakları ve örgütlenmesi büyük oranda tamamlanmış bulunmaktadır. Kürdistan'da ve başta Avrupa olmak üzere Kürt halkının kitlesel olarak bulunduğu her alanda meclis delege seçimlerinin hemen hemen tamamlanmış olması, sorunu daha da yakıcı kılmış ve halkımızın bunda ne kadar istekli olduğu iyice ortaya çıkmıştır. Katılım düzeyi oldukça yüksektir. Kararlılık tamdır, coşku tamdır. Kuşkusuz atılan adımlar bu işin sadece başlangıcını oluşturuyor. Halkımızın yaşamında ortaya çıkan tarihsel boşluğu kapatmada ulusal meclis büyük bir rol oynamalıdır. Yaşamdaki boşluk hemen hemen bütün alanlarda vardır. Bugüne kadar ekonomide, siyasette, kültürde, askeri alanda ve diplomaside hep başkaları adına hareket edilmiştir. O yüzden halkımızın bunları kendi adına yapmasının meşru siyasal zeminini oluşturmak acil bir görev olarak önümüzde duruyor. Şimdi ulusal meclisimizi oluşturmamızı başkaları kabul etmeyebilir, bunu "çılgınlık" olarak değerlendirebilir. Önemli olan bizim buna kendimizi yürekten inandırmamızdır. Uluslararası platform bizi kabul etsin diye meclis kurmuyoruz. Tarihimizi, halkımızın yaşamını bir düzene koymak için meclis çalışmalarını başlatmış bulunuyoruz. Biz bunda ne kadar kararlı davranırsak dünyanın bütün güçleri bizi kabul etmek zorunda kalacaklardır. Elbette emperyalizm ve TC sömürgeciliği tarihimizin normal bir gidişata kavuşmasını engellemek için türlü türlü oyunlar tezgahlayacaklardır. En son örneğini Güney Kürdistan saldırılarında yaşadık. İşbirlikçi hainlerle bir sonuç alamadıkları için Çekiç Güç ve NATO'nun imkanlarını devreye koydular. İşin içine Kürdistan meselesi girdiği için hiçbir uluslararası kural geçerli olmuyor. TC'ye "istediğini yap bu sorunu çöz" biçiminde verdikleri yetkiyle Kürtleri tarihten silmenin uygulamasına giriştiler. Ama partimizin ve gerillalarımızın kararlı direnişiyle bu emelleri de hüsranla sonuçlandı. Bu anlamıyla ulusal meclisimiz, partimizin sunduğu olanakları en iyi bir şekilde kullanarak, ulusal ve uluslararası alanda etkin bir pratiğin içine girebilir, önemli gelişmelere damgasını vurabilir, gerilla mücadelesinin yarattığı yasal ortama demokratik, adil bir biçim kazandırabilir.

Gerilla mücadelemizin ve parti öncülüğümüzün en geniş siyasal biçimlenmesi olan Kürdistan Ulusal Meclisi'miz halkımızın karşı karşıya bulunduğu sorunları çözmede örgütlenme ve işbölümüne gitmeli, halkımızın içinde çalışmayı temel almalıdır. Sömürgeci burjuva politikacılığının tam tersine aktif, dinamik, gerçekleşebilecek vaadlerde bulunan bir politikacılığı esas almalıdır. Unutulmamalı ki, meclisimizin politikacıları halkımızın en aktif militanlarıdırlar. Çünkü kurulacak olan meclis bir devrim meclisidir. Silahlı bir savaşın politikacılığı diğer ülkelerin politikacılığına hiç benzemez. TC'nin politikacılarını görüyoruz. Kürdistan sorunu karşısında bir saat bile boş durmuyorlar. Gecelerini, gündüzlerine katarak mücadelemizi engellemeye çalışıyorlar. Bizim politikacılarımız da onların karşısında ateş gibi yakıcı bir pratiğin sahibi olmak zorundadırlar. Onlar basını, şovenizmi, ırkçılığı, diplomasiyi nasıl etkin bir şekilde kullanıyorlarsa, bizler de halkımız adına bunları boşa çıkararak demokratik politikacılıkta dünyaya örneklik teşkil etmek durumundayız. Halkımız hangi eylem bi-

Devamı 27. sayfada

AMED EYALETİ'Nİ SERÎHİLDANLARLA DİRENİŞ KALESİ HALİNE GETİREN ŞEHİTLERİMİZ

Şahadetlerinin 1. yıldönümünde Serê Sipî direniş kahramanlarını saygıyla anıyoruz!

Tarihinde hep işgal, istila, baskı, işkence, zulüm, katliam, acı ve gözyaşı gören bir halk, Kürdistan halkı. Sadece halkı mı? Hayır! Dağları, ovaları, kayaları, suları, bütün zenginlik kaynakları, güzelim doğası düşmanın vahşetinden nasibini aldı. Doğası, insanları ve zenginlik kaynaklarıyla da sınırlı değil, doğasına binbir renk ve güzellik katan, onunla yaşamı daha da güzel kılan hayvanları... Evet bütün canlı ve cansız varlığıyla Kürdistan ülkesi ve insanı, düşmanın her türlü barbarlığını, vahşetini gördü, yaşadı, acı duydu, ızdırap çekti. Bugün kurtuluş yolunda ilerliyorsa hala da acı çekiyor, acıyla yaşıyor; hem de dünyada benzeri görülmemiş tarzda... Ama yine de yaşıyor, her şeye inat ben varım diyor.

Tarihi boyunca dış saldırılara karşı bu halkı yaşatan ve koruyan nedir, bugüne kadar halk olarak varlığını nasıl koruyabilmiştir? Bunlar önemli hususlardır. Kürdistan halkı, içinde ortaya çıkan ihanete rağmen hep direnmiştir, teslim olmamıştır. Ancak ulus ve halk birliğini yaratamadığından yenilgi kaçınılmaz olmuştur. Alınan darbelere rağmen, medeniyetten kopma pahasına da olsa dağlarını mesken edinen halkımız varlığını korumuş yeri geldiğinde Kürt ölmemiş ve ölmeyecektir diye haykırmıştır. Kürdistan halkını gerçek anlamda yaşatan ve koruyan ülkemizin dağları, onun engel tanımaz güzel doğasıdır. Kürdistan halkı için dağlar özgürlüğün simgesidir, özgürlüğün beldesidir.

Partimiz önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelemizde, TC gibi barbar, kendisini her yönüyle silahlandıran ve dünya gericiliğini arkasına alan bir güce karşı dağlarımızı mesken edinmiş, onun gücüne ve yüceliğine dayanmıştır. Partimiz dağlarda savaşı başlatmış, geliştirmiş ve halkımızın gerçek umudu haline getirmiştir.

Hiç şüphesiz ülkemizin her bir dağ parçası kendine has güzellikleri barındırır; suları, nehirleri, gölleri ve yemyeşil doğası, ona bambaşka bir güzellik verir. Dağlarımızın hemen tümü görkemli ve haşmetlidir. Gabar, Cudi, Herekol, Sason, Munzur, Ağrı, Tendürek, bunlardan sadece bazılarıdır. Buralarda kahramanlar savaşmıştır, nice yiğidin kanı dökülmüştür, sayısız destan yazılmıştır; şiirlere, romanlara, anılara konu olmuştur, gerçek yaşamın filizlendiği, yaşamın özü olan diyarlar olarak önemini korumuştur. Kürdistan'daki dağların tümünün kendine has özellikleri vardır. Bu dağlarımızdan biri de Serê Sipî dağıdır.

Serê Sipî, Güney Torosların Muş-Solhan ve Kulp üçgeninde yer alan bir bölümüdür. Yazın çoban yaylasıdır, her taraf yeşillikler ve çiçeklerle süslüdür. Bir yandan öten kuşların cıvıl cıvıl sesleri, meleyen kuzular ve buna karışan Kürt çobanlarının kaval sesleri doğanın güzelliğine apayrı bir renk katıyor. Bu haliyle adeta bir cenneti andırır. Kışın ise çok aşırı soğuk havasıyla, yağan kara ev sahipliği yapar. Serê Sipî, bu güzelliğiyle insana ilham ve güç verir.

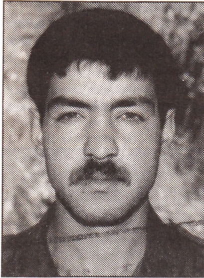
Böylesi bir güzelliğe sahip olan bu vatan parçası uzun bir süre sessiz, adeta küskün bir hali yaşadıktan sonra 19 Aralık 1991 tarihinde kendisine gerçek anlamı kazandıran bir olayla sarsılır. Yıllarca ev sahipliği ettiği ve her zaman ihanete karşı özgürlük güçlerini koruyan Serê Sipî, bu kez aynı tutumu gösteremez. Çünkü hata var, taktik hata. Savaşın kurallarının ihlali yaşanmıştır. Yaşanan ihanete karşı tedbir alınmamıştır. Bu nedenle bağrına aldığı özgürlük gerillalarını koruyamaz duruma düşer. Öfkelidir, kini büyüktür, ama hataları engelleyememiştir. Her şeye rağmen, bu kez Serê Sipî bağrına aldığı özgürlük şehitleriyle yalnızlıktan kurtulmuştur. Dağlarında dökülen kanlar binlerce özgürlük savaşçısını yetiştirecek ve şehitlere bağlılığın gereği olarak Serê Sipî'yi direnişin kalesi haline getireceklerdir.

19 Aralık 1991'in sabahı bir hain işbirlikçinin öncülüğünde düşman güçleriyle, gerillaların üstlendiği eğitim kampına saldırı yapılır.

Sabahın erken saatlerinde helikopterlerle yapılan saldırı akşama kadar devam eder. Bir yandan düşmanın hava saldırılarına karşı savaşılırken, diğer yandan doğanın korkunç derecedeki soğuk koşullarıyla akşama kadar mücadele sürdürülür. Bu mücadele sürecinde mevzilenmeler yapılırken helikopterlerden açılan ilk atış esnasında birliğin komutanı **Aslan (Halit ...)** ile **Ahmet (Şehmus ÇELİK)** yoldaşlar şehit düşer. Buna rağmen çatışma hızından hiçbir şey kaybetmeksizin devam eder. Grup komutanın şehit düşmesini ve henüz mevzilenmenin tam sağlanamamasını fırsat bilen düşman hava saldırılarını yoğun bir biçimde sürdürür. Bu saldırılar esnasında **Orhan (Mehmet DOĞAN); Mirza BİLGEÇ, Rengin, Xebat, Tirej, Çiya** yoldaşlar ağır yaralanır. Gün boyu çatışmayı sürdüren ARGK birliği daha sağlam bir üsse çekilmek ve yaralı yoldaşlarını kurtarmak için harekete geçer, çabalarını daha çok yoğunlaştırır. Bir taraftan yağan yoğun kar ve bununla birleşen sert soğuk hava adeta nefesleri keser. Bir de buna su engeli eşlik eder. Ne pahasına olursa olsun birlik yaralı yoldaşlarını kurtarma mücadelesini sürdürür. Bunun için bir yandan kar ve soğuk hava ile mücadele edilir, diğer yandan düşmana karşı çatışma sürdürülür ve öte yandan da yaralı yoldaşların soğuktan donmamaları için ısrarlı bir savaş verilir. Fakat doğa öyle korkunç bir kasırga estiriyor ki, adeta düşmanla birleşmiş can almak istiyordu. Verilen çablar sonuç vermedi, çünkü bir süre sonra yaralı yoldaşlar donarak şahadete ulaşacaklardı. Kayıplar sadece bununla sınırlı kalmadı. Doğa acımasızlığını sürdürüyor, kendisine karşı direnen kahramanların canını da almak istiyordu. Yaralı yoldaşlarını kurtarmaya çalışan, bunun için suya vurarak yaralıları karşıya geçirmek isteyen **Delîl (Erhan ...), Salih, Adnan, Hêvidar, Rêber** ve **Şervan** yoldaşlar da donarak şehit düşerler.

Hiç kuşkusuz özgürlüğün bedelleri vardır. Bu bedeller en yiğit, kararlı, militan ve inançlı, özgürlüğe sevdalı canların toplamından oluşur ve çoğunun bu uğurda kanları dökülür. Bu durum bizim için de geçerlidir. Bu anlamda verdiğimiz şehitler özgürlüğümüzün, özgürlük savaşımımızın bedelleridirler. Bunun için Onların ardından yas tutmuyoruz, tersine Onların yükselttikleri bayrağı devralarak daha fazla yüceltme görevi ile karşı karşıya olduğumuzun bilinci ile hareket ediyor ve O'nlara layık olmayı esas alıyoruz.

Serê Sipê dağını kanlarıyla kızılaştıran şehitlerimiz Diyarbakır'dan Kulp'a, oradan Lice'ye, Solhan'dan Silvan'a, Muş ve Bingöl'e kadar Kürdistan halkının başkaldırışına öncülük ettiler. Başta Kulp ve Lice'de serîhildana kalkan halk kitleleri şehitlerine sahip çıktı. Gerillaların cenazelerini vermek istemeyen düşman, gelişen serîhildanlar karşısında ürküntüye kapıldı ve intikam hırsıyla katliamlara yöneldi. Şeyh Sait isyanında kullandığı yöntemleri tekkerrür etmek isteyen TC, halkımızın kararlı direnişi, gerillanın zamanında yaptığı etkili uyarılar ve politik hareket etmesi karşısında amacına ulaşamadı. Kulp ve Lice'de katliam provasını yapan düşman, halkı acımasızca taradı, halkın malını ve üzerinde bulunan değerli eşyaları talan etti, kadınlarımıza-kızlarımıza karşı en alçakçasına tutumlar içerisine girdi. Yılmayan halk ısrarla şehitlerini istedi, cenazelerini kaldırdı, görkemli törenler yaptı. Şehitlere sahip çıkış direnişinde **Ömer ÖZTÜRK, Felemez BULUT, Şahin ÇELİK, Neyettulah TEKİN, Hayrettin DEMİRTAŞ ve Nesim ALTUN** Kulp, Lice serîhildanında ise **Fahri BEKTAŞ** ile **Örfi AKSAKAL** adlı değerli yurtseverleri şehit verdik. Bu şehitlerimizle beraber tüm Kürdistan halkı ayağa kalktı, çeşitli direniş eylemleriyle kış boyunca düşmana karşı kararlı ve azimli bir direnişi sergiledi. Başta Kulp ve Lice serîhildanında şehit düşen değerli yurtseverleri saygıyla anar ve anılarına mutlak karşılık vereceğimizi belirtirken, ayağa kalkan tüm halkımızın kararlı ve inançlı direnişini saygıyla bir kez daha selamlıyoruz.

Adı, soyadı: **Mehmet Doğan**
Kod adı: **Ünal, Orhan**
Doğum yeri ve tarihi: **Karakoçan 28.2.1967**
Mücadeleye katılış tarihi: **1986**
Şahadet tarihi ve yeri: **19 Aralık 1991, Serê Sıpî dağı**

Kürdistan devrimi büyüklüğünü ve görkemliliğini, özgürlükten başka bir gelişmeye fırsat tanımayan tutarlı, kararlı çizgisinden almaktadır. Devrimlerin böyle bir yapıya kavuşmaları, mücadele uğruna hiçbir karşılık beklemeden, gerektiğinde kendilerini feda etmekten kaçınmayan kahraman şehitlerinin direnişleriyle mümkün olmuştur. Kürt halkının bu aşamadan sonra yenilgiyi mahkum eden güce ve örgütlüğe ulaşması yine yüzlerce şehidin kanı ve emeği pahasına yaratılan değerlerle sağlanmıştır.

Devrim, devrimcilerle görkemlilik kazanıyor. Görkemlilik, güzellikle bütünleşiyor ve buradan da devrim ideolojisi, güzelliğin ideolojisi olarak şekilleniyor, boyveriyor, dalbudak salıyor. Bir dünya rengarenk çiçekleriyle böyle yaratılıyor. Dünyayı yaratanlar, toprağa düşüp filizlenen tohumlar, güzel insanlar, sevgi deryası, güneş ışınları devrimciler, özgürlük savaşçıları tüm güçleriyle direniyorlar, güzelliği yaratarak, güzelliğin kendisi oluyorlar.

Halkına ölümüne bağlı insanlar, davayı omuzlayıp üstün bir sorumluluk bilinciyle yola çıkarlar. Kürdistan halkını onurlu bir ortama götüren bu dava adamlarının insanlığa bıraktıkları miraslar da sadece halkımızla sınırlı değildir. Çünkü onlar halkının davasını insanlığın davası olarak omuzlayıp sağlam adımlarla yürüdüler. Bilinir, savaş, ölümle yaşam arasında kıyasıya sürdürülen bir mücadeledir. Devrim için ölenler yenilmiş olmuyorlar. Çünkü bu ölüm yeni bir yaşamı yaratıyor ve özgürlüğe doğru ilerletiyor. Kendisini dünyanın en büyük gücü olarak gören sömürgeciliğe karşı boyun eğmeden, korkusuzca direnmek destansı bir kahramanlıktır. Hele bu uğurda ölmek, kahramanlıktan da öteye yüceliktir. Bundan dolayı şehitler devrimimizin kızıl gülleridirler.

Devrim bir güneş gibi halkımızın bedenini ısıttıkça kan dolaşımını hızlandırıyor, ölü hücrelerini bir bir canlandırıyor. Canlanan insanlar güneşe akın ediyor. Buz dağlarını bedenlerine dolan sıcaklıkla eriterek bir sel gibi akıyorlar. 15 Ağustos silahlı atılımıyla başlatılan gerilla mücadelesi işte halkımız üzerinde böyle bir etki yarattı. Her şeyin bitti, toprağa gömüldü dendiği bir ortamda yapılan bu atılım yediden yetmişe tüm Kürdistan'ı boydan boya etkisi altına aldı. Halkımız canlandıkça düşman kahroldu. Düşmanın karşısında küçüldükçe küçülen halkımız büyüdü. Halkımız büyüdükçe de düşman küçüldü. Düşman direnenlere barbarca saldırdı ve katletti. Böylelikle bitireceğini, korku deryalarını dalgalandıracağını sandı. Direnenler ölümüne direndi, ölümüne düşmana karşı koydu. Halkımız yaşamanın ancak direnerek mümkün olduğunu gördü. Toprağa bir şehit verdiyse onun yerine savaşa on evladını yolladı. Şehitler on on toprağa düştükçe halkımız yüz evladını verdi. Çoğalan gerilla savaşan, askerleşen bir halk gerçekliğine ulaştı. Tüm pisliğini, iğrençliğini ülkemize bulaştıran Türk sömürgeciliği gerillalarımızın güçlü taktikleri karşısında daha bu aşamadan itibaren bir yenilgiyi ve açmazı yaşamaya başladı.

Düşmanın pisliklerinden arınmaya başlayan insanlarımız güzelleştiler. Bu güzelliği yaratanlar ise bilgeleştiler. 15 Ağustos Atılımı dünyanın çeşitli alanlarında yaşayan bütün Kürt insanlarını etkisi altına aldı. Öyleki ülkesinden kaçan Kürt kişiliği, ülkesini seven kişiliğe dönüştü. Hele en çok kaçışı yaşayan Dersim'in içinden böyle ülkesini seven insanların ortaya çıkması ayrı bir öneme sahiptir. Bir zamanların Seyit Rıza ayaklanmasıyla çalkalanan Dersim halkının zulüm ve soykırımlarla ülke gerçekliklerinden kaçırtılmakla kalmayıp, inkar etme düzeyine çıkarılmış olması halkımızın ne kadar sancılı bir süreçten geçmiş olduğunu da gösteriyor.

İşte **Mehmet** yoldaş da bu acıyı yüreğinde duymuştu. Dersim'in ulusal inkarcı yapısını daha küçük yaşlarda kendiliğinden de olsa kabullenmedi. 12 Eylül faşizminin gençliğe olan yönelimlerine yakından tanık oldu. Düşünme yeteneği oldukça gelişkindi. Olayların gerçek içeriklerini kavramadan kendisini rahat hissetmezdi. Sömürgeciliğin aşılamaya çalıştığı idealist hayal dünyasına hep kuşkuyla baktı. Kendisini birdenbire o hayal alemine bırakmadı. Kürt olmaktan utanç duyanları gördükçe işin gerçeğini yakalama yolunu seçti. Kendi kendisine, *"Neden bu insanlar Kürt olduklarını inkar ediyorlar"* diye sorup durmuştur. Sorunlara özlü ve gerçekçi yaklaşma zaten O'nun yapısında vardı.

İlk ve ortaokulu Ankara'da okurken bir yandan da bulduğu işlerde çalışıyordu. Ailesine dayanarak yaşamayı kişiliği daha o küçük yaşlarında kaldırmıyordu. Başkalarından bir şeyler beklemeyi prensip olarak kabul etmemişti. Gücünü ve beynini kullanarak en azından kendi sorunlarına çözüm gücü olmayı başarabiliyordu. Bakkal çıraklığı, simitçilik gibi işlerde çalışarak hem okul masraflarını karşılıyor, hem de biriktirdiği paraları aile bütçesine aktarıyordu. Liseyi de bu sıkıntılar ve arayışlar içinde bitirdi. Aile ve okul çevresinde saygın bir yapının sahibi oldu.

1983 yıllarından itibaren bir arayış içine girdi. Avrupa'daki yakınlarıyla mektuplaşmalarında bu sorun üzerinde durdu. Çocuk denecek yaşlarda böyle bir arayışa girmesi, hele, 12 Eylül faşizminin en azgın dönemlerinde O'nun nasıl bir ruh taşıdığını daha iyi ortaya koyuyor. Maceracılığı sevmediği gibi, macera peşinde koşanlarla da hareket etmezdi. Zeki olmasından dolayı okuldaki bütün hocaların ilgisini çekmişti. Konuşmaları olgun, arkadaşlık kurduğu kişilere karşı da oldukça bağlılık duyardı.

Ankara Gazi Üniversitesi Mühendislik Bölümü'nü kazandığında bu arayışlarını yine kesintisiz sürdürdü. Okulda da Kürdistanlı yurtsever öğrenci gençlik çevresiyle ilişki kuruyor ve Kürdistan'dan Ankara'ya okumaya giden öğrencilere yardımcı oluyordu. Kendisinden daha çok onların sorunlarıyla ilgileniyordu. Yurtsever kesimler kanalıyla elde ettiği parti yayınlarını büyük bir dikkatle okuyor, araştırıyor ve tartışıyordu. Merak ettiği konuları tartışmak ve araştırmak yaşamının bir parçası haline gelmişti.

15 Ağustos Atılımı Türkiye alanında büyük bir şaşkınlıkla karşılanmıştı, atılımdan duyduğu coşkuyla karar alma gücünü harekete geçirdi. Sevincinden kabına sığmamıştı. İlişkide olduğu yurtsever öğrencilerle günlerce Ağustos atılımı üzerine tartışmış, coşkuyla devrimciliğe adım atmıştı. Adım attıkça da güzelleşti, sevgide, bağlılıkta ve kararlılıkta yoğunlaştı. Güzel insan sömürgeciliğe duyduğu kin ve öfkeyle halkının özgürlük kavgasına katılmada ant içti.

Tarihimizden bu yana halkımızın yüreğinde saklı duran Dersim isyancılığıyla partimizin modern isyancılığına ulaştı. Dersim'in ulusal inkarcılığını kendi kişiliğinde mahkum ederek, en zor koşullarda kavgaya atıldı. Sömürgeciliğin ajan yuvaları, uydu beyinler haline getirdiği üniversitede böyle bir sonuca ulaştı. Mücadele bilincini aldığı oranda öğrenci yurtsever gençliği örgütleme çalışmalarına katıldı. Kısa sürede gelişim göstererek okul düzeyinde sorumluluklar üstlendi. Çalışmalarıyla, yaklaşım tarzıyla, eğitici özellikleriyle saflara üniversiteden insanlar kazandırdı. Çalışmalarına giderek boyutluk kazandırmaya başladığı bir sırada yapılan bir ihbarla tutuklanarak gözaltına alındı. Gözaltına alındığında 17 yaşındaydı. 5 Aralık 1985 günü başlayan esirlik yaşamı aynı zamanda yeni bir sürecin de başlangıcını oluşturuyordu. Polis sorgusunda öyle ciddi bir yetmezlik içine girmez. O ortamda bile üzerine düşenleri yapmaya çalışır. Gözaltında birlikte kaldığı insanlar birbirleriyle takıştığında onlara karşı çıkıp "Başımıza bu kadar iş geldi, bir de birbirimizi yemeyelim" diyerek moral vermeye, toparlayıcı güç olmaya çalışırdı.

29 Aralık'a kadar süren gözaltı yaşamından sonra tutuklanarak Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'ne gönderildi. Zindana gönderilmesi inaçları üzerinde olumsuz bir etki yaratmadı. O dönemde yaygın olan zindan direnişlerinde yerini aldı. Zamanının çoğunu okuma, inceleme ve araştırmaya ayırıyordu. Günlük olarak arkadaşlarıyla olan ilişkileri de coşkulu ve neşeliydi. Kısa sürede tüm arkadaşlarına kendisini sevdirmeyi, gösterdiği ilgi ve sorumluluk düzeyiyle başardı.

1987 yılının Mart ayında Eskişehir Özel Tip Cezaevi'ne bir grup tutsakla birlikte sürgün edildi. Sömürgecilik Eskişehir zindanında yeni bir uygulama sürecini başlattı. Mehmet yoldaş bu uygulamalara karşı geliştirilen direnişlere katılarak yoldaşlarıyla birlikte hareket etti. Geliştirilen açlık grevlerine hep ilk postada katılmak isterdi. Ama cezaevi örgütünün aldığı karar gereği az ceza alanlar, yakın süreçte tahliye olacakları için açlık grevlerine alınmıyorlardı. Açlık grevlerinden dolayı cezaevi idaresi disiplin cezası veriyor ve sonuçta tutsakların infazları yakılıyordu. Bütün bunlara rağmen ilk postada eyleme katılarak zorlukları yoldaşlarıyla birlikte omuzlamak için sürekli talepte bulunuyordu. Yoldaşları açlık grevindeyken geceleri bile uyumuyordu. Onlarla konuşmak için gardiyanları sıkıştırıyor, bir yolunu bulup mutlaka yanlarına gidiyordu. Açlık grevleri bittiğinde gecegündüz yoldaşlarının başından ayrılmayarak su, ilaç, yiyecek vb. ihtiyaçlarını karşılıyor, temizlikleriyle ilgileniyordu. 1 Ağustos Genelgesi'nden dolayı cezaevi idaresinin yaptığı saldırılarda en öne geçerek yoldaşlarını koruyor, bütün darbelerin kendisine gelmesi için arkadaşlarının üzerine kapanıyordu. Böylece arkadaşları arasında sevgide, saygıda, bağlılıkta, inançta ve sorumlulukta bir ölçü olabiliyordu. Tutsaklık yaşamı boyunca hemen hemen hiç bir arkadaşı arasında tatsız bir olay yaşanmamıştı. 4 Nisan 1989 yılında mücadelede sonuna kadar yürüyeceği andını içerek tahliye edildi.

Zindandan çıkar çıkmaz partinin tanıdığı olanaklarla Avrupa'ya gitti. Avrupa'da bir hafta kaldıktan sonra Eylül 1989'da Akademi sahasına gönderildi.

Akademi'de aldığı askeri ve siyasi eğitimle hızlı bir dönüşümü yaşadı. Sunulan olanakları çok iyi değerlendirmeye çalıştı. Üç eğitim devresi yaşayarak mücadele bilinciyle kendisini donattı. 13 Şubat 1990 tarihinde yazdığı bir raporunda şunları söylüyordu:

"Akademi ortamı, kişinin mücadele sırasında temel alacağı siyaset ve savaş sanatının inceliklerinin bilgi birikimi, tecrübesini edinebilme alanıdır. Bu olguyu hayata geçirebilmek de en başta gelen nitelik olarak kişilik dönüşümü sağlamak için geniş olanaklara sahip bir ortamdır. Bir anlamda 'insanlık cumhuriyetinin maketi' de denilebilir."

Gördüğü eğitimin yeterli olduğunu belirterek ülke pratiğine gitmek istediğini partiye iletir. İsteği parti tarafından kabul edilir. Önce Çukurca eğitim kamplarına gönderilir. Kamplarda bir süre eğitmenlik yapar. Daha sonra yapılan yeni düzenlemeler sonucunda Amed Eyaleti'ne geçer.

Savaşımını yürüttüğü bir dönemde, Bingöl-Diyarbakır-Muş üçgenindeki Serê Sipî dağında yeni savaşçıların da aralarında bulunduğu büyük bir güçle birlikte kış süreci hazırlıklarını yaparlarken, 19 Aralık 1991 tarihinde bir ihbar sonucu iki gün boyunca aralıksız devam eden bir çatışma başlar. Düşman savaş uçaklarını ve Kobra helikopteri de devreye sokarak gerilla mevzilerine Napalm bombaları atar. Bu kahramanca direnişte gerilla gücünün önemli bir bölümü kurtulur, ancak aralarında Mehmet yoldaşın da bulunduğu 16 ARGK gerillası şehit düşer. Bu şahadet olayı Kulp, Lice, Silvan, Diyarbakır ve Bingöl halkını ayağa kaldırdı. Halk serîhildanlarla cenazelere sahip çıktı. Serîhildanlara saldıran düşman onlarca yurtseveri katletti. Serê Sipî direnişçileri tüm Kürdistan halkını ayağa kaldırarak vatan toprakları ve halkıyla kucaklaştılar.

Mehmet yoldaş kesintisiz bir yürüyüşün sahibi oldu. Kürdistan gençliğinin, özelde de Dersim gençliğinin örnek alması gereken bir pratiğiyle halkı uğruna yaşamını adadı, çocukluğundan beri taşıdığı isyancılığıyla önüne çıkan engelleri aşarak saygın bir yere ulaştı. Zekiliğiyle, alçakgönüllüğüyle, çalışkanlığıyla, yoldaşlarına bağlılığıyla, halkına ve partisine duyduğu bitimsiz sevgisiyle devrimcileşti, devimcileştikçe de güzelleşti.

Güzel insan *Mehmet* yoldaşı mücadelemizi yükselterek yaşatacağız ve anısına bağlı kalacağız!

Adı, soyadı: **Halit**
Kod adı: **Aslan**
Doğum yeri ve tarihi: **Gundikê Remo köyü-Şırnak, 1966**
Mücadeleye katılış tarihi: **1988**
Şahadet tarihi ve yeri: **19 Aralık 1991, Serê Sipî**

Şırnak'ın Gundikê Remo köyünde doğup büyüyen **Aslan** yoldaş, yoksulluk içinde bir yaşam sürdürür. Kendi köyünün dışında çıkmaz, gerillaya katılmadan önce, doğup büyüdüğü köyünün dışında bir yeri fazla tanımaz. Çobanlık yapar, tarım işleriyle uğraşır ve ailenin maddi durumuna gücü oranında katkı sunar.

Yıl 1984'dür. 15 Ağustos tarihsel atılımıyla düşmana beklemediği zaman ve beklemediği yerde sert bir darbe vurulmuştur. Darbenin etkisiyle sersemleşen düşman neye uğradığını anlamamıştır. Gerillanın örgütlenmesi ve eylemliliği giderek Botan alanında gelişmeye başlamıştır. Kendisine zar zor gelen düşman Botan alanında halk üzerindeki baskılarını yoğunlaştırmıştır.

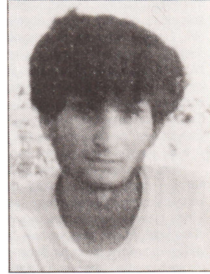
1987 yılında Gundikê Remo köyünde gerilla saflarına gençlerin katılımını bahane eden düşman, köy halkına saldırmış, köyün bütünü boşaltarak yakmıştır. Bu durum Aslan yoldaşı oldukça etkiler. Yurtsever duyguları, düşmanın barbarlığı karşısında kabarmıştır, intikam alma duyguları gelişir ve sömürgeciliğe olan kini derinleşir. Bu temelde 1988 yılının sonlarında gerillaya gider. 1989 yılının ortalarına kadar Cudi alanındaki faaliyetlere katılır, geliştirilen birçok eylemde yer alır. Burada gösterdiği üstün başarılardan dolayı manga komutanlığı göreviyle onurlandırılır. 1989 yılının sonlarına doğru ülkenin her tarafında gerillanın geliştirilmesine parmak basan partinin talimatını değerlendirir ve gönüllü olarak Amed Eyaleti'nde gerillayı geliştirme talebinde bulunur ve önerisi kabul gördükten sonra Amed Eyaleti'ne gider.

1989 sonlarında geldiği Amed Eyaleti'nde şehit düştüğü 19 Aralık 1991 tarihine kadar faaliyetlerde aktif olarak yer alır. Eyaletin hemen hemen tüm alanlarında yönetim düzeyinde görev üstlenir. Özellikle yeni açılan Bingöl, Muş, Kulp, Palu gibi sahalarda çalışmalarda bulunur. Siyasi açıdan hızlı gelişme sağlayamamıştı, ancak pratik olarak yetkindi. Özellikle düşman karşısındaki cesareti, taktik ustalığı ve zor koşullarda görev üstlenerek gösterdiği fedakarlıkla büyük saygı ve sevgiye layık olmuştu. Yer aldığı her birlik, O'nun varlığından dolayı kendilerini son derece güven içinde hissederlerdi. Tam da yoğun bir gelişme sürecine girdiği bir aşamada, bir ihanet sonucu 19 Aralık günü meydana gelen çatışmada kahramanca direnerek şahadete ulaştı.

Adı, soyadı: **Şehmus ÇELİK**
Kod adı: **Ahmet**
Doğum yeri ve tarihi: **Girê Sîrê-Batman, 1966**
Mücadeleye katılış tarihi: ...
Şahadet tarihi ve yeri: **19 Aralık 1991, Serê Sipî**

Ahmet yoldaş Batman'a bağlı Girê Sîrê köyünde doğup büyür. Orta ve lise öğrenimini Batman'da tamamlar. Ulusal kurtuluş mücadelemizin Batman'da gelişmesiyle 1980 yılında sempati duymaya başlar. Botan'da şehit düşen ağabeyi İsmail Çelik yoldaşın etkisi üzerinde oldukça vardır ve çoğunlukla ondan etkilenerek mücadeleyle ilişkilerini geliştirmiştir. 12 Eylül darbesi öncesi ve sonrası süreçte Batman alınında önemli görevler yürütür. Faaliyetleri açığa çıkınca düşman tarafından tutuklanır ve Diyarbakır Cezaevi'ne gönderilir. 12 Eylül sonrası Diyarbakır vahşetini görür ve yaşar, bu temelde düşmana oldukça kinlenir.

1988 yılının ortalarında tahliye olur. Tahliye olduktan sonra direkt gerillaya gider ve faaliyetlere katılır. Yaklaşık iki ay gerilla saflarında kaldıktan sonra bir görev için gittiği Diyarbakır'da tutuklanır ve burada ağır işkencelere tabi tutulan Ahmet yoldaş, düşmanın tüm çabalarını boşa çıkararak partimizin direnişçi ruhuna layık olmaya çalışır. İşkence süreci bittikten sonra cezaevine konur. Üç yıl yeniden cezaevinde yatar. Serbest bırakıldıktan sonra eşi ile birlikte Ağustos 1991 tarihinde gerillaya katılır. İlk eğitimini tamamladıktan sonra Batman alanına gider ve burada belli bir dönem faaliyet yürüttükten sonra Serê Sipî dağındaki Haydar Karasungur Eğitim Kampı'na gelir ve buradaki çatışmada şehit düşer.

Adı, soyadı: **Erhan ...**
Kod adı: **Delil**
Doğum yeri ve tarihi: **Eralan (Kurtmeydan) köyü-Muş, 1972**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şahadet tarihi ve yeri: **19 Aralık 1991, Serê Sipî**

Delil yoldaş, 1972 tarihinde Muş'a bağlı Eralan köyünde dünyaya gelir ve burada büyür. Orta halli bir ailenin çocuğudur. Buna rağmen ailenin ekonomik durumuna yardımcı olmak için çalışır, hayvancılık işleriyle uğraşır. Daha sonra şoförlük yaparak yaşamını sürdürür.

Gelişen ulusal kurtuluş mücadelemiz bütün toplumu etkiler. Delil yoldaş da gelişen gerilla savaşının etkisinde kalır ve gerillaya katılmaya karar verir. 1991 yılının son aylarında karşılaştığı gerilla birliğiyle dağların doruklarına yol alır. O artık bir gerilladır. Eğitim amacıyla Haydar Karasungur Eğitim Kampı'na gelir ve burada kahramanca savaşarak şehitler kervanına katılır.

O, bir an önce eğitimini tamamlayarak faaliyetlerde yer alma arzusuyla doluydu. Atak, fedakar ve yiğitti.

O'nu ve tüm şehitlerimizi bağımsız ve özgür Kürdistan'da hep yaşatacağız!

Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Şervan**
Doğum yeri ve tarihi: **Derxust (Dibek) köyü-Lice**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şahadet tarihi ve yeri: **19 Aralık 1991, Serê Sipî**

Şervan yoldaş yoksul bir aile ortamında büyür. Gerillaya katıldığı döneme kadar köy işleriyle uğraşarak ailesine yardımcı olur. Silahlı mücadelemizin Lice sahasında gelişmesine önemli katkılar sunan Dibek köyünden olması, gerillayla daha erken tanışmasına yol açar.

Gerillayla ilişkiye geçer geçmez milis faaliyetlerine başlayan Şervan yoldaş, süreç içinde gerillaya katılmaya karar verir ve bu temelde 1991'in başlarında gerillaya katılır. Belli bir dönem Lice alanında faaliyet yürütür, daha sonra Genç alanına gider, yaklaşık dört ay faaliyet yürüttükten sonra, Haydar Karasungur Eğitim Kampı'na gelir. Serê Sipî direnişinde şehit düşer.

Şervan yoldaş, politikada yetkin olmamasına rağmen fedakar, cesaretli ve yoldaşlarıyla uyumda örnek bir ARGK savaşçısıydı.

deriler. Burada bir hainin teslim olması sonucu, düşman bütün gücüyle yeni savaşçı adaylarının olduğu eğitim kampına yönelir. Doğa da düşmanla birleşerek can almanın çabası içinde olur, yağan kar ve kar kasırgası bu gencecik yiğitlere aman tanımak istemez. Hem düşmana ve hem de doğanın vahşetine karşı gün boyu amansız bir savaşım verilir, kahramanca bir destan yazılır. Bu destana imzasını koyan yoldaşlardan biri de Salih yoldaştır.

Onların direnişi ve döktükleri kan, bağımsız ve özgür Kürdistan'ın zaferini müjdeleyen meşalelerdir!

Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Hêvîdar**
Doğum yeri ve tarihi: **Eralan (Kurtmeydan) köyü-Muş**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şahadet tarihi ve yeri: **19 Aralık 1991, Serê Sipî**

Hêvîdar yoldaş yurtsever bir ailenin çocuğu olarak yoksulluk içinde büyüdü. Ezilmişliği ve sömürmüşlüğü derinden yaşadı ve duydu.

Mücadeleye katıldıktan kısa bir süre sonra eğitim kampında yiğitçe savaşarak yoldaşlarıyla birlikte el ele şahadete ulaştı.

Gerilla içindeki yaşamı kısa sürdü, ancak özlü geçti. Olgun kişiliği, cesaret ve fedakarlığıyla tüm yoldaşlarına örnek oldu. Bir ay kaldığı eğitim kampında bu özellikleriyle yoldaşları arasında sevilip sayıldı, örnek kişi olarak gösterildi.

Hêvîdar yoldaşı bağımsız ve özgür Kürdistan'la bayraklaştıracağız!

Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Salih**
Doğum yeri ve tarihi: **Eralan (Kurtmeydan) köyü-Muş, 1978**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şahadet tarihi ve yeri: **19 Aralık 1991, Serê Sipî**

Salih yoldaş yurtsever bir aile ortamında büyür. Köylerinde gerillaya katılan yoldaşların bulunması O'nda da büyük etki yaratır. Salih yoldaş, henüz çok genç olmasına rağmen ısrarla gerillaya katılmayı dayatır. Gerillanın yaşadığı koşulların çok zor olduğu kendisine kavratılmasına rağmen, katılmada yine de dayatıcı olur, zorlukları göğüsleyeceğini belirtir. Israrlı dayatması sonucu gerillaya katılan Salih yoldaş, Haydar Karasungur Eğitim Kampı'na gön-

SERÊ SIPÎ!

Sen şehitlerinle soylu, görkemliliğinle halkımın özgürlük tutkususun

Serê Sipî, Muş-Kulp-Solhan ve Genç'i de dahil edersek bir dörtgen içerisinde bulunan görkemli bir dağdır. Görkemliliğiyle düşmanın korkulu rüyası, gerillanın güven duyduğu yuvasıdır. Daha önceki süreçlerde çeşitli kahramanlıklar yaşanmıştı bu diyarda. Aralık 1991 tarihinde kış gazabını burada yağdırmıştı. **Mazlum** ve **Şervan** burada BKC'yi dillendirmişlerdi Ağustos'ta. 4 Haziran 1992 tarihinde **Rêzan** ve **Nuri** yoldaşların direnişiyle bir o kadar onurlu ve hüzünlü bakıyordu dünyaya.

Evet, 4 Haziran'da halkımız iki canperisiyle birlikte Serê Sipî'yi de yerleştiriyordu kalbine. Halkımızın özgürlük tutkusu ayaklanmıştı orada. Biri Lice'den, biri Cizre'den, Muş dağlarında halaya durmuşlardı. En küçük tereddüt, ikircikli yoktu gözlerinde, sloganlarında. Bin yılların kinini, ezilmişliğini öfkesini kusuyordu kleşler.

Yaşam, özgürlük, halk diye bir şey kalmamıştı yiğitler diyarı Medyam'da. Namus, onur, sevgi çarpıtılmıştı bizim ülkemizde. Yaşam diye açlık, rezalet, kişiliksizlik, kan-barut dayatılmış; özgürlük, halk diye bir şey bırakılmamıştı. Dünyanın dört bir yanına savrulmuş, mezara gömülüp üzeri betonlanmış, "kılıç artıkları" da faşizmin imbiğinden geçirilmeye çalışılıyordu. İşte Rêzan ve Nuri yoldaşlar, bu çirkinliklere, bu soysuzluklara "dur" demenin adıdırlar. Onlar, özgürce bir yaşamın sembolleridirler.

Adı, soyadı: **Cemal ÖZDEMİR**
Kod adı: **Rêzan**
Doğum yeri ve tarihi: **Şax (Çağlayan) köyü-Cizre, 1970**
Mücadeleye katılış tarihi: **1988**
Şahadet tarihi ve yeri: **4 Haziran 1992, Serê Sipî**

Rêzan yoldaş, 1970 yılında "başkaldırının başkenti", "serihildanın merkezi" Cizre'nin Şax köyünde dünyaya geldi. Dedesi köyün zenginlerindendir. Babasıyla dedesinin arasında var olan çelişkilerden dolayı Cizre merkezine taşınırlar. Burada aile bütçesine katkıda bulunmak amacıyla çeşitli işlerde çalışır. Burada çalışkanlığı, atakliği, zekiliği ve temiz ruhuyla herkes tarafından sevilir. Rêzan yoldaş Cizre'dedir ancak beyni ve yüreğiyle Cudi'dedir. Daha 1984 yılında gerillayla tanışmıştır. Şax'a gelen gerillalar, O'nun gönlünü çalmışlardı. O zamanlar yaşı küçük olduğundan gerillaya katılamazdı.

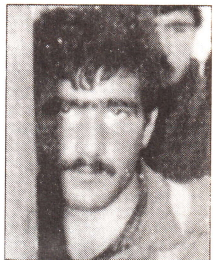
1988 Ekim'inde gönlünün ve beyninin bulunduğu Cudi'nin doruklarında sevdasıyla buluşur. İlkin Rıza kod adını kullanır. Araziye hakimiyeti, zifiri karanlıklarda gruba öncülük yapması ve ceylan gibi kayalıklardan süzülerek gitmesi, arkadaşların O'na "Rêzan" adını vermesine neden olur. 1989tarihinde Amed Eyaleti'ne gidecek olan müdahale grubunun içinde yer alır. 1990 yılında Amed Eyaleti'nde gerçekleşen ve gerillanın oturulmasına vesile olan eylemlere imzasını atar. Ana Hareketli Birlik ve 1. Bölge yönetiminde görev alır. 4 Haziran 1992 tarihinde Karargah Birliği sorumlusuyken, Nuri yoldaşla birlikte şahadete ulaşır.

Rêzan yoldaşı anlatabilmek, PKK'nin militan kişiliğini kavramaktan geçer. O, devrimcileşmiş, halklaşmıştı. Cizira Botan'ın aslanı Amed dağlarında kükrüyordu. Akdağların doruklarında kışı yenmişti 1989'da. **Aziz (Abdullah YILDIZ)** yoldaşın duyarlı öğrencisi, askeri kişiliğin bütün özelliklerini kişiliğinde somutlaştırmıştı. Duyarlı, sevgi dolu, atak, canlı, fedakar ve bir o kadar öfkelidir düşmana. Aslında PKK'de yas tutulmaz, anıları belleğe kazınır. Ama Rêzan yoldaşın şahadeti üzüntüyle karışık bir duygu yaratmıştı gerilla olan yoldaşlarında. Aynı zamanda bin yıllık düşmanlarını daha iyi tanıyor, öfkeleniyor, "intikamları alınacaktır diye" and içiliyordu. İntikam dolu yüreklere kleş, BKC sesleri karışıyordu Amed'de. Amed'in dağları bundan dolayı heybetlidir, Amed'in öfkesi bundan dolayı büyüktür.

Hep öndeydi Rêzan yoldaş; saldırıda, pusuda, koşuda, yürüyüşte. Sürekli ilk patlayan silah Rêzanımızın "Şixo Rusi"siydi. Bu, saldırılarda, pusuda talimatı: Yürümekti bütün kötülüklerin, barbarlıkların üstüne. Kar-kış ortamında O'ndaki sıcaklık havayı ısıtıyordu adeta. Günlerce, saatlerce O'nunla birlikte kardakışta kalmak insana yorgunluk değil, güçlülük kazandırırdı. Komutasında eylemlere gitmek gerillanın en büyük tutkularındandı. Çünkü O, böylesi anlarda yayından çıkan oktu, Kürdün bilenmiş öfkesiydi.

Duyguydu Rêzan, sevdaydı. Sesi ile bülbülleri bile susturdu. Derinlere götürürdü insanı. Şiirleriyle Kürdistan'ı, şehitleri, dağları, halkının özgürlük dünyasını yaşardı, yaşatırdı. Kavgası gibi halayda da baştaydı.

Serê Sipî'de destan yazıldı. ARGK birliğini saran düşman gücünü gören Rêzan yoldaş, grubu mevzilendirmek için gerekli talimatları verir ve Nuri yoldaşla beraber tepeye koşar. Tepelere koşan düşman güçleri Rêzan ve Nuri yoldaşların intikam namlularında çıkan mermilerle teker teker yamaçlardan aşağıya yuvarlanırlar. Düşman ağır kayıplarla geri döner. Ancak kendilerini birbirinden mevziyi tespit etmişler; işte o kahrolası havan topu fırlatılır bu kahramanların üstüne, mevzileri sürekli dövülür. Ve her iki yoldaş omuz omuza dağın doruklarında devrim şehitleri kervanına katılırlar. Grup tümden kurtulur, ancak iki komutanlarını şehit vererek. Yoldaşları inanmaz, inanmak istemezler. Ama gerçek, gerçekliğimiz bu. Nuri ve Rêzan yoldaşı kazarlar beyinlerine, yerleştirirler kalplerinin derinliklerine. Silahlarını en atak ve cesur yoldaşlar devralır, ruhlarını bütün yoldaşlar alır orada. Herkes Rêzan ve Nuri olur. O an dağ, taş "intikam... intikam..." der gibi kabarır. Coşar gerillalar Amed'de.

Adı, soyadı: **Hüseyin HARAN**
Kod adı: **Nuri**
Doğum yeri ve tarihi: **Hüseynik köyü-Lice, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **1990**
Şahadet tarihi ve yeri: **4 Haziran 1992, Serê Sipî**

Orta halli bir ailenin çocuğu olarak Lice'ye bağlı Hüseynik köyünde doğup büyüyen **Nuri** yoldaş, 1990 yılında özlemini duyduğu gerillaya katıldı. Fedakar, çalışkan ve atak bir yapıya sahipti. Rêzan yoldaşın öğrencisiydi, canı-ciğerden severlerdi birbirlerini. Kopmaz iki yürekti. Cesareti doruktaydı. Yaşamı severdi, kavgayı daha çok severdi. Çünkü özgürlük vardı onda. O'na ulaşıyordu. Kürdistan halkının kahraman evladıdır Nuri yoldaş.

Yiğitler kanınız andımızdır, onurumuzdur! Bizlerin buna layık olacağımıza inanarak yüceleştiniz doruklarda. Bizler bütün çirkinlikleri güzelliklere dönüştürerek karşılık vereceğiz ve sizlere layık olacağız!

Onlar kahramanlığın sembolleri olarak hep anılacaklardır!

Var olmanın en temel nedeni direnmek, savaşarak yeni yaşamı yaratmaktır. Hele ezilen halkların var olması, kendini korumasının esas silahıdır bu. Direnmek ve bilinçlice savaşmak! Direnenler, doğru tarzda birliktelikleri yaratarak örgütlü savaşanlar kazanmıştır zaferi ve dünya insanlığı içinde yerini almıştır. Kuşkusuz kazanmanın da acı bedelleri vardır. Hiçbir şey kendiliğinden yaratılmaz veya kimse verme lütfunda bulunmaz. Ayağa kalkışın bedeli her zaman acı, gözyaşı, yıkım, kan ve değerlerin tahribi olmuştur. Kurtuluş uğruna verilen değerlerin etkisiyle yeniyi kurma, koruma ve geliştirme sağlanmıştır. Bunun üzerinde onur kazanılmış, bu temelde maddi yaşam çağa göre örgütlendirilebilinmiştir.

Kürdistan halkı da tarih boyunca hep direnen bir halktır. Ancak bütün direnişçi özüne rağmen örgütlü birliğini yaratamadığından yenilmiş ve partimizin çıkış sürecine kadar tam bir başaşağıya gidiş süreci yaşanmıştır. Halk olarak öyle bir noktaya gelindi ki, varlığı-yokluğu tartışılır bir konu haline geldi, hatta çoğu alanlarda her şeyiyle birlikte unutuldu, unutturuldu. Bugün bile insanlığına, özüne, gerçeğine sahip çıkmayan insanların sayısı az değil. Öylesine özden uzaklaştırılmışlar ki, başları kesilse bile kendilerine gelemeyecek kadar düşürülmüşlerdir.

Partimizin çıkışı ve gelişimiyle Kürdistan halkı, Kürt bireyi adım adım kendine getirildi, uykudan uyandırıldı, gerçeği-özü-onuru önüne koyuldu. PKK ile direnen Kürdistan halkı kendi gerçeğini adım adım gördü, direndikçe insanlığına, özüne, namusu olan ülkesine sahip çıkmaya başladı. Bunlar kolay yaratılmadı, Kürdistan gerçeği dünyanın gündemine rahat bir tarzda girmedi. Her şey engin bir çabayla oldu. Sıfırdan başlayarak her şey parça parça yaratıldı. Doğru devrimci çizginin yanısıra olağanüstü bir fedakarlıkla, cesaret ve azimle çalışıldı. Katliamlar, tutuklanmalar ve işkencelere göğüs gerildi. Yiğitçe savaşan nice kahramanların kanı döküldü. Yeni yaşamı yaratmak için PKK'nin seçkin elemanları çekinmeden hayatlarını ortaya koydular ve bugüne gelindi. Binleri aşan şehitleriyle halkımız kararlı ve emin yürüyor. Halkımızın yürüyüşüne öncülük eden şehitlerimizden ikisi de Şener Şakçı ve Cemal Öztürk yoldaşlardır.

Adı, soyadı: **Şener ŞAKÇI**
Kod adı: **Baran**
Doğum yeri ve tarihi: **Zengök köyü-Muş, 1964**
Mücadeleye katılış tarihi: **1978**
Şahadet tarihi ve yeri: **Mayıs 1992**

Baran (Şener ŞAKÇI) yoldaş 1964 yılında Muş'a bağlı Zengök köyünde doğup büyüdü. 1978 yılında Muş alanında ulusal kurtuluş mücadelemizin öncüsü partimizin düşünceleriyle tanıştı. 12 Eylül faşizmi döneminde birçok güç teslimiyet, ihanet ve kaçışı yaşarken, O parti ile ilişki kurmanın yollarını aradı, yılgınlığa düşmedi, inancını korudu. Bu dönemde 12 Eylül faşizmine yaslanan feodal kompradorlar ve reformist güçlerin baş hedefi haline geldi. Bu ortamda kendisini fazla koruyamadı ve düşmanın eline esir düştü. Çok genç olmasına rağmen zindan koşullarında da zorluklara göğüs gerdi ve partiyi temsil etmesini başardı. Azim, kararlılık ve cesaretin temsilini yapan Baran yoldaş, yaşamı boyunca özünü korudu.

Zindan sürecinde, birçok güç ve kişi kişisel kurtuluşu için en soylu değerleri ayakları altına aldığı bir durumu yaşarken, PKK'yi temsil eden militanlar ölümüne direniyordu. Düşmanın tek tip elbiseyi dayattığı dönemde yine aynı durumlar yaşanmıştı. Tek tip elbiseyi mahkumlara giydirmek için düşman subayı genç olan Baran yoldaşı gözüne kestirir. Subay, arkadaşa elbise giymesi gerektiğini belirtir. Baran yoldaş ise, düşman subayına şu cevabı verir: "Siz İsrailsiniz, bis ise Filistiniz. Siz zulüm yapmakta özgürsünüz, biz ise direnmekte özgürüz."

Baran yoldaş cezaevinden çıktıktan sonra da çalışmalarını sürdürdü. Zaman zaman tutuklanıp yeniden cezaevlerine konulduğu oldu, sürekli göz altında tutuldu, ama düşman hakkında somut bir bilgi edinemedi. 1990 yılında gerillalar Muş alanına girince, yıllarca özlemini çektiği ilişkiye geçti ve tereddüt etmeksizin gerillaya katıldı. 1990-1992 yılları arasında Muş, Kulp, Solhan, vb. alanlarda gerillanın örgütlendirilmesinde, eylemlerin geliştirilmesinde gerillanın gözü ve kulağıydı. Partinin temel eğitimini görmemesine rağmen kendi kendisini yetiştirdi ve yetkinleştirdi. Kısa sürede önemli örgütsel ve askeri görevler üstlendi. Muş-Solhan sorumluluğu, 5. Bölge yürütmesi ve son olarak da eyalet karargahında değişik görevler üstlendi.

Mayıs 1992 tarihinde düşmana ait bir karakol keşfinde düşmanla çıkan çatışmada **Brusk** yoldaşla birlikte kahramanca savaşarak şehit düştü. Baran ve Brusk yoldaşların şahadetleri halk ve yoldaşları arasında büyük sarsıntı ve üzüntü yarattı.

Adı, soyadı: **Cemal ÖZTÜRK**
Kod adı: **Brusk**
Doğum yeri ve tarihi: **Cumar köyü-Kulp, 1958**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şahadet tarihi ve yeri: **Mayıs 1992**

Brusk yoldaş yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. 1980 yılında polislerle girdiği bir çatışmada esir düştü ve cezaevine gönderildi. Cezaevindeyken dışarıda gelişen mücadeleden etkilendi ve çıktıktan hemen sonra, yani 1991 yılında gerillaya katıldı. On yıllık cezaevinin yıpratıcı yaşamının etkilerine rağmen, cesaret, fedakarlık ve ataklığı ile birliğinin moral kaynağıydı. Brusk yoldaş Kulp alan yönetiminde ve eyalet karargahında değişik düzeylerde görevler üstlendi. O, örgütçülüğü ve eylemliliğiyle halkın kalbine taht kurmuş bir halk önderiydi. Bu değerli halk önderi Mayıs 1992'de Baran yoldaşla birlikte düşmana karşı kahramanca savaşarak şehitler ordusuna katıldı.

Anıları andımız, yolları doğrultumuzdur!

Şehitlerin yolunu izleyen bir militan:

Vedat yoldaş

Adı, soyadı: **Yıldırım GÜLSÜM**
Kod adı: **Vedat-Soro**
Doğum yeri ve tarihi: ...
Mücadeleye katılış tarihi: **Temmuz 1991**
Şahadet tarihi ve yeri: **16 Nisan 1992**

Dağlardan esen bahar rüzgarı, sigara dumanından tıkanmış nefes borularını temizliyordu, her nefes alışverişlerinde gerillaların. İnsanlar baharın gelişine sevinçle hazırlanıyor, büyük umutlarla baharın serin rüzgarını ciğerlerinin ta derinliklerine dek çekiyorlardı. Ciğerler temizlendikçe nefes boruları açılıyor ve serin rüzgar vücudun en ücra köşesine dek işliyordu. Kalbe dalan temiz kan, beyni öylesine harekete geçiriyordu ki, beden kuş kadar hafif bir hal alıyordu.

Bahar gelmişti artık. Serin rüzgar dağlardan gül kokularını getiriyordu. Bu kokular insanı hem ferahlatıyor hem de coşturuyordu. Çünkü bu kokular dağların doruklarında el değmemiş çiçeklerden geliyordu. Menekşelerin, leylakların yeşerdiği dağlar. Evet, menekşe kokuları, dağların doruğundan, aslanların yuvasından geliyordu. Dalga dalga esen rüzgar çiçek kokularını ovalara, şehirlere getiriyordu. Öyle bir coşku yaratıyordu ki, insan yaşama daha çok sevdalanıyordu. Günler geçince her taraf çiçeklerle renklendi. İşte o zaman sevdalar çoğaldı, çoğaldı, çoğaldı ve yaşamı yakalamak için durmadan koştular.

1991 Newroz'uyla ülkenin her tarafına dalga dalga yayılan serihildanlar, dağlarla kucaklaşmıştı. Bahar atılımıyla başlayan serihildanlar ve gerilla eylemleri, yeni bir sayfa daha açmıştı. Özellikle serihildanlar yaygınlaşarak gelişiyor, gerillanın intikam namlularıyla daha bir anlam ve önem kazanıyordu. Ulusal kurtuluş mücadeleleri tüm Kürdistan halkının sahip çıktığı ve direnişiyle ispatladığı bir mücadele haline gelmişti. Gerilla-halk eleleydi, bunu ayırmak artık imkansızdı. Gelişen serihildanlardan ürken düşman güçleri, pervasızca halka saldırmaya başladı, sivil halka karşı katliamlar gerçekleştirmeye koyuldu. Bu gelişmeler Amed Eyaleti'nde de yoğunca yaşandı. Gerillanın düşmana yönelik etkili darbeleri gelişti. Gelişen gerilla saldırılarına karşı kuşkusuz düşmanda boş durmuyordu. Hem eylemlerde ve hem de düşman saldırılarında halkımızın en yiğit evlatları kanlarını dökerek şahadete ulaştılar. Bu şehitlerden biri de **Vedat** yoldaştı.

Vedat yoldaş, yoksul bir ailenin çocuğu olarak doğup büyüdü. Yoksulluktan dolayı okuyamadı. Ailenin geçim sorunlarına ortak olmaya küçük yaşlardan başlayarak çalıştı. Dürüst, fedakar ve çalışkandı. Emekçiydi, emeğin değerini bilirdi. Güvenilir kişiliğiyle sevilir-sayılırdı.

Düşmanın, kitlelere yönelik geliştirdiği katliamlar, gerillaların şahadeti Vedat yoldaşta sürekli derin etki yaratırdı. İçten içe bir hesaplaşma yaşardı. Partiye sunduğu bir raporunda, O dönemlerdeki durumunu şöyle ortaya koyuyordu:

"... Müthiş bir iç çatışma yaşıyordum. Kendi kendimi yaralıyordum. En çok şehitler beni etkiliyordu. Bir şehit haberini duyunca derinden sarsılıyordum. Yemek yemediğim günler, yatmadığım geceler oluyordu. Hep düşünüyordum ve düşündükçe de birşey yapamadığımdan dolayı kendimi bir 'ihanetçi' olarak görüyordum. Bu doğrultuda gerillaya katılma kararımı verdim, katıldım."

Gerilla saflarına Amed Eyaleti'nde katıldı. Bir dönem partinin eğitim faaliyetlerinde yer aldı. Eğitim süresi boyunca partiye katılma istemini sürekli dile getirdi. Eğitimde gösterdiği başarısı ve önerisi gözönüne alınarak pratikte görevlendirildi. Yılların intikamını almanın coşkusuyla silahına sarıldı ve kararlıca yürüdü. Yoldaşlık ilişkilerine büyük değer verirdi, yoldaşlarını incitmemek için çaba harcar, özen gösterirdi. En ağır yükü O, taşımak isterdi. Yoldaşları için canını vermekte çekinmezdi, fedakardı. Nitekim şahadeti de bu temelde meydana gelmişti.

Musa Bulut

Bir dönem, Bingöl alanında faaliyet yürüttükten sonra eyalet karargahına gelir. Cesareti, ataklığı ve kavrama gücüyle, hızlı gelişim sağlar ve manga komutanlığı görevini üstlenir. Gelişme vaadeden bir konuma sahip olduğundan, geleceğin öncü komutanı olmaya adaydı. 1992 bahar atılımıyla beraber Kulp alanında faaliyet yürütmeye başlar. 16 Nisan 1992 tarihinde operasyona çıkan düşman güçlerine, operasyon dönüşünde pusu atılır. 20 araçlık düşman konvoyu pusuya düşer, araçlardan çoğu imha edilir. Düşman 20'nin üzerinde kayıp verir. Ancak pusu daha sonra çatışmaya dönüşür ve şiddetli bir muharebe başlar. Vedat yoldaş, grubun kurtulması için üstün bir fedakarlık örneği gösterir, mevziden mevziye atlayarak savaşır. Kahramanca savaşan Vedat yoldaş bu çatışmada **Nazif (Musa BULUT)** ve **Dilovan (Behçet YAŞ)** yoldaşlarıyla birlikte şehit düşer.

Anıları mücadelemize önderdir.

Partinin vuruş tarzını yaşam ve kişiliğinde somutlaştıran Cemşîd yoldaş

Adı, soyadı: **Mustafa BUDAK**
Kod adı: **Cemşid**
Doğum yeri ve tarihi: **Silvan, 1970**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şahadet tarihi ve yeri: **Mayıs 1992, Hazro, Şikefta köyü**

Cemşid yoldaş 1972 yılında Silvan'da dünyaya geldi. Orta halli bir aile ortamında büyüdü. Uyumlu, çalışkan ve atak özellikleriyle tanınır. Bu özellikleriyle dikkatleri gittiği her alanda üzerine çeker.

Trabzon Üniversitesi'ni okuduğu yıllarda parti ideolojisiyle tanışır. Kürdistan'daki gelişmeleri sürekli takip eder. Yükselen gerilla savaşının coşkusunu yaşar. Parti ideolojisini kavradıktan sonra üniversite öğrencileri arasında ERNK örgütlenmesine girişir. ERNK öğrenci komitesini oluşturur. Örgütleyici bir yapıya sahip olduğunu bu yıllarda kanıtlar. Örgütlediği 20 kişilik bir grupla 1991 yılının baharında gerillaya katılır. Askeri ve siyasi eğitimini Güney Kürdistan'daki kamplarda görür, Eylül ayında ise Amed Eyaleti'nde görev üstlenir.

Karargah Birliği'nde faaliyetlere katılan Cemşid yoldaş, çalışkanlığı, düşmana karşı olan kin ve yoldaşlarına olan yüce bağlılığıyla tanınır, bu meziyetleriyle dikkatleri üzerine çeker. Kısa sürede büyük gelişmeler sağlar. Şubat 1992 tarihinde yapılan eyalet toplantısında Hazro-Silvan alanı ve şehit Fikret Kampı Askeri Komutan Yardımcılığı görevini üstlenir.

Cemşid yoldaş görev alanında ihanetçi çetelerin ve ajanların korkulu rüyası olur. Çünkü ihanetin darbelenmesi için yoldaşlarını örgütlemiş,

bunun pratik somut adımlarını atmıştır. Yoldaşları komutanlarının sözüne bağlı, talimatlarını uygulamada kararlıdırlar. Verilen eğitimlere ciddi yaklaşırlar. Grubun yerini tespit eden düşman bütün gücüyle grubun imhasına yönelir. Günlerce süren çatışmalarda düşmana ağır kayıplar verdirilir, grup ise tek bir yaralı bile vermeksizin başarı ve zafer kazanır. Silvan-Hazro dağları bilinir; öyle sonuç alıcı çatışmalara ve gerillayı korumaya elverişli bir alan değildir. Ama taktik ustalık, düşmanın yenilgisini getirir. O'nun döneminde birlik Amed Eyaleti'nin en savaşkan birliği ünvanını kazanır.

Cemşid yoldaş, kurumlaşmış olan iç ihanete yönelir. Alanda çetecilik oldukça yaygındır, bu yönelimler sonucu çoğu çete teslim olmak durumunda kalır. Mayıs'ın sonu, Haziran'ın başlarında çetelere yönelik bir eyleme daha öncülük eder. Hazro'nun Şikefta köyü korucularına yönelik gerçekleştirdiği eylemde şehit düşer.

Cemşid yoldaş, askeri bilinç, fedakarlık ve düşmana öfkenin bileşkesiydi. O'nda tereddüt, O'nda ikircikllk, O'nda kazanmama yoktu. Hep, vur, tut ve kopar ilkesi hakimdi. Silvan yurtseverliğinin şahlanışıydı O. O, Kürdistan'ın bağımsızlık ve özgürlük ateşiydi.

Anısı önünde saygıyla eğilirken, O'nu bağımsız ve özgür Kürdistan'da yaşatacağız!

ÖNCE İNSANDIK

Biz doğru bildiğimizce insandık
doğru bildiğimizi söyleyen
ama bırakalım tarih konuşsun
o kendi bildiğince yürüyen

I

Dikenliydi sözler ağza alınmaz
parçalanırdı diller her hecede
sessizlik yağdırırlarken başımıza
çığlığımıza hançer saplarlarken
derimizi yüzerlerken soluksuz
karanlıkta
duvarlar örerlerken gözlerimize
can çekiştik
durmadan can çekiştik
havarlarımız
dokuz gezegen
beş kıta
yedi iklimdeyken
arşı ala çınçınken böylesine
ne yedi kat gök
ne on bin yıl tanık olmuşken
can çekiştik
durmadan can çekiştik

II

Nerede vatan
dağ bile küskünken yiğide
ötmezken tek kuş gülistanımızda
viran olmuşken bağımız
yapayalnızken kuşatılmışken ocağımız
kör
sağır
dilsizken toprağımız
namus paramparçayken
ve kapanan her kapıda titreyen
ortalık yosması misali
Sodom sokaklarında sabahlayan
bir soysuzken ölüm
O-la-maz-ki va-tan

III

Önce insandık
dilimizde birkaç söz
namus gibi
onur gurur gibi
ve bir beynimiz vardı
ezilen
ezilmiş olan yoksul omuzlar üstünde
çaresizlikten çare bulma uğraşında
birkaç dost uğruna binbir emek
bitmek bilmez bir çabayla yurtseverlik
ektik çorak toprağa
sevdalar vardır karadan kara
sevdalar vardır
gözün kapalıyken bile
ışık olur gözbebeğine
sevdalar vardır
takar koluna aklı
uçurur yıldızdan yıldıza
sevdalar vardır
tohum olur
çiçek olur
orman olur
uygarlığın ebesi toprak olur
ve gelir yüreğinin orta
yerinde
insanı mahzun
dağları ıssız
bülbülü dilsiz
bir ülke olur
yakar
yakar
yakar ciğerinin ucunu
oyar beynini düşünmesi bile
ve çarparsın kendini kayaya
savurursun rüzgara
vurursun güneşe
ama
bitmez acısı
sızısı çaresiz
ağrısı sınırsız
çünkü
tutsak olan
saçının teli
gözünün ince seli
iman tahtan değil
dağlarına napalm ekilen
toprağında soykırım biçilen
bir ülkenin sisli sevdasıdır
esir sevdalarda yitirirsin
güzel ülkeni
özgür sevdalarda bulursun
bütün kuşkulardan
bütün yalanlardan
bütün rüyalardan
öte sevdalarda
basarsın alnını
secdeye varmış varmış
bir müslüman
gibi
toprağına
haykırırsın sevdanı
seviyorum
seviyoooruuum
seviyoooooruuuumm seni
uğruna ölecek kadar

IV

Önce insandık
fısıldanan birkaç söz
bağımsızlık gibi
özgürlük sosyalizm gibi
ama ne intiharın güzelliği vardı
ne de alev dillerinde özgürlüğe
koşma
adanmışlar da yoktu
insan sıcağının güneş rengi bayrağına
ve ölümün bağlayıp kollarından
yıldızlar koynuna dolduranlar da
ölümler vardır
yapayalnızdır
kimsesizdir
ne bir kuş kafesinden uçar
ne bir yeşil sürgün kırılır ormanda
ölümler vardır
namus olur dağa çıkarır
kan olur sehpalar boylatır
bir çocuk yetim kalır
bir gelin boynu bükük
bir ana gözü yaşlı
ölümler vardır
bebek gülücüğü uğruna
bir parça ekmek
bir tas süt için
ölümler vardır
alırsın silahını omuzuna
ucu kıvrık bir Yemen bıçağı gibi
en yüce dağın göğsüne saplanırsın
vurursun
bütün yoksulluklardan
bütün çilelerden
bütün çaresizliklerden
damıtılmış bir öfkeyle

vurursun
geç kalmış
ama olgun bir kinin
kahreden ağırlığıyla

vurulursun
sıktığın ilk mermide çünkü
bu
kavganın
ilk
kuralı
önce
kendini
vurmaktır
vurulursun
bütün acıların vurulur
bütün hataların
bütün suçların
bilcümle eski benliğin
vurulursun
bir çiçeğe koku
bir ağaca yaprak
bir yüreğe umut olursun
ve Gayya dibi
ne Yedikule mahzeni
ne Poulo Condor kafesi
-cehennem kibrit alevidir yanında-
adı Diyarbakır'dır
Diyarbakır vahşet
çırılçıplaktır burada her şey
ne kimse seni aldatmış
ne kimse zorlamıştır seni
yalnızca sen
böyle gerektiğini
bildiğin
için
böyledir

V

Önce insandık
bağırılan birkaç söz
ama ta yürekten
en keskin kılıcıyla adalet gibi
kınından çekilmiş köleliğe isyan gibi
dağlara diktik gözlerimizi
çorak topraklar bize göre değildi
çünkü
dağ ne söylersen seni yanıtlar
ama çorak toprak nankördür
ne verirsen onu yutar
sözler vardır
bin cendereden geçirdiğin
yar yadigarı bir kolye gibi
boynunda taşırsın
hem değirmen taşı kadar ağır
hem yağmurkuşu kanadı kadar hafif
sözler vardır
birkez söylersin
ve toprağı vatan yapan
bir avuç şehit kanı üstüne
edilen yemin olur yüreğine çakılı
ne titrer artık
ne çekip gider habersiz
sözler vardır
onurundur senin
üçbin yıldan dörtnala fırlamış
üçbin dağı dolanmış
bütün kinlerin birleştiği
kıpkızıl bir ihtilal bayrağıdır elinde
ve aman dileyenin ense köküne
bir an bile düşünmeden
indirdiğin bir kılıçtır
parmakların arasında kenetli
sözler vardır
olsa da yaşamın
sarp bir kayanın en sarp ucunda
kökünü pençe yapıp
dağın yüreğine geçirmiş
çiçeği kokmaz
tohumu sürmez
donsa da tipide
yansa da güneşte
tek yaprağını rüzgara vermez
soylu bir dağ çiçeği gibi
yine de taşırsın gövdende her
hecesini

VI

Önce insandık
çığlık çığlığa birkaç söz
kan gibi
intikam can gibi
ne almışsa bu köhne düzen
bizden
onu alacaktık bir bir yeniden
kansa kan
cansa can
çoğalttık sözlerimizi
ve erittik öfkemizin yakıcılığında
kırk kocalı cumhur-u Türk'ün
demokrasi boyasını
bütün sevdaların çiçeklendiği
bütün ölümlerin bittiği
bütün sözlerin onurlaştığı yerde
ne kalacak geriye
kurşunlar soğutmuş kanımızdan
ucuna bayrak olduğumuz
sehpalardan
ölümlerle alay eden açlığımızdan
haine sıkılan kurşunlardan geriye
zulüm şafaklarına doldurulan
öfkeler
ve kan sağanağında yeşeren
güllerden geriye
anılar kalacak yalnız
soğuk, ıssız duvarlara
nakışladığımız
yılgın şafakları ağarttığımız
anılar
yeryüzündeki yıldızlar
kadar çok anılar
fuhuş deryası sokaklardan söküp
dağ doruklarına diktiğimiz
bayraklarımız kalacak yalnız
Diyarbakır burçlarında alev olan
yiğit kızlarımız
sığınaklarda ana kucağı bulan
delikanlılarımız kalacak
hapishaneler kalacak
hapishaneler devirip
soylu uluslar doğuran analarımız
ve dünya cenneti vatanla
soluktan soluğa dostluğumuz kalacak
geriye

10 Ekim 1990
Bekir Meriç

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş değerlendiriyor:

KARARLIYIZ, KESİN KAZANACAĞIZ!

■ PKK yeni mücadele yılına girerken zafere emin adımlarla yürüyor

buna dayanıyor. Bu, uluslararası devrimin yeni aşamasına cevap olmayı da içeriyor.

PKK'nin şu son 1992 yılındaki mücadelesine dayatılan -açık ve resmi- TC önderliğindeki karşı-devrimci savaşıma, neredeyse bütün dünyanın resmi ve gayri-resmi egemen güçleri destek verdiler ve bunun başarısı için büyük olanaklar sundular. Bu oldukça açığa çıkan bir gerçektir. Yine düşmanın, Kürdistan tarihinin en çarpıcı gerçeği olan iç ihanetin en gelişmiş bir işbirlikçilik örneğini sunan Güney Kürdistan'daki savaşla bu yılı da kendi lehine tamamlamaya çalışması mevcut savaşımızın bir ulusal kurtuluş savaşımından çok, bölgesel alanda siyasal gerçeklerle kaynaşan, etkileyen-etkilenen bir oluşumdan da öteye evrensel bir anlama bürünmeye yatkın bir düzeyde olduğunu çarpıcı

"...Bazı dönemlerin evrensel özellikleri olan devrimleri -Fransız Devrimi, Bolşevik Devrimi- gibi devrimci odaklanmayla karşı karşıya olduğumuzu, daha önceleri teoride, fakat geçen 1991 yılında da pratikte artık herkesin görebileceği bir açıklıkla ortaya koyduk. Hiç şüphesiz bu savaşımın en başta kendisi için verildiğini bilen Kürdistan halkı, bunu iliklerine kadar duymaktadır..."

bir biçimde pratikte gösterdi.

Bazı dönemlerin evrensel özellikleri olan devrimleri -Fransız Devrimi, Bolşevik Devrimi- gibi devrimci odaklanmayla karşı karşıya olduğumuzu, daha önceleri teoride, fakat geçen 1991 yılında da pratikte artık herkesin görebileceği bir açıklıkla ortaya koyduk. Hiç şüphesiz bu savaşımın en başta kendisi için verildiğini bilen Kürdistan halkı, bunu iliklerine kadar duymaktadır. Bu savaşımın kendi ulusal gerçeği için ne anlama geldiğini, onun için birliğin, örgütlenmenin ve bilinçlenmenin ne olduğunu, ne kadar ihtiyaç haline geldiğini tarihinde belki de ilk defa bu düzeyde anlamış ve kazanmış bulunuyor. Daha da ötesi bir türlü temel insani, ulusal ve özgürlük için isyan haklarına layık görülmüyor. Yine yaşama şansı var mı, yok mu, olsa da hangi sınırlar dahilinde olmalı biçiminde anlamsız bir tartışmanın muhatabı durumundaki Kürt halkı, kimlik sorununa hiçbir dönemle kıyaslanmayacak bir biçimde karşılık vermeye çalışıyor, kimliğine sahip çıkma gereği duyuyor. Gün geçtikçe bunun savaşla bağlantısı, bunun siyasetiyle ve bu siyasetin de her düzeydeki örgütlenişiyle ilgili çarpıcı sorunlarını görmek kadar, çözüm yolları için bilinçli çaba harcıyor. Sadece dünyanın kendisini kabul etmeye hazır olmama talihsizliğini değil, vahşi bir düşmanın her türlü yöntemle kendisini imha etmeye çalıştığını, bir o denli kendinden kopuşun ve kendinden vazgeçmenin her türlü alçaltıcı, aşağılaştırıcı sonuçlarını görerek, bununla savaşmanın ne kadar gerekli olduğunu bilinç haline getiriyor ve bütün bunları sıcak bir savaşım ortamı içinde gerçekleştiriyor.

Bütün bunlar derinden oluşur ve yaşanırken, daha da derinlemesine baktığımızda, özellikle düşman cephesinde akıl almaz bir özel savaşım her alanda tırmandırılıyor. İç ve dış alanlarda azami olarak ne yapılması gerekiyorsa, o yapılmaya çalışılıyor ve bu sonuca doğru götürülmek isteniyor. Özellikle bunun psikolojik boyutu bellekleri, ruhları daha da anlamsız kılmak, saptırmak, yabancılaştırmak için ne lazımsa ona yöneliyor. Özellikle de basın-yayın vd. iletişim tekniği de çok pervasızca kullanılarak, bir de bu yönüyle eşi görülmemiş bir boyuta tırmandırılıyor. Öyle bir PKK umacası yaratılıyor ki, sanki bütün sorunların kaynağında PKK yatıyormuş gibi bir hayal yaratılıyor. "Eğer PKK üzerine yürürsek ve onu ezersek bütün sorunlardan kurtuluruz" gibi topluma sahte umutlar yayılıyor ve bu temelde birçok çarpıtma geliştiriliyor. "PKK nedir, APO kimdir ve bunlar Türklükle nasıl oynuyorlar" vb. gibi her türlü akıl almaz yöntemlerle gerçekler çok ters değerlendirmelere tabi tutuluyor. Tabii diğer yandan da terörün en dehşetli biçimleri uygulanarak insanlar paramparça ediliyor, iplere bağlanarak helikopterlerden sarkıtılıyor, panzerlere sürükleniyor, yine ceset teşhirleri günlük vakalar haline geliyor. Bir anlamda Türklük son bir savaşı kazanmak için her şeyini ortaya koyuyor.

Dünya gerçekten Kürdistan'da yaşananları normal ölçülerle anlamak istemiyor. Hatta kendi çağdaş, ulusal, sınıfsal ölçüleriyle yaklaşmadığı gibi kendi temel ahlaki, hukuki ve siyasi ilkelerini bile yadsıyor. Yeni olan nedir? Bu gerçekle kendisine yönelen nedir? Biraz da bunun verdiği korkuyla -ki bunda bencillik var- günümüzde burjuvazi, tek bir kişi olsa bile bir devrimciden ne kadar korktuğunun da açık bir örneği ile karşımızdadır.

Bütün dünya PKK devrimciliğine bilerek veya bilmeyerek, aslında bazıları da bilmeyerek karşı dururken, burjuvazinin karşı-devrimci ruhu bir kez daha şunu fark ediyor ki, -adına o "yeni dünya düzeni" dediği biçimde de gerçekleşse- "tecrit ettim, her şeyiyle yüklendim, mutlak yenilmelidir" dediği noktada bile ne kadar ürktüğünü, telaşlı olduğunu, PKK'nin bu büyük direniş savaşımı bir kere daha gösterdi.

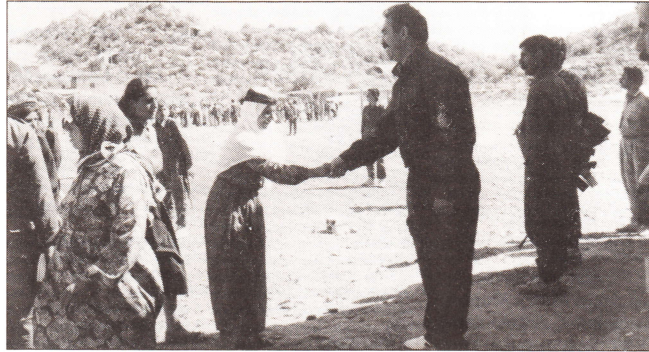
Kocaman imparatorlukları aşan devletler var. Tarihte birçok güçlü imparatorluklardan çok ileri, daha güçlü egemenlikler var. Yine de korkuyorlar. ABD sözcülerine, yine İngiliz sözcülerine bakalım ve hatta Rus hükümetine bakalım, hepsi TC'ye "al sana bu kadar helikopter, destekliyoruz seni" diyorlar. Bölge güçlerine bakalım; "bizi de tehdit edebilir, birleşelim, zirveler yapalım" diyorlar. Yine iç gericiliğe bakalım; "aman imdadımıza gelin" deyip, böylesi bir birleşme içine girmesi, devrimin yetkin bir temsilcisinden egemenlerin duyduğu korkunun en çarpıcı örneklerinden birisini temsil ettiğimizi ortaya koyuyor. Bu ancak kapsamlı bir devrimci olguyu yaşamakla mümkündür.

Bir dönemlerin egemen Roma düzenleri vardı. Ve yine Firavunlar düzeni, Doğu'nun görkemli imparatorlukları vardı. Küçük adımlarla başlayan çıkışlarla giderek sonlarının nasıl geldiğini biliyoruz. Bir anlamda kapitalist imparatorlukların da buna benzer bir çözülüşü söz konusu oluyor. Her şey ellerinde, ama buna rağmen güvensizler. Uluslararası kapitalist düzen şu anda, "tek dünya nizamıyım" biçiminde kendine anlam vermeye çalışırken bile kuşkulu, hatta en bunalımlı ve belirsizliklerle dolu bir durumu yaşıyor. Zirvedeki imparatorlukların yıkılmaya başlaması gibi bir durum bir kez daha yaşanıyor. İşte tam da bu noktada, "bu PKK denilen olay da nereden çıkıyor" sorusunu kendilerine soruyorlar. "Yıkılışımıza bir dinamit olmasın, bir çözücü başlangıç yapmasın mı" diye kuşkuyla bakıyorlar. Böylece kendi ilkelerinin de önemli kısmına ihanet ederek, temel insan haklarını, ulus haklarını hiçe sayarak ve bir anlamda kendilerini de yadsıyan bu yaklaşımlarıyla yenilgi tohumlarını içeren tutum içinde bulunuyorlar.

Bütün bunları PKK bilinçli bir tarzda mı hazırladı? Biraz bilinçli. Nitekim bunun ilk ifadesi PKK'nin devrimci teorisidir. Biraz kendiliğindenliği ortaya çıkaran da, onun yürüttüğü politik, pratik savaşımıdır. Tarihte hiç şüphesiz her şey baştan sona planlı ve bilinçli gelişmez. Biraz bilinç kadar kendiliğindenlik de önemli rol oynar. Ama gelinen nokta PKK'yi artık böyle bir gerçeklikle yüz yüze bırakmıştır.

Uluslararasılaşan PKK gerçeği ve onun kazanan uygulama gücü

Artık bütün etkenler, PKK'nin salt ulusal sınırlar içinde bir ulusal kurtuluşçuluk ve hatta demokratik bir toplumla işin içinden kendini sıyıramayacağını gösteriyor. Bu rolünün bir gereği olarak giderek bölgeselleşip evrenselleşiyor. Bunun için daha derinlikli bir noktada ulaştığı sosyalizm içeriği, onu mevcut sosyalizm deneyimlerini aşarak yaşanılabilir bir sosyalizmi yakalama ihtiyacı olarak, bunun siyasal ifadesi ve ulusal düzeyi kadar uluslararası düzeyin de yeni ifadesi olmaya zorluyor. Birey hakkı kadar, toplumun kolektif hakkını da bu muhteva içinde sağlam ele alarak değerlendirmeye götürüyor. Ya böyle gelişir ve başarır ya da ele alamaz ve başarısızlığa uğrama noktasına dayanır.

O halde PKK gerçeğini ele alırken, ulusal kurtuluş savaşımı ve ona dayatılan özel savaşla ilgilenemeyiz. Bu yetmezliğe düşmemek için PKK öncülüğünün içeriğine bakmak gerekiyor. Yeni dönemde zenginleşen bu içeriği dar, milli sınırlara sığdırmakla ve yine diğer birçok ulusal kurtuluş örneğinde görüldüğü gibi günümüz devrimlerinden bir tanesi haline gelmekle bile onlar kadar başarı sağlanamayacağını görüyoruz. Dolayısıyla mevcut devrimci hareket, daha fazla sosyalistleşmek veya mevcut sosyalist deneyimlerden çıkarılacak dersler temelinde -özellikle başarısızlığa yol açan nedenleri aşarak- yaşanılabilir bir sosyalizmi, hem ilkede hem uygulama düzeyinde gerçekleştirmekle karşı karşıyadır. Yine başta sosyalizme bu yaklaşımının artık daha açık olan ilkesi kadar, onun uygulamalı örneğini de temsil etmek gerektiğinin bilincindeyiz. PKK'de bunun somutlanışını iyi gösterme iddiası ve kararı kadar, bizzat bunu yaşamında gerçekleştiriyor.

Bu geçen kısa tarihi süre içinde bile, "PKK'yi böylesine savaşkan kılan nedir?"diye bir soru sorulsa, herhalde bunun yanıtı, PKK'nin sosyalizme böyle iddialı bir girişi yapmış olmasıdır. Daha o zaman kokusu her tarafa yayılan reel sosyalizme, onun her türlü hastalıklarına geçit vermeyen, sosyalizme inanç duymak kadar bir bilim işi olduğuna hükmeden ve bunun bilinciyle donanmayı bütün görevlerin önüne koyan, bu konuda politik çıkarlara alet olmayan, ilkesel yaklaşımı esas alan, yine sosyalizmi

"...PKK, insan soyunun en yüce, en toplumsal, en devrimci gelişimine açık olan bireyin özgürleşmesi kadar bunun toplumsal ifadesi olmaya, halk-ulus gerçeği kadar uluslararası dayanışmanın en eşit özgülüne açık olan ve bu anlamda da insani düşüncenin, tutkunun, iradenin en seçkinini esas alan, bunda oldukça da ısrarlı davranan tutumun somut gerçeği oluyor..."

her türlü taktik gelişmenin önünde ele alan, bunda oldukça tutarlı kalabilen ve bunun için inancını, bilincini temiz tutan bir parti olmaya büyük özen gösteriyor PKK. Onun savaşının ruhu bu tutum oluyor. Halen eğer PKK'nin bu büyük kahramanlığına yol açan nedir denilirse, temelde yatan bu ruhtur ve bu bilinçtir. Aynı zamanda onun bunu az-çok yaşam tarzı haline getirmesidir. Bundan eminiz. Bunun dışında PKK olayına açıklık getirmek, en temel özellik söz konusu olduğundan zordur. Buna şu gerçek de ilave edilebilir. PKK, insan soyunun en yüce, en toplumsal, en devrimci gelişimine açık olan bireyin özgürleşmesi kadar bunun toplusal ifadesi olmaya, halk-ulus gerçeği kadar uluslararası dayanışmanın en eşit özgülüne açık olan ve bu anlamda da insani düşüncenin, tutkunun, iradenin en seçkinini esas alan, bunda oldukça da ısrarlı davranan tutumun somut gerçeği oluyor.

PKK gerçekliği ve özellikleri çözümlenmeye çalışılırsa görülecektir ki, geriye çeken ne varsa ona karşı mücadele eden ve yine şovenizme, onun her türlü baskı ve sömürüsüne götüren ne varsa buna kararlılıkla, bilinçle karşılık veren, buna alternatif olarak da emeğe dayalı eşitlikçi, özgürlükçü tutumlara çok açık olan ve bunun için her şeyini ortaya koyan tutumların ifadesi anlamına da geliyor. PKK öncelikle bu özellikleri bir ulus gerçeğinde savaşımla nakşetmeye çalışırken, en uafcık bir şovenizme düşmemek kadar, dar çıkarcı sınıf veya dar sosyal kesim çıkarlarına hapsolmamak için özlü davranıyor. Şoven ulusçuluk ile her şey sınıf için veya dar sınıfçılık yaklaşımı aslında aynı madalyonun iki yüzü oluyor. Bu konuda da insanı, onun milliyetine, cinsiyetine ve gelişim seviyesine bakmaksızın esas alan PKK, böylece en özgür bir insan tanımına kendi içinde gerçeklik kazandırmaya çalışıyor. Sadece böylesine bir tanıma yol açmakla kalmıyor, onun çok büyük, çok özverili ve çok cesaretli savaşımını veriyor. Kişilikleri, gerekirse yedi suyla kendini yıkayarak ve yine gerekirse ateş üstünde kendisini pişirerek pisliklerinden temizliyor ve öyle bir insan yaratmaya çalışıyor.

İşte dünya gericiliğinin ve onun en berbat Türk sözcüsünün karşısında yenildiği insan gerçeği budur. Şu gerçek ortaya çıkıyor: Bir insan gerçeğine en insani temelde yaklaşım ne kadar güçlü olursa, o oranda karşısında dünya gericiliği birleşmiş de olsa ve yine barbar bir karşı-devrimci, sömürgeci-faşist yönelim ne kadar güçlü de olsa, sonuç alacağını ve hatta zafer kazanacağını gösteriyor.

PKK tanımı üzerinde daha da durulabilir ama biz, PKK tarihini doğru anlamak isteyenlere, bu temel ipuçlarını vermek kaydıyla bununla yetinelim diyoruz.

PKK'nin doğru tanımına ulaşma ve onu uygulama sorunları

Doğru bir PKK kavrayışı, sadece kendi militanları için değil, onu anlamak isteyen dost ve düşman için de büyük önem taşıyor. Düşman bu temelde hiç olmazsa savaşını daha kabul edilebilir sınırlar dahilinde yürütür. Kendisinin de şimdi içinde çıkılamaz duruma getirdiği savaş kanunlarına uymama durumuna son verebilir. Savaşsın ama, savaş kurallarına riayet etsin diyoruz. PKK tanımından onun da çıkaracağı sonuçlar var.

"...Doğru bir PKK kavrayışı, sadece kendi militanları için değil, onu anlamak isteyen dost ve düşman için de büyük önem taşıyor. Düşman bu temelde hiç olmazsa savaşını daha kabul edilebilir sınırlar dahilinde yürütür. Kendisinin de şimdi içinde çıkılamaz duruma getirdiği savaş kanunlarına uymama durumuna son verebilir. Savaşsın ama, savaş kurallarına riayet etsin diyoruz. PKK tanımından onun da çıkaracağı sonuçlar var..."

Dostlara gelince hiç şüphesiz daralmış dünyalarına PKK'de çıkış bulmak istiyorlar. Onlar da böylesine bir tanımı doğru özümserlerse, ufuklarını daha geniş, bilgilerini daha güçlü, çıkış çabalarını daha yoğun ve sonuç alıcı kılabilirler. Ama daha çok da militanlar, eğer parti tanımına doğru yaklaşım gücü gösterirlerse sınırsız bir savaş gücü haline gelebilirler.

Herkes Parti Önderliği'ne soruyor: "Bu savaşım gücünü nereden alıyorsunuz?" "Bunu PKK tanımından, ona yön veren ilke ve uygulamalardan alıyorum" şeklinde cevaplıyorum. "PKK'nin gelişiminde böylesine somutlaşan ilke kadar, biriken emektir, yaşam tarzımızdır, gücümüzdür" diye cevap veriyoruz. Eğer militan da her türlü savaşıma güç getirmek istiyorsa, o halde PKK'nin bu gücüne ulaşın ve önünüze çıkabilecek kapsamlı her soruna yaratıcılıkla cevap verebilecek özüne hakim olun diyoruz. Bunu başarabilen bir PKK militanı, isterse siyasi çalışma ve isterse askeri çalışma konusunda olsun, savaşımında kendisi için teori kadar pratik çıkış yollarını ve yine plan kadar günlük çaba için ne lazımsa onu bulabilir. Şu önem taşıyor: Militan çoğunlukla tıkanmış gerçeği devrimle değiştirmeden, özellikle ulusal-toplumsal gerçekliği PKK silahıyla çözümlemeden ve dönüşüme uğratmadan doğru çıkışı gerçekleştiremez, tersine kendi başına bela olur. Buna son vermek için PKK militanının nasıl olması gerektiğine oldukça açıklık getirmeye çalıştık. Ve şunu söyledik: Eğer gerçekten başarı istiyorsanız, PKK'nin militan tanımına tam dürüstçe ulaşarak yeterli inanç düzeyi kadar bilinç düzeyiyle de karşılık verebilmelisiniz. Nitekim bu savaşımda kazanılamayacak hiçbir mücadele biçimi yoktur. Demek ki, PKK tarihinin ortaya çıkan en önemli bir dersi de budur. Militan düzeydeki tanım böyle oluyor.

Bu tanıma göre kendisini biçimlendiren, muhtevayı da bu temelde biçime kavuşturan kazandırabilir. Aksi halde, savaşların en zorunu önüne koyan PKK'de, bir gün bile yaşamak başa bela olur. Bu temel tanımların kaynaklık edebileceği diğer tanımlamalara da ulaşabiliriz.

Partide gerçekleşen yaşam tarzından hareketle nasıl bir yeniden toplumsal düzenleniş gerçekleştirilecek? İster adına demokratik toplum diyelim ve isterse bağımsız ulus diyelim, nasıl bir ulusal biçimleniş olacak? Bunlara rahatlıkla doğru karşılıklar verilebilir. Ve şunu her zaman söyledik: Doğru bir ulus anlayışında PKK çözüme ulaşmıştır. Kendi içinde bunu gerçekleştiriyor. Kendi militanlarında bunu kahramanlık düzeyine yükseltiyor. Bunun dışında, özellikle Kürt gerçeğinde başka bir çözümlemeye gidilemeyeceğini çok iyi biliyor. Tek çıkışın bu olduğu kadar, en görkemlisinin de, vazgeçilmezinin de bu olduğuna emindir. O halde, dirilen bir halk gerçeği, dirilişin ulusal ve siyasal biçimi daha iyi anlaşılabilir. Kürdistan halkı söz konusu olduğunda, bu geçen yıllarda onun gerçek bir dirilişine tanık oluyoruz. En kabul edilmez ölümsüz yaşam biçiminden, hem de yüzyılların o başaşağı gidişinden insanlığın bile dışında sayılanından en görkemli dirilişine ve bununla birlikte özgür ve en demokratik bir biçimlenişine tanık olmak söz konusudur. Onun yolu açılmıştır.

Bir halk nasıl dirilir?

Dirilirken de, öz, ileri bir biçimlenişe bağlanır. PKK'nin önderlik ettiği bu diriliş destanında, bunu çok iyi görüp değerlendirmek artık imkan dahilindedir. Dirilen Kürt halkı, insanlık içinde iyi bir örnek olabilir. Şimdi en derin umutsuzluktan ve karanlıktan en görkemli umuda ve aydınlığa, en baskıcı köleci tarzdan en özgür ve demokratik ifadeye kavuşma bu halk gerçeğinde yaşanıyor. Bu, en altakinin, en üste çıkışına benzer ama, insanlık en az sömürüye ve eskiye bulaşmış biçimiyle karşı karşıyadır. Halkımızın kendi tarihindeki hep baskı görme ve sömürüyü yaşama durumu, onu bugün baskıya ve sömürüye en karşıt bir konumla cevap verdirmeye götürüyor. Bu en baskıcı, çapulcu, talancı bir rejime karşı, insanlığın en soylu bir karşı koyuş hareketi oluyor. Söz konusu rejim en anti-demokratiktir, en işkencecidir ve insan haklarına en çok karşı olandır. Buna karşı dururlurken, egemenlerin en büyükişkencesine ve onların her düzeydeki saldırılarına bir irade savaşımıyla karşılık veriliyor. Bu bir insanlık savaşımının öznesi durumundadır. Bu anlamda gerici tarihle savaşma kadar, onun bütün çağdaş değer ve ölçülerinin kazanılması savaşımı da veriliyor. Bunun iç dayanakları kadar, dış dayanaklarına karşı da tavır alınıyor. Bu anlamda yürütülen mücadele bir insanlık başkaldırısı anlamına ulaşıyor. Demek ki, Kürt gerçeği bu kadar uluslararasıdır ve insanidir.

"...Dostlara gelince hiç şüphesiz daralmış dünyalarına PKK'de çıkış bulmak istiyorlar. Onlar da böylesine bir tanımı doğru özümserlerse, ufuklarını daha geniş, bilgilerini daha güçlü, çıkış çabalarını daha yoğun ve sonuç alıcı kılabilirler. Ama daha çok da militanlar, eğer parti tanımına doğru yaklaşım gücü gösterirlerse sınırsız bir savaş gücü haline gelebilirler..."

Yeni insan, bu anlamda baskı ve sömürü düzenine bulaşan gerici kişiliğin kozmopolitik yapısına ve onun şovenist özelliklerine karşı, ulusal olduğu kadar ve genel insani özelliklerin de somut ifadesi olarak ortaya çıkıyor. İşte geçen yılların savaşta kazandırdığı PKK gerçeği bu oluyor.

Geçmiş bilince çıkarılmadan bugün anlaşılamaz ve geleceğe sağlam yürünemez

Her şeyden önce şununla yetinmiyoruz: Kuruluş döneminin somut tahlili, '70'ler Türkiye'si ve Kürdistan'ı nedir? Objektif ve subjektif düzey nedir? İşte, bununla yetinemeyiz. Bu değerlendirmeler kapsamlı

yapılmıştır. Kürdistan Devriminin Yolu'nda, Kuruluş Bildirgesi'nde, Parti Programı'nda ve daha birçok kapsamlı değerlendirmede bu durumlar ortaya konulmuştur. Fakat bu biraz da yüzeysel, sınırlı bir ortaya koyuş tarzıdır. Daha sonra, örgütlenme ve eylem üzerine de değerlendirmeler yapıldı. Özellikle 1980 sonrasının değerlendirmeleri anlamlıdır. Nasıl bir örgütlenme? Nasıl bir kadro tipi ve nasıl bir eylem ve savaş tarzı? Bunlar üzerinde çok duruldu 1970'lere dayalı PKK değerlendirmeleri, gerçekten daha çok somut durum tahlilleriyle ilgilidir. Sömürgeciliğin -özellikle Türk sömürgeciliğinin özellikleri- tarihi gelişimi emperyalizm ve onun tarihteki dayanaklarıyla bağlantıları çok genel düzeyde anlatılmak istenmiştir. Yine Kürdistan gerçeği de bununla bağlantılı tanımlanmaya çalışılmıştır. Nasıl bir Kürdistan söz konusudur ve onun tarihi nedir gibi sorular değerlendirmelere oldukça konu edilmiş ve bazı tespitlere ulaşılmıştır. Daha da ötesi temel doğrular, bir ideolojik eğilim olarak ilgi duyan çevrelere mal edilmeye ve böylece bir ideolojik grup dönemi yaratılmaya çalışılmıştır.

Bilindiği gibi bu grubun 1970'lerdeki çıkışı, onu resmi politikayla karşı karşıya getirirken kendisini özellikle bir ideolojik ve giderek bir politik savaşım içinde bulmuş, en sonunda da bu iş silahlı mücadeleye kadar gidebilmiştir. Yine 12 Eylül rejimi bu savaşıma bir tepki olayı olarak gelişiyor. Halen de Türk egemenlik sisteminin en baskıcı ve günümüzdeki ifadesiyle en faşist bir türünü mücadele temelinde aşmaya çalışıyoruz. Nitekim düzen, daha ideolojik grup aşamasındayken üzerimize gelmişti. Komplolar ve dayandığı provokasyon mantığıyla grubu boğuntuya götürmek istiyordu. O bildiğimiz ilk şahadetler bu temelde oldu. 1970'ler sonrasında devlet artık işe resmen ve açıkça istihbarat örgütlerini de aşan bir biçimde başladı. Düzen değişikliğine doğru gidildi. Grubumuzun buna verdiği karşılık ise PKK'yi 1978'de resmen ilan etmek oldu.

Şüphesiz politik savaşımda daha cesaretli bir adım atma kararlılığı kadar, artan sorumluluk, geleceğe daha çok yönlü hazırlık yeni bir aşamaya geçiş anlamına geliyordu. Düzenin buna verdiği cevap ise, Maraş katliamı, ardından sıkıyönetim ve önlenemez PKK yükselişi karşısında 12 Eylül faşist askeri darbesi oldu. Buna karşı partimizin geliştirdiği tavır silahlı savaşımı bir adım daha ilerletmek, yani politik savaşımdan silahlı savaşıma daha yoğunca yer vermek ve nefes borularını açmak için mücadeleyi dışarıya taşırmak oldu.

Tabii, düzenin birinci planda hedefi haline gelmek, bunu ordu kökenli bir darbeyle başarmaya çalışmak ve yaratılan olağanüstü düzen, yeni taktik çabaya kesin ihtiyaç gösteriyordu. Bu dönemin yaşanılan zorluğu da buradadır. Fakat bu darbe, mücadeleyi ilerletmek durumunda olanları büyük oranda hazırlıksız olarak yakalamıştı. 1970'ler, Türkiye'den Kürdistan'a henüz yönelmemiş olan ve biraz uykuda bulunan bir devletin daha çok sağ-sol kavgasına göre ayarlanmış bir emniyet, istihbarat temelindeki yaklaşımları ortamındaki açıklarından yararlana-

rak çıkış yapan, gelişme kaydeden PKK'nin rüşeym halidir. Grupsal oluşum dönemidir. Dolayısıyla çok hazırlıklar isteyen bir örgütlenme, bir eylem biçimi de değildi. Ama eğer özünde ısrarla çizgi devam ettirilirse ya düzenle karşı karşıya gelinecek, ya düzen çizgiyi hızla ezme temelinde kendini örselemeden sonuca gidecek, ya da başedemeyip çok köklü düzen değişikliğine cevap verme durumunaa gelecekti. Böylesi bir darboğazı, tabii ki öngörüyle zamanında gerekli adımların atılmasıyla ve tedbirlerin alınmasıyla karşılık verirsen yaşarsın. Aksi halde, tarihin tozlu sayfalarında bir kez daha kendini bulmaktan kurtulamazsın.

İşte bizim 1980'lere dayanırken, yaşadığımız bu darboğazı, iliklerimize kadar duymamız ve buna böylesine bir öngörüyle karşılık vererek çıkış yolları aramamız söz konusudur. Bir yandan silahlı mücadele düzeyini geliştirmek, diğer yandan da bunu dıştan beslemeye çalışmak gündeme alınmıştır ve 12 Eylül'ün ilk saldırısı boşa çıkarılmaya çalışılmıştır.

Partinin bu dönemde yapmak istediği çalışmalar 1. Konferans'ta açıklığa kavuşturulmaya çalışıldı. I. Konferans'ta, yeni bir durum değerlendirmesi, olası gelişmelerin yönü, verilmesi gereken devrimci karşılık, başarılması gereken görevler ve özellikle döneme yetmeyen kişilik, çalışma tarzı, ağır hatalar, yanlışlıklar, eksiklikler bolca tartışıldı. Mahkum edilmesi gereken hususları mahkum etmek, ulaşılması gereken sonuçlara da ulaşmak görev olarak belirlendi. Tabii ki uygulama ayrı bir meseledir.

Bu çalışmalarımıza 2. Kongre'yle daha da netlik kazandırmak istedik. Görüldü ki, daha geriye çeken yaklaşımlar var. Objektif olarak ajanlık diyebileceğimiz, partiyle yürümeme, partiyi yürümekten, direnmekten ve

> ***"...Doğru bir ulus anlayışında PKK çözüme ulaşmıştır. Kendi içinde bunu gerçekleştiriyor. Kendi militanlarında bunu kahramanlık düzeyine yükseltiyor. Bunun dışında, özellikle Kürt gerçeğinde başka bir çözümlemeye gidilemeyeceğini çok iyi biliyor. Tek çıkışın bu olduğu kadar, en görkemlisinin de, vazgeçilmezinin de bu olduğuna emindir..."***

ülkeye yönelmekten vazgeçirmenin çabaları söz konusudur. Yine giderek daha da açığa çıkan provokasyonlar ve üzerine gittikçe daha da sırıtan, oldukça da inatçı davranan yaklaşımlar tarafından "ülkeye yönelemezsiniz, PKK'yi bundan sonra götürmezsiniz, yapmanız gereken ülke dışında birçok grubu ucuzca mültecileştirmektir" şeklinde anlayışlar dayatıldı. Hatta grupların teslim olması bile dayatılıyordu. "Türk sömürgeciliğine teslim olmuyorsan, Avrupa'ya teslim ol" deniliyordu. Bunun için yapılan, düşkünce bir yaşam elde etme ve zor dönemin artan zaaflarıyla oynama ve böylece PKK'yi yürüyemez duruma getirmeydi.

12 Eylül faşizmi dış cepheden vururken, iç cephede de bunlar eliyle arkadan hançerleme ve düşürme çabalarına giriyordu. Bizim buna karşı ise 2. Kongre sonrasının bir de bu yönlü savaşı söz konusudur. Bu dönemde geliştirilen, "Gelişme Sorunları ve Görevlerimiz" broşürü ile "Kişilik Problemi ve Militanın Özellikleri" değerlendirmesi vardır. Bu değerlendirmelerdeki amacımız, bir anlamda zaaflı kişilik üzerinde provokasyonun geliştirmek istediği tasfiyeciliğe karşı PKK tanımını sağlam tutma, onun militan ifadesini somutlaştırma ve böylece PKK'yi bu zor yıllarda sadece yaşatmak değil, aynı zamanda geliştirme çabaları oluyor. Diğer yönüyle en önemlisi de, partiyi savaş pratiğine çekme, yeterli bir hazırlık veya asgari düzeyde bir hazırlıkla ülkeye yönelme iradesini tekrar keskinleştirme, yine onu ortaya çıkarmakla yetinmeyerek ülkemizin doruklarına yönlendirme ve böylesine tarihi bir anlamı imkan dahiline sokma çabaları var. Nitekim 12 Eylül faşizmine, özellikle onun zindana dayattığı işkence ve katliamına, içteki provokasyon uzantılarına verilecek en iyi cevap bu olabilirdi.

Bilindiği gibi 15 Ağustos Atılımı'na bu temel görevlere bağlılık temelinde ulaşıldı ve tarihimizin görünüşte kimsenin pek fark edemediği, ama ısrarla uygulanırsa çok önemli sonuçlara götürebilecek bir adımına ulaşıldı. 15 Ağustos Atılımı bu anlamda 12 Eylül faşizminin açık darbeleri kadar onun içteki tasfiyeciliğine de kararlıca karşı koyuşla yetinmeme, PKK'yi yeni dönemde savaşabilir bir konuma ve formasyona kavuşturma, militan tarzını yakalama denemesi de oluyor. Ne kadar yetersiz olursa olsun, bu adımın böylesi bir gerçekleştirilmeyle yakından bağlantısı var.

Her savaş bir insanın, bir halkın, bir ulusun zayıflıkları kadar güçlü yanlarını da ortaya çıkarır. Yaşatacak özellikler kadar öldürecek özellikleri de sergiler. 15 Ağustos Atılımı sonrasında gelişen savaşım deneyiminde biz bir kez daha bunları gördük. Özellikle parti içinde ve partiye taşırılmış Kürt halk geçeğinde yaşayan nedir ve bu yaşanılabilir mi? Bunu savaş tayin eder. Ölümcüle götüren nedir? Bunu da görmek bu savaşla mümkün oluyor. Gerçek PKK'lileşme nedir? Bu ancak savaşta denenip açığa çıkarılabilir. Bilindiği üzere bu savaşımın üzerinden daha bir yıl geçer geçmez daha kapsamlı değerlendirme yapma ihtiyacı ortaya çıktı. 1985'te geliştirdiğimiz Kasım talimatları, çözümlemeleri ve perspektifleri ve ardından 3. Kongre öncesi değerlendirmeler vardır. Savaş gerçeğiyle oldukça oynayan, onu sabote eden tutumlar, kişilikler ve onların mikroskopa alınması gereken yaşam süreçleri değerlendirilirken; bunlar kimdir, nasıl şekillendiler? Doğuştan bu yana nasıl bir terbiye almışlar? Sonuçta bilerek veya bilmeyerek de olsa bir ajan, tasfiyeci-provokatif kişiliğe nasıl ulaşmışlar? Bir yandan bunu inceliyoruz, diğer yandan yiğitlik nedir ve nasıl oluşuyor sorusuna cevap veriliyor. Kahramanca, yiğitçe direnişler var. Onu değerlendirmeye çalışıyoruz. Nitekim yüze yakın şehit vardı.

Daha bu ilk savaşım yılında, partinin Agit (Mahsum KORKMAZ) örneğinde bazı seçkin örnekleri var. Bunu anlamlandırmaya ve gerilla ordusunun temeli haline getirmeye çalışıyoruz. Çünkü bir üst aşamaya savaşı tırmandırmanın gerekçesi haline getiren yaklaşım gerekiyor. Diğer yandan örgütü düşman saldırılarına bu kadar açık tutan ve bunu içinden çıkılmaz hale getiren tipler kimdir? PKK adı altında, PKK ile nasıl savaşıyorlar? Buna oldukça çözümleyici bir yaklaşım getirilmeye çalışılıyor. Bilindiği gibi bu bir anlamda böyle bir savaşın odağı oluyor. Değerlendirmeler biraz daha kapsamlı ve savaşı yaratılan bu darboğazdan çıkarmayı, bir üst düzeye ulaştırmayı amaçlıyor. İyice göz önüne getirelim ki, 15 Ağusots Atılımı'nda en ileri düzeyde sorumlu tutulması gerekenler, daha bir yıl geçme-

> ***"... 1992 için söylenecek çok şey var. En başta söylenmesi gereken 1992'nin bir savaşım yılı olduğudur. Savaşın hem derinliğine ve hem de genişliğine yayılmasına, ileri düzeyde bir ulusal irade birliğine, halkın çok kapsamlı katılımına tanık olma yılıdır. Yine gerillada patlamaya doğru gidilen bir yıldır. Önceki bütün yılları aşan bir katılımın bu yılda gerçekleşmesi söz konusudur. Gerilla ordulaşması 1991'e kadar bir ise, 1992'nin sonuna doğru yaklaştığımızda üçe katlanan bir gelişmeye yol açılmıştır..."***

den, adeta "12 Eylül'den daha ağır bir durumla karşı karşıyayız, fazla yapılacak bir şey kalmamıştır" diyerek, artık kendilerinin bile inanmadığı iddiasız çabalar içine girerek, "belki de onuru kurtarmak için kendimizi feda ederiz ama, bu savaşımın da fazla bir sonucu yoktur" dercesine partinin merkezinde birbirlerine en ağır kelimelerle yaklaşım gösteriyorlar. Bu tutumlarıyla bir umutsuzluğu yayıyorlar: Bu yaklaşımlarında ısrarlı olunca bir yargılanma süreci içine alınıyorlar.

Biz tekrar partiyi bu gerçekleri dikkate alan bir çözümlemeye tabi tutarken, zaaflıkları da, eksiklikleri de, saflıkları da görmeye çalışıyoruz. Güçlenme yolları, yöntemleri ne olabilir? Onu da çözümlemeye çalışıyoruz. Sonuçta bildiğimiz gibi 1987'lerden sonra yeni bir hamle yapılıyor. Bunun çözümlemelere yansıyan ifadeleri vardır. Kürdistan tarihinin en kapsamlı çözümlemeleri bu yıllardan itibaren yapılmaya çalışıldı. Nitekim bu çözümlemeler çok ayrıntılıdır ve kişiye dek indirgenmiştir. Diyaloglarla örneklendirilmeye çalışılmıştır.

Yine unutmayalım ki, 1982 Kongre sonrasının değerlendirmeleri biraz daha farklıydı. Neydi bunlar? İşte, Zorun Rolü'nde dile getirdiğimiz savaş teorisi Kürdistan'da nasıl uygulanır veya evrensel savaş teorisi Kürdistan devrimci savaşımı için ne anlama gelir? Zorun Rolü bu soruya olumlu karşılık verir ve der ki; "Uluslararası savaş teorisine göre Kürdistan'a ulusal kurtuluş savaşımı gereklidir, bu tek çıkış yoludur, onun dışında kurtuluş mümkün değildir." Nitekim gelişim süreci de biraz böyle başlamıştır. Bu esas yaklaşımı içeriyor. Örgütlenme Üzerine adlı değerlendirme neyi içeriyor? Parti öncülüğü, devrimci parti esastır. Parti örgütlenmesi Kürdistan'da şu şekilde vücut bulur. Bu partinin kısa tarihi budur ve örgütsel ilkeleri şöyle hayata geçirilir. PKK'nin kısa tarihçesini ve bundan sonraki doğru örgütsel görevlerin başarılma yöntemlerini kapsar, ama militan çözümleme fazla yoktur. Yine Kürdistan'da Zorun Rolü'nde komutan ve savaşçı çözümlemesi, taktik hususlar fazla yoktur. Bunları bir tarafa bırakıyoruz; bu işin temelini iyi örgüt kurarlar, yine savaşı esas alanlar iyi savaş ordusu geliştirirler, iyi savaş pratiği ortaya çıkarırlar denilerek, onların sağduyularına güveniliyor. Her militan bu konuda sorumludur. Yaratır kendini, düşünsel ya da pratik çabayla; mutlaka gerekeni gerektiği yerde ve zamanda hem de başarıyla yapar diyoruz. İnanç budur, beklenti budur. Bu anlamda militanlarımız biraz sorumlu olsalardı, biraz sağduyulu, biraz günün anlam ve önemi nedir, tarihi görev nedir sorularına hakkıyla karşılık verselerdi, aslında 1987 sonrası çözümlemelerine gereksimin bile duyulmazdı. Hatta biraz daha geriye gidersek, eğer 1980 öncesi Manifesto'nun bile yüklediği sorumluluklar doğru taşınsaydı, bizim zor ve örgütlenme üzerine geliştirilen değerlendirmelere ihtiyacımız olmazdı. Sorumlu militanın kendisi Manifesto'dan bu sonuçları çıkarabilirdi.

Ama dar militanda, çok az düşünen, çok az planlayan, her şeyi kendiliğindenciliğe bırakan, darlığa boğan tutum çok etkili oluyor. Ve bizi daha kapsamlı değerlendirmelere götürüyor. Aslında başlangıçta biz bütün bu değerlendirmelere ulaşabileceğimizi tahmin etmiyorduk, gerekli de bulmuyorduk. Ama işler tıkanmayla yüz yüze gelmeye ve geriye çekmek için dayatmalar artan bir tempoda kendini hissettirmeye başladı. Eğer önderlikten vazgeçmek istemiyorsan, yine ilerlemekten ve başarmaktan uzak kalmak istemiyorsan yüklenmek zorundasın. Bu nedenle bu değerlendirmeler kadar, pratik hazırlıklara da yüklenildi. Yine unutmayalım ki, pratik hazırlıklar da o denli güçlü yapılmıştır. 1980 öncesinde bir türlü yapamadığımız pratik eğitimler, hazırlıklar çok yönlü gerçekleştirildi. Silah eğitimi, siyasi eğitim birkaç yılı aldı. Bunlar bir savaşım deneyiminden geçirildiler.

Bir kez daha, özellikle 1985'ten itibaren iki yıl süren kapsamlı siyasi

> ***"...Dirilen Kürt halkı, insanlık içinde iyi bir örnek olabilir. Şimdi en derin umutsuzluktan ve karanlıktan en görkemli umuda ve aydınlığa, en baskıcı köleci tarzdan en özgür ve demokratik ifadeye kavuşma bu halk gerçeğinde yaşanıyor. Bu, en altakinin, en üste çıkışına benzer ama, insanlık en az sömürüye ve eskiye bulaşmış biçimiyle karşı karşıyadır..."***

ve askeri eğitimi başlattık. 1987'ye bu temelde bir çıkış yaptırdık. Bundan sonra her yıl dört-beş temel çözümleme derinleştirildiği gibi dört-beş kapsamlı eğitim grubu ülkeye taşırılarak karşılık verilmeye çalışıldı. Daha önceleri birkaç yılda yapılan bir yıla sığdırılmaya çalışıldı.

Neden?

Çünkü düşman kendi özel savaşımını yeni bir aşamaya getirmişti. Sıkıyönetimi de aşan olağanüstü hal yönetimi, Kürdistan'ı özel savaş alanı sayıyor, ona bütün gücüyle yükleniyor, birçok taktik değişikliğe gidiyordu. Özel savaş bu noktada gerçekten kendi cephesi içinde yenilikler getirmişti. PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelesini temel hedef olarak görüyor ve birincil derecede önüne imhayı koymuştu. Özellikle 15 Ağustos Atılımı'nın birinci yılında tam sonuca gidememesi ve yine PKK'nin kendini yenileme gücü göstermesi karşısında düşman olağanüstü hal uygulamalarına gitmiştir. 1980 sonrası yükselttiğimiz mücadele düşmanın beklemediği bir gelişmeydi. Düşman aslında 1985'de bizi bitirmeyi amaçlıyordu. Bitiremeyince özel savaşını boyutlandırdı. Bunun için bir yandan teşhir ve tecrit kampanyası geliştirirken, diğer yandan da özel tim ve daha genelleştirilmiş koruculuk sistemine gitti. Yine birçok aşiret gücüyle toplantı yapıldı ve yine her türlü özel savaş tekniği devreye sokuldu. En önemlisi de tasfiyeci solun -özellikle TKP'nin- Sol Birlik adı altında legalleşmek için uluslararasında PKK'yi tecrit kampanyasına öncülük etmesi, yine zindan politikasında bir reformist akımın geliştirilmesi için bir yandan işte af politikaları geliştirilirken, diğer yandan PKK içinde buna çıkış yaptırabilecek oluşuma yeşil ışık yakılması birbiriyle oldukça bağlantılıdır. Daha 1988'e ulaşmadan olağanüstü hal uygulaması tam sonuca gitmek istiyordu. Bize resmen "bundan sonra fazla gelişemezsiniz, devlet her türlü tedbiri almıştır" şeklinde dayatmalarda bulunuluyordu. Yine içteki provokasyon ve tasfiyecilik işi, "Avrupa'nın yolu açıktır, aksi halde duman olursunuz, bu şansı iyi kullanın; işte Kürdistan için bazı reformlar da düşünülüyor" dayatmasına vardırdı. Avrupa'nın da yardımıyla tasfiyeci önderlikler devredeydi. "Böyle yapmazsan, biz tedbirimizi almışız. Avrupa örgütü, zindan örgütü ele geçirilmiş, yine dağda adamlarımız da az çok birimlere hakimdir, sen tek kalmaya mahkumsun" vb. deniliyordu; çabalar da bu yönlüydü.

Evet, 1988'de açıkça bize dayatılan bu durum oldukça kapsamlı değerlendirilmiştir, tekrar fazla açmayı gerekli görmüyoruz. Yine 1983 provokasyonu da değerlendirildiği için, onu da fazla değerlendirme gereğini görmüyoruz. Ayrıca 1985 tasfiyeciliği de oldukça değerlendirilmiştir. Parti tarihini iyice inceleyenler güçlü değerlendirmeleri bulabilirler.

Ama biz, tekrar da olsa geriye bakarsak, sadece bu yılların can alıcı parti görevlerine karşı dayatılan provokasyonların, özel savaşımla nasıl bağlantılı geliştirildiğini tekrar vurgulamakla yetinelim.

Belirtelim ki içerde partinin kitlesi bulunuyor, onlara bir imha ve teslim olma politikası dayatılıyor. Tasfiyecilik ve provokasyon neredeyse yapının büyük bir çoğunluğunu teslim alacaktı. Dışarıda da bunun devamı söz konusudur. Avrupa'yı da arkalarına almışlar, içeride de yapıyla uğraşıyorlar. Nitekim bu sahada bile oynamışlar. Daha o zaman, "Hakkari'ye, Botan'a adım atamazsınız, Avrupa'nın yolu açıktır, silahlı mücadeleyi ağzınıza bile alamazsınız ve zindanlarda büyük direnişler de kırıldı" deniliyordu. Her şeye rağmen Avrupa'da büyük bir savaşım göze alınarak tasfiyecilik

boşa çıkarıldı. Ortadoğu sahasında da buna önderlik edilmeye çalışıldı. Bilindiği gibi 15 Ağustos Atılımı bu tür gelişmeler ortamında gerçekleştirildi. 1985'te de, çeşitli biçimlerde buna benzer kendini dayatan tasfiyecilik, 3. Kongre'yle cevabını buldu. Ardından 1987 atılımına ulaşılarak etkisiz kılınmaya çalışıldı. Yine 1988'de dayatılan provokasyon, hem özel savaşın çok yönlü birlik ve saldırılarının en tehlikesine zemin sunuyor, hem de özellikle daha kapsamlı olarak bütün tasfiyeci-provokatif pratikten dersler çıkarma temelinde örgütlü, derli toplu ve planlı bir biçimde geliştiriliyordu. Buna cevap verme durumundaydık. Üç cepheden de alınan derslerle tasfiyecilik dayatılıyordu. Öte yandan Özal, anayasa üstü bir yaklaşımla tasfiyeciliğe yeşil ışık yakıyor, bazı unsurlar öne sürüyordu. Daha 1988'in başlarında bazı provokatörler bizi bulup yurt dışında, Avrupa'da iç örgütlenmemiz içinde sürekli oyun oynuyorlar ve dayatılacak provokasyonun hazırlığını yapıyorlar.

En az içteki kadar dağdaki provokasyon da çizgiyle oynamayı gözükaralıkla sürdürüyor, bazı temsilcilerini yolluyor. İşi adeta yapıyı teslim almaya kadar götürüyor. İşte bütün provokatör elebaşlarının dilinden, "APO kaybetmeye mahkumdur, yalnızlaştırılmıştır, tasfiye edilmiştir; reformize edilmiş PKK artık bir gerçektir" gibi sözler ifade ediliyor. Oldukça cüretli bir biçimde bunu ifade ediyorlar, bu anlamda kendilerinden emindirler. Belki biz o zaman bunu o kadar açıkça göremiyorduk. Ama şimdi anlaşılıyor ki, bu konuda oldukça planlı ve hazırlıklı hareket etmişlerdir. İddiaları da pek o kadar yabana atılır türden değildir. Bunun için geliştirdiğimiz 1988 çözümlemeleri, en çok da pratik hazırlıklar geliştirip 1989'un baharına çok yüklü bir müdahalede bulunmamız, bir yandan iç cepheyi netleştirerek provokasyonun etkilerini silmek, diğer yandan en önemlisi de gerillayı oturtarak savaşı kesintisiz kılmak ve böylece de yüklenerek bize yönelik oyunları bozmaktı. Bu temelde 1988'i düşman için kazanılan bir yıl olmaktan çıkarıp bizim için bir kazanılan bir yıla dönüştürme ve 1989'da ise bu gelişmeyi tırmandırma çabaları içine girildi.

Gerçekten 1989 yılında düşmanın umudu oldukça kırıldı. Bu yılı kazanmamız imkan dahiline girmişti.

> **"...Her ne kadar devlet için bu dönem en güçlü bir dönem diye yansıtılmak istense de, gerçekte ise devletin devrim öncesi yıkılışının bir aşamasıdır. Özel savaşa gelip dayanan devlet, normal yönetme gücünü yitirmiştir. Meşruluğunu bir tarafa bırakıp bir anlamda devlet olma niteliğini yitirmiştir..."**

Bir yandan olağanüstü hal yönetiminin çare olmayacağı hissettirilmeye çalışılırken, diğer yandan provokasyonun etkileri oldukça sınırlandırıldığı gibi, PKK'nin savaşı yeniden daha da geliştirerek üretebileceği kesinleşti. 1990'a, taraflar kendilerini daha da güçlendirerek karşılık vermeye çalıştılar. Provokasyon kırıntıları ve özel savaş daha katmerli biçimlerle dayatıldı. Tabii biz de 1989'un kazanımlarını esas alarak 1990'a güçlü yüklenmeye çalıştık. Nitekim 1990, büyük bir çekişme yılıydı. Bilindiği gibi en son olarak en gelişmiş provokatif çaba bu yılda sonuç almak istedi. Silahlı mücadelenin geçersizliğini ve legalize edilmiş bir PKK'yle yetinmenin en mantıklı yol olacağına dair hummalı ve çok gözükara bir çıkışla karşı karşıya olduğumuzu anlamakta gecikmedik. Daha da ötesi komplolarla yüz yüze olduğumuzu açıkça gördük. Buna yönelik bazı tedbirlerin daha hızlı geliştirilmesi ve özel savaş cephesinde daha da artan boşluklardan yararlanılması söz konusuydu. Ki buna da gerillayı biraz daha yaygınlaştırarak cevap verdik. Sonuçta ise en etkili cevap vermenin serihildan olabileceği ortaya çıktı. Nusaybin'de, Cizre'de patlak veren serihildanlar artık halkın da tarih sahnesine çıkışının karar ve eyleminin ifadesiydi.

Bir türlü gerillaya gelememe tutumlarına, gerilla hem derinliğine ve hem de genişliğine yaygınlaştırılarak karşılık verildi. 1990 çözümlemeleri bu konuda hayli öğreticidir. En önemlisi de yılı kazanmak için binlere varan bir savaşçı kadro eğitimi göze alındı. Bu büyük bir çalışmadır. Neredeyse her eğitim devresine beşyüze yakın kadro ve savaşçı sığdırıldı. Sonuçta bütün dayatmalara rağmen 1990, bu yılın imkan dahiline giriyor. Nicelik olarak daha büyümüş bir savaş kitlesinin eğitimi, artan donanım imkanları değerlendiriliyor. Hiç şüphesiz yine de hazırlıkların tam yapılamaması, halen gerillaya yetkince yaklaşılmama çokça yaşanan bir durum oluyor. Ama buna rağmen olanaklar artıyor, her şey gerillanın gelişebileceğini ortaya çıkarıyor. Serihildanlar da ülke çapında gittikçe genelleşiyor. Bu anlamda 1991 yılı ileri düzeyde kazanılıyor, fakat daha güçlü kazanılabilirdi. Ama hazırlık yılın artan olanaklarına ucuzca yaklaşma ve adeta parti içinde neredeyse "olanaklar arttı, yapılması gereken kendini ucuzca komutan düzeyine getirme; asker çok, onların üzerine ağa gibi kuruluruz; parti çok iyi asker eğitiyor, takım komutanlığını, neredeyse bölük komutanlığını alır üzerine yatarız" türünden türküler söylenir oldu. Ucuz komutanlık anlayışı epeyce türedi. Bu tutumlar da savaşı istediğimiz düzeyde geliştirmemize engel teşkil ediyor. Tabii yine serihildanlar var, ama kendini serihildanlara ucuzca dayatan bir yığın yetersiz öğe ortaya çıkıyor. İşi yer yer halkın tepkisine kadar götürüyorlar. Buna rağmen esas itibarıyla gerilla ve serihildanlar gelişiyor ve böylece kırsal alandan kentsel alanlara gelişme taşırılıyor. Bu temelde 1991 yılı gerçek bir gelişme yılı haline geliyor. Bütün özel savaş çabaları, kendini daha da sınırlandırmaktan kurtaramıyor. PKK'nin reformize edilme çabaları da ar-

serihildanlarıyla, yoğunlaşan gerilla eylemleriyle önemli bir kazanım yılı haline getirildi. Yine tasfiyeciliğin tasfiye edilmesi, özel savaşımın da sınırlandırılması bizi 1991'e ulaştırdı.

1991 yılı savaşta tırmanma yılı oluyor. Özellikle 4. Ulusal Kongre'nin gerçekleşmesiyle 1990 yılı sonunda parti biraz daha netleşiyor. Yine özellikle Körfez Savaşı'nın sonuçlarıyla bağlantılı olarak Güney Kürdistan'ı daha iyi değerlendirmek tık umut olmaktan çıkarılarak umutsuz bir çaba haline getiriliyor. Devrimcileşen PKK kesinlik kazanıyor, stratejide olduğu kadar pratikte de devrimci taktiklerden asla vazgeçilemeyeceği ve bütün gelişmenin temelinde de bu tutumun yattığı bütün kadro ve savaşçı yapısına hakim kılınıyor. Dolayısıyla 1992'ye böyle yetkinleşmiş bir parti öncülüğü, sınırlandırılmış bir özel savaş ve ayağa kalkmış bir halk gerçeğiyle karşılık veriliyor.

Özel savaş yılı boşa çıkarılarak 1992 yılı tamamlandı

1992 için söylenecek çok şey var. En başta söylenmesi gereken 1992'nin bir savaşım yılı olduğudur. Savaşın hem derinliğine ve hem de genişliğine yayılmasına, ileri düzeyde bir ulusal irade birliğine, halkın çok kapsamlı katılımına tanık olma yılıdır. Yine gerillada patlamaya doğru gidilen bir yıldır. Önceki bütün yılları aşan bir katılımın bu yılda gerçekleşmesi söz konusudur. Gerilla ordulaşması 1991'e kadar bir ise, 1992'nin sonuna doğru yaklaştığımızda üçe katlanan bir gelişmeye yol açılmıştır. Aynı şeyler serihildanlar için de geçerlidir. Serihildanlar bir Cizre, Nusaybin ve Şırnak hattı olmaktan çıkarak, yine bir Amed hattını da aşarak, Kuzey'i de güçlü bir biçimde kapsamına alarak gelişmiş ve hatta en Güney'de de bir serihildan kuşağı yaratarak ülke genelini halkın irade ve eylem birliğine götürmüştür. Türkiye metropollerindeki Kürt kitlesinin de yoğun bir biçimde serihildana kalktığı, yine Avrupa'daki kitlenin de bir o denli büyük gösteriler gerçekleştirdiği bir yıl olmuştur. Avrupa'da 60 bine varan kitlesel güçle ulusal çıkış toplantı ve kutlamaları, 20-30 bin kişilik yürüyüşler, Türkiye metropol kentlerinden Adana, İstanbul ve İzmir'de 10 binleri aşan gösteri eylemleri gerçekleştirilmiş, yine binlerce köylü ayağa kalkarak yürümüştür. Maddi destek artarak sürdürülmüş, çeşitli legal oluşumlarla rejimin politikalarında çatlaklık yaratılarak, özellikle Güneyli işbirlikçilerin de desteğiyle dayatılan sahte Kürt partileri alan bulamaz hale gelmiş, böylece işbirlikçi Kürt çıkışı ölü doğmuştur. Geniş basınyayın kampanyaları gerçekleştirilmiş, demokratik dergigazete gibi yayıncılıkta mesafe katedilmiştir. En önemlisi de Demirel-İnönü hükümeti eliyle tam sonuç almak üzere planlanan ve imhayı esas alan özel savaş yılı boşa çıkarılarak 1992 yılı tamamlanmıştır. Yine unutmayalım ki, Demirel-İnönü hükümeti; cumhuriyet tarihinde ilk defa bu kadar içte ve dışta destekleri en geliştirilmiş, yine her şeyi özel savaşın emrine sokulmuş bir savaş hükümetinin adıdır. Bu hükümetin daha kurulur kurulmaz nasıl bir saldırıya yöneldiğini biliyoruz. En son tekniği kullanarak kesin sonuç almak istedi. DYP ve SHP'nin temsil ettikleri geleneksel cumhuriyetin sağ ve solunu milli mutabakat adı altında birleştirdiler. Muhalefet partileri de daha yılın başında meclisin özel toplantılarında tek politikada birleştiklerini ilan ettiler. Buna "ulusal uzlaşma" veya "milli mutabakat" adını verdiler. Büyük bir diplomatik atağa geçtiler. Demirel hemen ABD'ye gitti. Emperyalizmden destek aldı. İngiliz, Fransız, Alman desteği zaten sağlanmıştı. Geride Ortadoğu'da açılan gedikleri kapatmak kalıyordu. PKK'nin yararlandığı Suriye ve İran sahasına uzanarak tüm güçleriyle yüklendiler. 1992'nin daha baharında Suriye sahasını, ardından da İran'ı kullanılamaz duruma getirmek ve en önemlisi de işbirlikçi güçlerle birlikte Güney'den bir tecrit çemberi oluşturmak hedeflendi. Bu son Güney'deki savaşta, bütün bunların çok iyi planlandığı ortaya çıkacaktı.

Özal'dan devralınan özel savaş, Demirel-İnönü hükümeti tarafından -kontr-gerillanın, özel harp dairesinin emir-komutası altında- gözden geçirilerek Özal'ın içine düştüğü yetmezlik aşılmaya çalışılacaktı. Neydi o muhalefet var, fakat fiiliyatta muhalefet ihlal edildi. Muhalefeti de iktidara destek oldu. Bütün bunları özel savaş dairesi sağlıyor. Tepede çelişki yok. Demirel'le Özal kol kola giriyor. Yine sağ ile sol arasında da çelişki yok. Sağ soldan daha solcu, sol sağdan daha sağcı konuma getirildi. Bütün bunlar özel savaşın mantığına göre çok gerekli.

Yine dış ittifaklar yeterli görülmedi, görülmüyor. Yeni ittifaklara; işte Türki cumhuriyetler birliğine, yine Ortadoğu'da geleneksel Kürdistan'ı aralarında paylaştıran güçler ittifakına, Balkan ittifakına ihtiyaç duyuluyor. Bütün bunlar içteki yangının söndürülmesi amacına bağlı olarak düşünülüyor. Diplomasi son sınırına kadar uygulanıyor. Bunun için sonuna kadar taviz üstüne taviz veriliyor. Almanya'ya "al sana bu kadar"; İngilizler biraz rahatsız oldular mı "al

> **"...Türkiye solu, özellikle Dev-yol benzeri örgütler, bazılarının söylediği gibi marksizm içinde bir sapma veya bilmem troçkizm mikrobuyla hastalıklı hale gelmenin bir sonucu olarak tasfiyeye uğramadılar. Yükselen Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında devletlerine karşı tavır almamak, düzenin o çokça tekrarladığı "Ülkesi ve milletiyle birlik ve bütünlüğü"nü bozmamak için, kendi kendilerini tasfiye ettiler..."**

sana bu kadar"; "Fransa homurdandı mı "al sana da bu kadar" deniliyor. Zaten Amerika'ya tamamen bağlılık var. yine İran'a "al sana bu kadar", Suriye'ye de "sana da vereceğim" deniliyor. Bütün bunlar Türkiye'nin jeopolitikası gereği olarak "kıymeti şöyle artıyor, gerekirse istikrar adasıdır, gerekirse Ortadoğu'nun güçlü ülkesidir" teranesi altında yürütülüyor.

İç cephede tam birleşmiş bir Türklük, birleşmiş bir Kürt işbirlikçiliği, Güney'de de Kürdistani Cephe'yi aynen bir Türki cephe gibi PKK'ye karşı örgütlendirdiler. Yine bu işbirlikçilerle ortaklaşa PKK'ye karşı her türlü desteği sunma, her türlü komployu ve hatta saldırıyı planlamaya, ne zaman başlatmayı belirlemeye kadar işi vardırdılar. Demirel-İnönü hükümetinin "bel kırma hareketi" veya "sandviç harekatı", yani adeta "alır ekmeğin içine koyar yeriz" biçiminde nihayi bir saldırıyla "PKK'nin işini bitiririz" dedikleri Güney Kürdistan'daki savaşımı da bu çerçevede anlamak gerekiyor. Buna inanıyorlar, planlıyorlar ve bütün hazırlıklarını buna göre yapıyorlar. Hiç şüphesiz sosyal yaşantıyı da özel savaşa göre ayarlıyorlar. Özellikle ekonomiyi özel savaş ekonomisi haline dönüştürerek takviye edip imha planını tamamlamak istiyorlar. Artık tümüyle özel savaşın emrine sokulan ekonomi, özel savaş ekonomisinden ibarettir. Zaten özel savaşın emrine girmiş sosyal yaşam, özel savaşa dayalı bir sosyalleşme yaratmıştır. Siyasi yaşantı da özel savaşın emirlerine göre örgütlendirilerek tek geçerli ilke haline getirilmiştir.

Buna basın-yayının dört dörtlük olarak ortak edilmesi söz konusudur. Özellikle savaşın psikolojik boyutunda "üstünlüğü ele geçireceğiz" adı altında bir yandan terörle, diğer yandan da şeker politikasıyla tüm çevreler bu işe seferber edilmiştir. Bütün bunların da 1992'nin sonlarına doğru tamamlanması hedeflenmiştir. TC, özel savaşına ve potansiyel-

lerine güvenerek 1992'de özel savaşı en üst düzeyde bütün resmi devlet düzenine nasıl hakim kılındığı tarafımızdan anlatıldı. Fakat yine de özel savaşa biraz daha değinmekte yarar vardır.

Özel savaşın başarısızlığı rejimin çöküşünü hızlandırmıştır

Her ne kadar devlet için bu dönem en güçlü bir dönem diye yansıtılmak istense de, gerçekte ise devletin devrim öncesi yıkılışının bir aşamasıdır. Özel savaşa gelip dayanan devlet, normal yönetme gücünü yitirmiştir. Meşruluğunu bir tarafa bırakıp bir anlamda devlet olma niteliğini yitirmiştir. Bu gayri-nizami harp, yani özel savaş düzenlemesiyle bir kontr-gerilla türü örgütler toplamı durumuna gelişinin de ifadesidir. Dolayısıyla ortamın işkence ve katliamlarla terörize edilmesi, resmi ideoloji ve kurumlar yerine gayri-resmi ideoloji ve kurumların ortalığı kaplaması anlaşılırdır. Bu devlet olma niteliğini yitirmenin doğal sonuçlarıdır. İşte 1992 sonlarında TC'nin görünüşte güçlü görünmesinin altındaki gerçek güçsüzlüğü böyle ortaya çıkmaktadır.

Özel savaşın ve buna dayalı hale gelen devletin niteliğine bağlı olarak gerek dışta ve gerekse içte dayatılan politikaları iyi görmek ve anlamak gerekir. Bu temel nitelik farkını görmeden yapılan değerlendirmeler karmaşıklığı ve bir yığın yanlış ve yanılgıyı beraberinde getirir. Gerek statükocu resmi düzen içi ideoloji ve partilerin, sivil kurumların ve gerekse de "sağ-sol-orta" diye adlandırılan diğer ideoloji, politika ve bunları esas alan partilerin, kurum ve kuruluşların ortaya çıkışının da devletin özel savaş durumuyla çok yakından bağlantısı vardır.

1992 yılının, düzen açısından özel savaşımın en üst düzeyde yetkinleştirilerek dengeye sokulduğu ve tam sonuç alınacak bir yıl haline getirilmek istendiği çok açıktır. Lakin tam da böylesine bir özelliği kazanması, rejim için başaşağı gidişin de peşisıra kapıya dayandığını gösterir. Hükümetin bir yıllık planlamasında PKK'nin tam tasfiyesi öngörülmüşken, özel savaşın sonuna kadar geliştirilmiş olmasına rağmen tam başarıya götürülememesi de çözülüşü beraberinde getirmiştir. Dış alandaki diplomatik faaliyetlerde de bunun böyle olduğu daha şimdiden anlaşılıyor. Özellikle ABD seçimlerinin bunda daha da hızlandırıcı bir rol oynayacağı anlaşılmaktadır. Kaldı ki, dış desteğin ağırlıklı olarak, kusursuz bir şekilde 1992'ye programlandığını dolaylı da olsa anlamak zor değildir. Bu da çözülüşü giderek hızlandıracaktır.

"Milli mutabakat" için de aynı şey söylenebilir. Bu tip olağanüstü donanıma ve olağanüstü savaş tarzına rağmen özel savaşa verdikleri desteğin kısa bir süre içinde sonuca gitmesi anlamında bir değeri olabilir. Ama eğer sonuç alınamazsa, özel savaşı fazla uzun vadeli kılamazlar. Nitekim destekçiler ile yürütücüler arasındaki ilişkiler buna fırsat vermez. Özel savaşın tabiatı gereği, hızla sonuç alamadı mı destekçileri yeni arayışlara yönelir. Aksi halde mutabakat güçleri, hayatta kalamayacakları gibi erimekten de kurtulamazlar. Nitekim burjuva parti sisteminin, daha şimdiden iktidarı ve muhalefetiyle toplumdan dışlama sürecinin hızlanması da bunu gösterir. Daha bir yıl dolmadan DYP ve SHP'nin oy oranının yüzde 35'in altına düştüğü görülüyor. ANAP bile bu kadar hızlı bir biçimde aşınmaya uğramamıştı. Toplumda bu süreç şimdi daha da hızlanıyor.

İşte tam da bu noktada, alternatiflerin devreye sokulması gerektiği açıktır. Ama belirtilmesi gerekir ki, bir RP'nin yükselişi var. Hiç kimse RP gerçeğini eski MSP'nin gerçeğinden ve düzenden ayrı ele almasın. Özellikle dillerine doladıkları islamlık 12 Eylül müslümanlığıdır. Devletin çerçevesini çizdiği islamlıktır. Suudi bağlantılıdır. Bu, emperyalizmin ılımlı islamlık dediği çerçevede Türkiye için biçilen bir alternatif oluyor. Yine bu devrime kanalize olmayı önlemek açısından 1970'lerden beri hızla devreye sokulan bir emniyet sübabıdır. Bunun tarihi temeline daha da eğilirsek: Osmanlı İmparatorluğu'nun islamlıkla halkları eğittiğini, özellikle Arap halkıyla, Kürt halkıyla, hatta Türkiye halkıyla çelişkileri örtbas etmek için panislamizme sığındığını, özellikle bu konuda II. Abdulhamid'in hayli çaba harcadığını bilmekteyiz. Refah Partisi'nin dayandığı tam da Abdulhamid'in panislamist akımıdır. Nitekim herkes bunu açıkça görüyor. Osmanlı'nın yeniden gelişi, onun gölgesi en çok somutlanışını RP'de buluyor.

Demek ki, düzen zorlandığında böyle bir seçeneğin gelişmesine göz yumacaktır. 12 Eylül bunu çok genel düzeyde tırmandırdı. İmam hatip okullarına verilen ağırlık, çok yoğun olarak geliştirilen tarikatlaşma, imamlara bağlanan maaşlar zaten RP'nin alt-yapısını alabildiğine geliştirmiştir. Legal düzeyde böyle bir gelişmeye zemin sunulurken, illegal düzeyde de bu, kontr-gerillayla bağlantılı olarak geliştirildi. Örneğin, hizbullah'ın geliştirilmesini düzen açısından bir emniyet sübabı olarak değerlendirmek zor değildir. Çok açıktır ki, mevcut emniyet teşkilatındaki tedbirlerle hareket ettikleri, eğitildikleri, silahlandırıldıkları ve hatta eylem öncesi ve sonrasında da her bakımdan kollandıkları ve korundukları yüzlerce örnekle açığa çıkmıştır. Neden Türkiye'de daha çok MHP, Kürdistan'da ise hizbullah? Çünkü MHP-MCP Kürdistan'da fazla gelişme şansına sahip degildir, tecrit olmuştur. Aşırı Türk şovenizmi Kürdistan'da iş yapamaz, kimseyi fazla kandıramaz. Bu nedenle islami bir renge ihtiyaç duyulmuştur.

İnönü'nün de bazı faaliyetleri vardır; o da hizbullah kanadıyla bir şeyler yapmak istedi. Hem içine girip onu kendi yörüngelerine tam çekmek ve hem de İran'ın taktiğini PKK'ye karşı kullanmak. Burada bir taşla birkaç kuş vurma gibi bir taktik söz konusudur. Nitekim yüzlerce yurtsever bu taktiğin kurbanıdır. İran'ın Kürdistan'daki faaliyetlerini engellemeye çalışıp, onu PKK ile karşı karşıya getirerek yüzlerce yurtseveri katlettirme bu taktiğin bir sonucudur. Aynı zamanda Kürdistan'daki feodal-komprador artıkların, örneğin A. Kadir Aksu, Kamran İnan vb. gerici diyebileceğimiz çevrelerin islama özenmeleri, özellikle Nakşibendiciliğe dayanmaları ve bunu korumaya çalışmaları, sadece içteki sosyal bağlantılarını kalıntı kabilinden de olsa mevcut hizbullah gerçeğini iyi anlamamıza fırsat veriyor. Emniyet birimleri de bunu değerlendirerek ulusal kurtuluş mücadelemize karşı oldukça kullanmışlardır. İllegal ve açık terörizm düzeyinde bu böyle gerçekleştirilirken, legal düzeyde de RP'nin Kürdistan'da çok etkili kılınmak istediğini biliyoruz. Daha önceki seçimlerde, Kürdistan'da neredeyse %25'e tırmandırmışlardı. Bununla ne kadar planlı çalıştıklarını görüyoruz. Biraz mücadelemizin gelişmesiyle gerilediler, yoksa %50'yi de bulabilirlerdi.

Kısaca düzenin, kemalizmin, Türk ulusçuluğunun Kürdistan'da tutmayacağını iyi bilmesinden ötürü hem legal ve hem de illegal düzeyde dayattıkları sahte bir islamcılık tamamen devlet güdümlüdür. Hatta ABD, Almanya güdümlüdür; kontrol altına alınmış müslümanlıktır. Bu aynı zamanda özünde islamlıkla da alakası olmayan işbirlikçi çevrenin ayakta kalmasının ve daha çok da özel savaşımın kendisini perdelemesinin aracı oluyor. Diğer bir deyişle Kürdistan'da devlet çözülüşe uğrarken; Türkiye'de de zayıflayan devletin ideolojik-siyasi iktidar boşluğu çeşitli anlayış ve hareketlerle doldurulmaya çalışılmaktadır. Bu boşluk, bir yandan "II. cumhuriyet" tartışmasının başını çeken bir kesimin biraz daha liberal görünümlü çezgisiyle doldurulmaya çalışılırken, diğer yandan "radikal islam" görüntüsüyle RP ve hizbullah ile doldurulmaya çalışılmaktadır. "I. cumhuriyet" statükoculuğunu ise CHP geleneğini sürdüren SHP-DYP koalisyonu temsil etmektedir. Yine unutmayalım ki, II. cumhuriyet tartışmaları, eskinin aşılmasıyla birlikte ortaya çıkan boşluğu doldurabilecek seçeneklerden biri olarak, özel savaş kurmayları tarafından başlatılmıştır.

"...RP Bosna'daki müslümanlar için kıyamet koparıyor. Dünyanın birkaç müslümanı için beyanat veriyor, mücadele ediyor. Kürtler de müslüman. Neden müslüman Kürt'ü hiç düşünmüyor? Onlar için siyasi bir hal yolu niye geliştirmiyor? Şovenisttir de ondan..."

Halbuki gerçek seçenek, halkların devrimci-demokratik seçeneği olmak zorundadır. Ne var ki sol adına gerçekleştirilen tasfiyeciliğin durumunu gözönünde tutmak ve olumsuzluğun birinci derecedeki sorumlusu olarak bunları görmek gerekir. Dikkat edilirse, 12 Eylül sürecinde solun kendi kendini tasfiye etmesi çok ciddi bir boşluğu ortaya çıkardı. Özellikle Dev-Yol benzeri kitlesel gücü olan örgütlerin, eşi görülmemiş bir tarzda tasfiyeciliği bizzat kendi içlerinde yaşamaları, kitlelerin alternatifsiz kalmasına yol açtı. Devrimci-demokratik bir seçenek ortaya çıkaramadı. Anti-emperyalistlik de terk edildi. Yine sosyalizm oldukça gözden düşürülmeye çalışıldı. Reel sosyalizmin çözülüşüyle bu daha da hızlandırıldı. Mevcut örgütlerin kendilerini yenileyememeleri boşluğu derinleştirdi. 1990'larda bu boşluk daha da ileri düzeye ulaştı.

Bunu iyi kullanan RP, anti-emperyalist slogan, yoksullara dayanma vb. propagandalarla İstanbul gibi emekçilerin en yoğun olduğu bir kentte birinci parti durumuna yükseldi. Bu noktada Türkiye solu, özellikle Dev-Yol benzeri örgütler, bazlarının söylediği gibi marksizm içinde bir sapma veya bilmem troçkizm mikrobuyla hastalıklı hale gelmenin bir sonucu olarak tasfiyeye uğramadılar. Yükselen Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında devletlerine karşı tavır almamak, düzenin o çokça tekrarladığı "Ülkesi ve milletiyle birlik ve bütünlüğü"nü bozmamak için, kendi kendilerini tasfiye ettiler. Nasıl ki, sağda islamcılık adı altında devletin, ulusun birlik ve bütünlüğü sağlanmışsa, yine RP de "biz başa gelirsek PKK'yi daha rahat bitiririz" diyor ve böylece islamlıkta da ulusal kurtuluş mücadelesini tasfiye etmeyi amaçladığını ilan ediyor. Abdulhamit de böyle yapmadı mı? Panislamizm, Hamidiye Alayları deneyimi vardır. Bu ulusal kurtuluş filizinin bir elli yıl daha geriye atılmasıydı. Bu örnek günümüze de uyarlanmaya çalışılıyor. İslamiyete böyle bir rol yükleniliyor. Nitekim 12 Eylül bunu oldukça kullandı.

Bizim yaptığımız bir geleneksel Türkiye solu değerlendirmeleri var. Bu solun ağır basan yönü -istisnalar kaideyi bozmaz- sosyal-şovendir. Esas itibarıyla onun gerçek soldan sosyalizmden gelebilecek tehlikeye karşı kendi devlet ve ulus bütünlüğünü koruma gerçeği vardır. Görünüşte ulusal soruna yönelik ne kadar yaklaşım geliştirilirse geliştirilsin son tahlilde solun, özünde buna gönüllü olmadığını, eşit ve özgür temelde yaklaşmadığını iyi biliyorduk ve soruyorduk. Bu 12 Eylül'le birlikte açığa da çıktı. Yoksa böylesine büyük bir kitle temeli olan örgütlerin 12 Eylül faşizmine karşı direniş geliştirememeleri düşünülemez. Bu örgütlerin içine düştükleri durum, troçkizmle ve yine sağ-sol sapmalarla da pek ilişkili değildir. Hiç olmazsa bir demokratik örgüt olabilir, bir anti-faşist oluşum halinde kendilerini yeniden organize edebilirlerdi. Bunu da yapmadılar. Ülkeyi, demokrasiyi, anti-emperyalizmi bir tarafa bıraktılar. Bunun yerine sözde "yeni sosyalizm" arayışına yöneldiler. En kafa karıştırıcı soruları tabana yaydılar. Bilmem, "kapitalizmi mi istiyorsunuz, sosyalizmi mi? Nasıl bir sosyalizm? Alacalı- bulacalı mı, bilmem tatlı mı, şerbetli mi" gibi kafa karışıklığına gittiler. Sözde yeni bir sosyalizm bulacaklar! Kaldı ki, yeni sosyalizm bulunmaz, devrimci pratikle yaratılır. Var olan genel devrimci teori güncele uygulanır, devrimci pratikle emperyalizme, onun Türkiye somutundaki işbirlikçiliğine ve Türkiye kapitalizminin egemen sınıflarına karşı kullanılırsa devrimci sosyalizm ortaya çıkar. En ufak bir anti-emperyalizmin, anti-kapitalizmin pratik bir örgütlenmesi yok. Yine bunun için herhangi bir eylem yok. Neymiş? Tabana bazı sorular sorarak yeni sosyalizmi bulacaklar! Kargalar bile güler buna. Aslında bununla gizlenmek istenen alçakça bir tasfiyeciliktir. Aynı zamanda bundan sorumlu olan alçaklardan hesap sorulmaması için kendini maskeleme hareketidir. Yine mümkünse biraz düzenden çıkar koparma hareketidir. Elde ettikleri çıkarları koruma yaklaşımıdır. Yeni tartışmanın özü budur.

İşte meydan böyle boş kalırsa, RP böyle yükselir; MCP yeniden örgütlenir ve gelişir. Ayrıca daha bir sürü parti türer. Peki Türkiye'nin devrimci-demokratik partisi niye hala çıkmıyor? Yirmi yıl önce partileşme diyorlardı. Bir THKP-C iki-üç ayda kuruldu. Hiç olmazsa böyle bir parti kursunlar. Yirmi yıldır aynı önderler sahnededir. Daha doğru dürüst bir komünist, ya da bir parti bile organize edemediler. Eğer samimi olsalardı, durum böyle olur muydu? Demek ki, niyetler başka bir gerçeği ifade ediyor. Öyle THKP-C geleneği de sözkonusu değil, sosyalizm geleneği de. Düzenin basit birer kulu-kölesi olmak ve düzenden çıkar sağlamak sevdasındalar. 12 Eylül'e karşı hiç direnmeden ortadan yok oldular. Halkın ızdıraplarına, halkın baskı ve sömürüsüne cevap veren ne bir hareket, ne bir eylem var.

Dolayısıyla halkın dini duygularını çarpıtan RP, daha çok da solun sloganlarına, söylemine sahip çıkarak, ezilen ve sömürülen emekçileri peşinden sürüklerken, solun da adeta onu sol adına tamamlaması söz konusudur. Görevlerine sırt dönme, emekçi kesime sahip çıkmama ve onu alternatifsiz bırakma bir bütündür. Bu son tahlilde sağ ve geleneksel solun da, kendi devletlerini ülkesi ve milletiyle birlikte sağlama alma noktasında, şovenizmde, sosyal-şovenizmde birleşmesidir. Ortak korkuları da Kürdistan'daki ulusal kurtuluş mücadelesidir. Dolayısıyla yapılan, bunun Türkiye'ye yansımasını ve TC'yi çözülüşe götürmesini engelleme tutumudur. Ağızları biraz yoklanırsa, bunu açıkça dile getirirler. Onlar Kürdistan'daki ulusal kurtuluş mücadelesinde kendi çıkarlarını görmüyorlar veya görmemezlikten geliyorlar. Eskiden Nikaragua'yı, Elsalvador'u, Küba'yı görürlerdi de, yanıbaşındaki ulusal kurtuluş mücadelesine gözlerini kapatırlar. Bilmiyorlar mı? Oysa her gün burjuva basını bu konuda bunca kıyamet koparıyor. Anlamaz olurlar mı? İşlerine gelmiyor. RP Bosna'daki müslümanlar için kıyamet koparıyor. Dünyanın birkaç müslümanı için beyanat veriyor, mücadele ediyor. Kürtler de müslüman. Neden müslüman Kürt'ü hiç düşünmüyor? Onlar için siyasi bir hal yolu niye geliştirmiyor? Şovenisttir de ondan.

"...Halkın dini duygularını, özellikle de oldukça yetkinleşmiş kesimlerin islamlıktan ne anlaması gerektiğini daha da açıklamaya devam edeceğiz. Müslümanlığın özündeki sosyal adalet ve insan hakları için ne varsa onu değerlendiririz. İslamlık adı altındaki şovenizmi, RP ve hizbullah türü şovenizmi teşhir ve tecrit etmeyi en temel görevlerden biri olarak görürüz. Böylece "milli mutabakat"ın çözülüşüyle birlikte bu sahte alternatiflerin halklarımızı aldatmaması için ne lazımsa onu yaparız..."

Kısacası, sözümona muhalefetmiş gibi, özellikle de emekçi kesimlere dayalı tasfiyeciliği ve saptırmayı iyi görmek gerekir. Hele "milli mutabakat"ın daha da çözülüşü gündemdeyken RP'nin sivrilişini ve sahte sol seçenekleri oldukça gerçekçi değerlendirip emekçilerin aldatılmaması için tedbirler geliştirmek gerekiyor. Türkiye rejiminin oluşumuna, yeni yönelimlerine ve buna dayalı yeniden kurumlaşma ve örgütlenmelere, ister partisel, isterse cephesel düzeyde olsun karşılıklar ver-

mek ne kadar doğruysa, emekçileri bunların sahtelerinden korumak da o kadar önemlidir. Bunlara karşı tutarlı bir ideolojik, siyasi mücadelenin mümkün olduğunu iyi görmek ve sağlıklı oluşumlara destek sunmak gerekiyor. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin devleti Kürdistan'da çözülüşe götürdüğü oranda, onun ideolojik-siyasi yansımaları, burjuva partileri düzeyinde olsun, sol içinde olsun bunları teşhir ederek işlemez duruma getirmiştir. Dolayısıyla emekçi seçenek için çok güçlü bir zemin sunmuştur. Bu zeminin Türkiye'nin devrimci-demokratları tarafından, gerçek sosyalistleri tarafından doldurulması gerekir. Bu bunca desteğin sunulduğu ortamda daha kolay yerine getirilebilecek bir görevdir.

Biz, sonuna kadar böylesine bir zemini halkların lehine kullanacak, onların gerçek, zorunlu ve eşit birliği için değerlendirecek oluşumlara elimizden gelen yardımı sunarız. Mücadelemizin objektif ve subjektif desteğini daha da artan bir biçimde katmaya devam edeceğiz. Müslümanlık için de bu böyledir. Halkın dini duygularını, özellikle de oldukça yetkinleşmiş kesimlerin islamlıktan ne anlaması gerektiğini daha da açıklamaya devam edeceğiz. Müslümanlığın özündeki sosyal adalet ve insan hakları için ne varsa onu değerlendiririz. İslamlık adı altındaki şovenizmi, RP ve hizbullah türü şovenizmi teşhir ve tecrit etmeyi en temel görevlerden biri olarak görürüz. Böylece "milli mutabakat"ın çözülüşüyle birlikte bu sahte alternatiflerin halklarımızı aldatmaması için ne lazımsa onu yaparız.

İşte TC, özel savaşına ve potansiyellerine güvenerek yılbaşından beri vuruyor. Sözümona PKK'nin temel karargahları olan Cudi, Bestler, Gabbar, Amed vb. yerler vuruldu. Yılın daha ilk haftası dolmadan bildiğimiz o büyük uçak saldırıları yapıldı. Yine baharla birlikte "Halka şefkat" politikası adı altında Cizre ve Şırnak "terbiye" edilmeye-katliamla yüzyüze bırakılarak-teslim alınmaya çalışıldı. Bu yetmedi. Yaz boyu saldırıları devam etti. Öte yandan Güney'e girme hazırlığı başlatıldı. Yine işbirlikçilerin o yoğunlaşan trafiğiyle, artık saldırı için iş bir tarih belirlemeye kalmıştı. 15 Ağustos'a dayatılan Şırnak katliamıyla, "artık teslim olmazsanız katliam gündemdedir" mesajı verildi. Newroz sendromu yerine, 15 Ağustos sendromu yoğunlaştırılarak kitleler korkuyla teslim alınmak istendi. Bunun için de sık sık katliam denemeleri devreye sokuluyor. Bununla sonuç alınamazsa artık PKK'nin gücünün yoğunlaştığı Güney sahası da kırılarak, bu iş sonuca götürülmek isteniyor. Bunun için diplomatik cephede zaten hazırlıklar tamamdır. Ekonomik-sosyal cephede hazırlıklar tamam. Psikolojik savaş boyutu gazetecilerle yapılan toplantılarla sağlama alınmış. İşbirlikçi cepheye de en son talimatlar verilmişti. Ve bildiğimiz gibi "Güney savaşı" başlatıldı.

Bu savaşın bazı önemli sonuçları vadır. Nihai bir imha savaşıdır. İçte ve dışta karşı-devrimci güçlerin en çok birlikte yürüttükleri ve psikolojik boyutunun da her yönüyle devreye sokulduğu bir savaştır. Yine uluslararası alanda, özellikle de ABD seçimleri fırsat bilinerek bunun zamanlaması iyi yapılmıştır. Taviz pahasına işbirlikçilere federe devlet ilanı yaptırılarak başlatılan bir savaştır. Özellikle geleneksel müttefiklerin de insan haklarının çiğnenmesine göz yumma temelinde yoğunlaştırılan bir savaştır. Hatta İran, Suriye ve Libya gibi Türkiye'nin kontrolüne kolay girmeyen ülkeler de çıkar ve baskı politikasıyla etkisizleştirilerek içine girilen bir savaştır. Yine içte reformistlerin canladırılması da ihmal edilmeyerek yürüttülen bir savaştır. Tekrar o Avrupa beslemeleri Güney Kürdistan'a taşırılarak, "PKK'yi eziyoruz, size yer hazırlıyoruz, ona göre siz de rolünüzü oynayın" denilerek başlatılan bir savaştır.

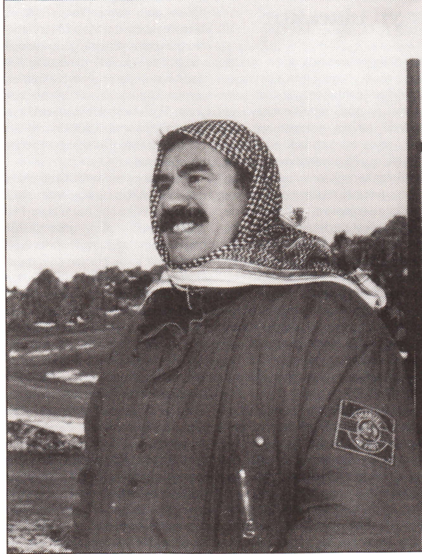
Son Güney saldırısında rejim tarafından KDP peşmergeleriyle birlikte bir imha dayatılmak istendi. Avrupa'nın da onayıyla bunun yürütüldüğünü biliyoruz. Özellikle Demirel'in ziyaretinde İngiliz Başbakanı Major, "Biz sizi devlet olarak destekledik; isterseniz hemen Fransa ve Almanya ile ortaklaşa bir bildiri çıkaralım, sizi Güney harekatınızda nasıl desteklediğimizi dünya aleme gösterelim" diye teminat veriyor.

"...Partinin iç denetimi tam işletilirse, çizgiye göre yaşam disipline edilirse, komuta düzeyi yetkinleştirilirse, zaferden bizi alıkoyacak herhangi ciddi bir engel göremiyoruz. Belki bu tam bir bağımsızlık biçiminde hemen gerçekleşmeyebilir, ama önemli oranda bağımsızlığa ulaşmayı, hele toplumsal denetimi tam sağlamayı neredeyse kesinleştirir. Böylece devrim bütün Kürdistan'a ve bölgeye yayılır. Belki tam bir devlet haline gelinemez ama, devletleşmenin birçok fonksiyonuna ve özelliğine ulaşılır..."

Biliyoruz ki, İngiltere TC'yi en iyi destekleyen bir ülkedir. Amerika zaten desteklediğine dair açıklama yaptı. Güney saldırısının emperyalizm, Türk özel savaş remjimin ve Güney'deki işbirlikçilerin ortaklaşa planlamalarıyla gerçekleştirildiğini bilmeyen kalmadı. Fakat bununla irtibatlı olan diğer bir gelişmeyi daha iyi anlamak gerekiyor.

Özellikle son günlerde sözümona "Aydın inisiyatifi"leri, yine Paris Kürt Enstitüsü inisiyatifi adı altında bazı toplantılar geliştirilmek isteniyor. Bu toplantıya Turgut Özal da dahil olabilirmiş, Demirel de davet edilecekmiş ve hatta birçok işadamı, çeşitli kurum-kuruluşların mensupları da çağrılarak sözde Kürt meselesine bir çözüm bulacaklarmış!

Bunun mantığı şudur: PKK'nin devrimci direnişi ezilecek! Ki Barzaniler de, "Türkiye kültürel hakları yavaş yavaş gündeme getirmeli" diyor. Tabii ABD'den ve Avrupa'dan onay almazsa bunları söyleyemez, gündemleştiremez. Kısacası süreç, Kürt kültürel haklarına gelmiştir! Daha önce bayan Mitterrand'ın geliştirmek istediklerinin "PKK'nin ezilmesiyle" devreye sokulması söz konusudur. Yine şunu da ekleyelim: Newroz'da da aynı şey bize dayatıldı. "Newroz'da PKK ezildi" deniliyordu. Bu Kemal Burkay tipi kişiler -ki, bunlar özellikle görevlendirilen kesimlerdir- Avusturya ve Yunan Başbakanlarıyla temasa geçirildiler. "PKK ezildi. Demek ki, Kürdistan bize kaldı. Avrupa da zaten buna yeşil ışık yakmış" diyerek dolaştı bir sürü yeri Burkay. Ankara'ya da gidecekti ama, PKK'nin ezilmediğini, daha da güçlendiğini görünce birdenbire durdu. Şimdi yeniden PKK'nin ezilme hikayeleri dolaştırılıyor, bunlar yeniden hızla pişirilmeye çalışılıyor. Terörizme ne kadar karşı olduklarını, demokratik çözümden ne kadar yana olduklarını şimdi tekrardan söylemeye başladılar. Küçük-burjuva reformist partiler de sözde bunu programlamaya ve yeniden kitleleri oyalayıp-oyalamayacaklarını anlamaya çalışacaklar. Bu da devletin icazetidir. Yine Avrupa'nın onayı vardır. Büyük ihtimalle, "PKK'nin beli kırıldı, acaba bu çevreler, -adına reformist veya Kürt reformistleri diyelim- yayılamazlar mı" diye bunları deneyeceklerdir.

Açık ki bunlar, imha seferleri kadar tehlikeli tasfiye çabalarıdır. Çok daha önceleri de tanık olduğumuz bu çabaları, şimdi daha iyi anlayabilecek durumdayız. Dolayısıyla çok iyi bir direnişle mevzi kazanan, mevzilerini koruyan mücadelemiz, bunların sahte bir biçimde ulusal kurtuluşumuzun değerlerini "reform" adı altında yozlaştırmalarına, Kürtlük adı altında tasfiye etmelerine fırsat vermeyecektir. Mevcut teşhir ve tecriti daha da geliştireceğiz. Özellikle bunların elebaşlarına, eğer bu hainane yoldan dönmezlerse, hak ettikleri cevabı vermesini bileceğiz.

Bu konuda özellikle bazı yurtsever özellikleri olanları uyarıyoruz. Bu faaliyetin gerçekten PKK imhasıyla irtibatı vardır, bunu görmeleri gerekir. Her şeyini ortaya koymaları, ulusal kurtuluş ve hatta reformlar da söz konusu olsa bu devrimci faaliyete nasıl bağlı olmaları gerektiğini hatırlatırız. Devrimci hareketle dürüst bağları geliştirmelerini salık veririz.

PKK'yi ezme temelinde Kürdistan'da Kürt gerçeği, Türkiye'de de solculuk ve islamcılık adı altında saptırılmak isteniyor. Ki bu sefer de Kürt reformculuğu adı altında saptırılmak ve böylece tasfiye edilmek istenen devrimci değerlere zarar verenlerin, ısrarla bunu sürdürenlerin en tehlikeli ihanet içinde olduklarını bilmelerini ve bunun da cevapsız bırakılmayacağını açıklıkla vurgulamalıyız.

Hiç şüphesiz PKK bu savaşta direnmeyi esas aldı. Direnişe öncelikle saldırtılan güçler bozguna uğratıldı. Eğer Türk uçakları ve zırhlı birlikleri devreye girmeseydi, Kürdistani Cephe tümüyle yenilmişti. Tabii bazı taktik düzenlemeler de çok önceden yapılmalıydı. Bu tip büyük kuşatmalarla gerçekleştirilen saldırılara, öyle mevzi savaşları anlamına gelecek yaklaşımlarla karşılık vermeye çalışmak imhayla sonuçlanır. Başta da belirttiğimiz gibi, derinliğine ve genişliğine yayılmış bir gerillayla karşılık verilmeliydi. Olgun bir gerilla bu dönemde başarmanın tek tarzı ve savaş biçimidir. Kitlelerin artan serihıldanlarını devreye sokmak, dönemden güçlü çıkmanın diğer önemli bir etmeni ve garantisidir. Bunlarla karşılık verilmeye çalışıldı ama, daha önceki hazırlıkların zayıflığı, özellikle savaş gerçeğine, onun komuta gerçeğine yaklaşmadaki ciddiyetsizlik, inançsızlık, hiç şüphesiz başarı imkanlarımızı azalttığı gibi, anlamsız bazı kayıplara da yol açmıştır. Yine örgütlenmedeki yetmezlik, kentlerdeki serihıldanların güçlü geçmeyişine yol açmıştır. Yoksa kitle hazırdı. Yetmezlikler görülecek, eski tarz daha rahatlıkla aşılacaktır. Yine gelişme temposundan taviz verilmeden 1992 kazanılmaya çalışıldı. Bun anlamda 1992 yılı aslında çok büyük bir kazanım yılı haline getirilmiştir.

1992 yılı, büyük bir direnmeyle güçlü kazanılmıştır

1992 yılı kazanılan bir yıldır. Çünkü her şeyden önce, mevcut TC hükümetinin tüm gücünü sonuna kadar kullanarak yüklendiği bir savaştır. Yani herhangi bir hükümetin değil, cumhuriyet tarihinin en çok birleşmiş, en çok arkasına uluslararası gericiliği, iç gericiliği almış, ekonomiyi, sosyal yapıyı seferber etmiş bir saldırı hükümeti olması nedeniyle, bu savaşı kazanmanın anlamı büyüktür. Yani bu yıla herhangi bir direnme veya bir savaşla karşılık verilmiyor. Böylesine özel olarak hazırlanmış bir hükümete karşı savaş veriliyor. İkincisi; sadece hükümetin değil, özel savaşımın çok yönlü yoğunlaşan saldırılarına çok yönlü karşılık verilerek yıl kazanılmaya çalışılıyor. Özel savaşa daha gelişen bir gerillayla karşılık veriliyor. Gerilla ülkenin geneline birkaç kat katlanarak yayılıyor. Doğru savaşımın tarzına kavuşturularak, bu temelde bir karşılık verilerek sonuç alınıyor. Aynı şey serihıldanlar için de geçerlidir. Kuzey için olduğu kadar Güney için de yayılma geçerlidir.

Şimdi yılın sonlarına doğru gidiyoruz. Sonuçları değerlendirdiğimizde gerçekten 1992 güçlü kazanılmıştır. Dayatılan özel savaşa karşı, Kürdistan tarihinin en büyük devrimci savaşı verilerek kazanılan bir yıl oluyor. Hiç şüphesiz bu temeldeki kazanım kadar, daha fazla kazanma imkanları da ve mevcut kayıpların nedenleri de değerlendirilecektir. Özcesi şu söylenebilir: Türkiye Cumhuriyeti takatinin son sınırına geldi. Özel savaş için gücünü sonuna kadar kullandı. Ama tam başarıya gidemedi. Ne derse desin bu savaşta yenik çıkan kendisidir.

Kürdistan'daki savaşın hazırlıkları ne kadar yetersiz olursa olsun, özellikle komuta sorunu ne kadar sorumsuz davranırsa davransın, savaşın kapsamlı bir biçime bürüneceği ve kazanabileceğini ortaya çıkarmıştır. Bu savaş, bir halk gerçeğinin nelere kadir olabileceğini de kesinleştirmiştir. Hiç şüphesiz yaşadığımız bu günler üzerine çok değerlendirmeler yapıldı, yapılıyor. Psikolojik savaş yönüyle sömürgeci burjuva basını akla-hayale gelmez değerlendirmeler yaptı. Nasıl bayrak diktiklerinden tutalım büyük zaferlere nasıl ulaştıklarına, yine Başbakanın deyişiyle 110 yıldan beri, yani 1877-1878 Rus Savaşı'ndan beri en kapsamlı askeri harekata nasıl giriştiklerinden tutalım "Şırnak kahramanları"na takılan madalyalara kadar, düzen sözümona başarılarını ispatlama havasında. Diplomatik kampanyalar açılıyor, gazetelerde savaşa destek kampanyaları düzenleniyor. Tabii Yunanistan'la ve yine Kıbrıs'ta Rumlarla girdikleri savaştan daha büyük bir savaşı nasıl verdiklerini ve Türklüğün yeni bir tarihi savaşını nasıl kazandıklarını birbirlerine anlata anlata bitirmiyorlar. Psikolojik boyutlu olduğu için, bu tip değerlendirmeleri daha da geliştireceklerdir. Fakat bu yılda 1991'e göre gerillanın üçe katlanması, serihıldanların o denli büyümesi, yine PKK'nin hiçbir mevzisinden geri çekilmemesi, bütün mevzilerin daha da genişletilerek kullanılması sonucu niceliksel gelişmeyle birlikte niteliksel yönde artan pratik yetkinleşme ve silahlı savaşım deneyimi kadar siyasi savaşım deneyimi, maddi güçlenme kadar manevi güçlenmeyle bu yılki savaştan çıkılmıştır. Savaşın kazanılacağına güçlenen güven, yine kesinleşen inanç ve kararlılık düzeyi de şunu gösteriyor: Bu yılın kazanılmasıyla birlikte 1993'ün daha şimdiden çok önemli başarılara, daha büyük savaşlara tanık olacağı, daha az eksikle ve yeterli hazırlıkla düşmana karşılık verilerek savaşılacağı ve kazanılacağı ortaya çıkıyor.

Son haddine kadar özel savaşta kendini yıpratan düşmanın ise 1993'e aynı inançla ve iddiayla giremeyeceğini belirtelim. Hatta olanaklarını neredeyse önemli oranda kullandığı ve dolayısıyla Kürdistan üzerindeki iddiasını yitirdiği çok açıktır. Dolayısıyla bu onun hiçbir zaman eskisi kadar içte milli bir mutabakatı, dışta da dış desteği bulamayacağını gösteriyor. ABD'deki yeni başkanlık seçimi, Avrupa kredisindeki azalma düşman aleyhindeki dezavantajlardır. Batı'ya olan borçların yükü de gittikçe ağırlaşıyor. İleriki bir tarihte verilen askeri yardımların kesilmesi de olasıdır. En önemlisi de TC'nin artık siyasi cephede bu kadar desteklenmeyeceği ve bazı ödünler vermesi

gerektiği, dolayısıyla dış sahada artan bir dipolamatik baskıyla karşı karşıya olma durumu söz konusudur. Bölge çapında TC'nin gerçekleştirdiği zirve, aslında bir düşüşün ifadesidir. Çelişkileri daha da artacaktır. Özellikle Batı'yla olan çelişkisi hızlanacaktır. Buna karşılık, bu çelişkilerden Kürdistan'daki siyasi ve silahlı savaşım güç kazanabilecektir. Kaldı ki, bölge ve dış ülkelerle olan çelişki kapsamlıdır. Bunlar, öyle bir zirveyle, hatta ittifakla giderilemeyecek kadar köklüdür. İç mutabakat için de aynı şey söylenebilir. Artık muhalefetsizlik tümüyle toplumu devletin dışına çıkarıyor. Meclis göstermelik olmaktan öteye devre dışı kalıyor. Hatta hükümetin bu kadar özel savaşın emrinde olması da onun işlevsiz kalmasına yol açıyor. Neredeyse özel savaş dairesi alenen ve çırılçıplak ortaya çıkacak ve kontr-gerillanın devletin ve toplumun içinde bir güç olduğu anlaşılacak ki, bu da işin başlangıcı oluyor.

1993 yılı zafere emin adımlarla yürüdüğümüz bir yıl olacaktır

1993 yılına karşı-devrim cephesi böyle girerken; PKK'nin önderlik ettiği ulusal kurtuluş savaşımı hemen hemen Kürdistan çapında doğal mevzilerine kavuşmuş ve öncü örgütlenmesi, halk örgütlenmesi ve gerilla örgütlenmesiyle yıllarca savaşabilecek bir potansiyele işlerlik kazandırmış, aktif ve güçlü hazırlıklarla bunun birkaç yılı karşılayabilecek düzeye getirmiştir. Böylece 1993'ü kazanmanın kararlılığı kadar bunun olanaklarıyla da savaşmayı garantiye almış bir yürüyüş söz konusudur. Hem de zafere daha emin adımlarla bir yürüyüştür bu. Kesinlikle düşmanı küçümsemiyoruz. Abartmadığımız gibi elindeki dev maddi olanakları da gözardı edemeyiz. Onun yıllar sürebilecek bir savaş potansiyeli var ama, eski iddiasını "ezeriz, bitiririz" biçimindeki iddiasını yitirmiş ve bu kapasitede olmadığı da ortaya çıkmıştır. Hem madden, hem mannen orduya hakim olan o, "yeneriz, bitiririz" havası bitmiştir. Bu önemlidir, ama bu, onun savaşı sürdüremeyeceği anlamına gelmez. Fakat her şeye rağmen, daha fazla toplumdan tecrit olacak, daha fazla iç dayanaklarından ve dış desteklerinden mahrum kalacaktır. Yine de savaşı sürdürecektir. Ekonomi iflasa doğru gitmiş, sosyal yapıya tam bir anarşi hakim, siyasal sistem işlemiyor, demokrasi çarkı artık dönmüyor. Özel savaş sürse ne olur? 2 yıl veya 5 yıl sürse sonuç ne olacaktır? Daha fazla tecritlik, daha fazla bunalım, rejimin daha fazla tıkanması, belki darbelere, yeni koalisyonlara yol açabilir ama, sonuçta gittikçe tükenme olur. Kuzey cephesinde karşı-devrimin olası gelişmeleri bu yönlü olacaktır.

Tabii bu, kendiliğinden olmayacaktır. Bunun için de gerçekten bütün PKK tarihi boyunca parti ve parti militan tanımına ve şimde de partinin gerilla komutanı ve savaşçı tanımına hakkıyla karşılık verilirse, bu özel savaş rejiminin kesin yenilgisini sağlayacak ve daha sonra dayatacağı topyekün savaşa -ki daha şimdiden devreye sokmuşlar- gerilla savaşımıyla karşılık vererek yenilgisini kesinleştireceğiz.

Hiç şüphesiz nasıl ki, biz geçmiş her yılı , o yılın çözümlemesi kadar pratik hazırlıklarıyla, eylemliliği ve örgütlülüğüyle kazandıysak, başta 1993 yılı olmak üzere sonraki yıllarda daha kapsamlı hale gelecek olan ordusal görevlere daha sıkı sarılarak, siyasal -özellikle de şehir- çalışmaları hem eylemde, hem gösteride, hem silahlı, hem barışçıl biçimlerde genelleştirip süreklilik kazanacak serihildanlara dönüştürme temelinde karşılık verirsek; köylü örgütlenmesini, ya da köylü eylemliliğini hem serihildanda, hem miliste, hem gerillada geliştirirsek; yine gerilla ordulaşmasını bütün gelişmelerin koruyucusu, kalkanı ve düşmanı esasta tüketecek olan bir savaş biçimine, onun halk ordulaşmasına götürürsek; bizce çok eleştirilen bu son Güney savaşında da ne mal olduğu iyice ortaya çıkan komutaya, önderliğe sahte ve yanılgılı yaklaşıma, bir türlü emir-komutaya ve önderlik tarzına gelememeye son verir veya en azından etkisizleştirirsek; gerilla savaşçılığına tam ve doğru bir karşılık temelinde savaşçı eğitimi, savaşçı örgütlenmesi, komuta düzenlenmesi ve en önemlisi de onun hareket tarzını tuttursak; öte yandan üslenmekten tutalım köy girişine, lojistik hazırlığından tutalım eylem öncesi hazırlığa kadar, Kürdistan koşullarına uyarlanmış en gerçekçi bir gerilla ordulaşmasını seferber eder ve onu derinlik kadar genişliğine de yaygınlaştırırsak, bu yıllar kesin zafer temelinde, hem de ucunda kazanım olan zafer yıllarına dönüştürülebilir.

PKK'nin parti olarak öncülüğü buna imkan veriyor. Kürdistan halkının ulaştığı karar ve katılım düzeyi hiçbir dönemle kıyaslanmayacak kadar, bu konuda oldukça fırsat sunuyor. Daha önceleri propagandayla çağrı yapılan bir halk, bugün savaşa karar vermiş bir halk olarak karşımızdadır. Daha önce bin bir çabayla sağlamaya çalışılan birkaç savaşçı katılımı, bugün onları, hatta yüzleri aşan katılıma ulaşmıştır. Eskiden fazla gelişkin olmayan tecrübe ve imkanlar şimdi gelişmiş ve silahlı donanım rahatlıkla karşılayabilecek durumdadır. Bütün bunlar bu savaşın lehimizde gelişebileceğini gösteriyor. Israrla tekrar artan olanakların üstüne yatılırsa, bazıları kendilerini düzeltmeyerek birkaç yılı daha da kurtarırız derlerse, hiç şüphesiz bu savaşımın temposu ve kazanım olanakları düşürülebilir. Partinin de buna meydan vermemesi gerektiği açıktır. Anlayış düzeyinde gerçekler bu kadar ortaya çıkarılmış ve giderilmesi için tedbirler geliştirilmişken, savaşa gelmeyen, hem de tıkanıklığa götüren, kendini imkan ve olanaklar üzerine hakkı olmadığı halde yaşayan tipler alaşağı edilecektir. Çeşitli bunalım teorileriyle, "edemiyorum, savaşa ve örgütlemeye gelemiyorum" yaklaşımlarıyla kişi, ancak kendi bitmişliğini ilan eder. Partiye ve ordulaşmaya zarar gelmemesi için çok güçlü bir biçimde tedbirler devrededir. Bu temelde gerekenler de yapılır. Bir gider on gelir. Bu konuda kaygımız da olamaz.

Mücadelemiz son 1992 hamlesinde büyük gelişmeler yaşar ve oldukça çok yüklü kazanımlara yol açarken, her cephede komuta yetmezliği adı altında kendini dayatma anlayışı içinde olan ve tutumları neredeyse kemikleştiren anlayış sahiplerinden bahsetmek gerekiyor. Sonuç alan devrimci taktik karşısında sıradan bir uygulamanın bile önemli gelişmeye yol açacağı açıkken; tutuculuk, işletmeme, özellikle zamanında taktik hazırlıkları yapmama, kendini fazla yormama, zorlamama, zorlanıldığında çeşitli gerekçelere sığınarak taktiği boşa çıkarma, bunların en belli başlı özelliğidir. Ertelemecilik, eldeki yetki ve olanakları kötü kullanmak, yaratılan değerler üzerinde yatma hırsı; bu yüzden alabildiğine kariyerist, tutucu, tıkayıcı, üste karşı boyun eğmeci, alta karşı bastırmacı tutum sergilemek en çok kendini dışa vuran özellikler olmaktadır.

Bunlar için esas olan, devrimci taktiğin kesintisiz, planlı, yeterli çabayla onun örgüt ve eylemini, çalışma ve vuruş tarzını düzenleyerek zaferi kesinleştirme değil, elde olan yetki ve olanağı koruma tutuculuğu, hırs ve sevdasıdır. Bu halleriyle objektif olarak partinin devrimci taktiğinin gelişmesine karşı tasfiyeci bir rol oynamaktadırlar. Sıkça vurguladığımız gibi, yürütme gücünü değil, yürütmeme gücünü oynuyorlar. Diğer bir deyişle orta sınıfın tipik ortayolcu, tutucu tavrını temsil ediyorlar. Proleterya sınıf çizgisine karşı, sınıf dışılığın, özellikle de küçük-burjuvazinin ve ağalığın temsilini yapıyorlar.

Bu, gerek yeni katılımlarda olsun, gerekse eski bazı öğelerde olsun oldukça tehlikeli bir hal almıştır. Hazırlanan taktik planı görmezlikten gelen, keyfi uygulamaları esas alan, dolayısıyla taktik planlamanın hazırlıklarını, örgütlendirilmesini ve hayata geçirilmesini ihmal eden, zora geldi mi panik içine giren ve hiç de partinin uygun göremeyeceği tutumlara yönelen, çok ciddi savaşım sorunlarını taktik esaslara göre derinleştirmesi gerekirken kendisini birdenbire imhalarla karşı karşıya bulunca ya sağa, ya da sola yaslanan, yine ya sonuna kadar direnme, ya da zamansız uzlaşmalara girme biçiminde özde iyi niyetli de olsa, bazı yetmezliği, yanılgıyı yaşayanlar az değildir. Daha da önemlisi dağlarda çok gizli savaşım imkanları var, yine binlerce fedai durumundaki gerillayı savaştırabilecek komutanlar var, öyleyse bunca fedai her türlü donanıma sahipken, anında öl desen ölecek binlerce gerillayla neresi vurulsa düşürülemez ki? Böylesine imkan ve olanakları emrine soktuğumuz komutanlar vardır. Fakat buna rağmen aylarca bir-iki eylemi bile planlayıp yürütemeyen bu komutanlara, bu tip adamlara ne diyeceğim! Yani burada sorun; ne olanak yetersizliği, ne savaşçı, ne donanım, ne üslenme ve ne de hareket tarzının yetmezliğidir. Her şey çok kapsamlı ve her an işleyebilir konumdadır. Fakat komutan uygulamıyor, üstüne yatıyor.

Yine Serihildanlar için muazzam bir kitle temeli doğmuştur. Binlercesi ölümüne yürüyüşe geçebilecek kararlılıktadır. Ne idüğü belirsiz bazı kişiler ortaya çıkmış, bu tipler başımıza kendilerini sorumlu diye tayin etmişler. Bazıları milyarlarla oynuyor. Her türlü araç-gereci düşmana kaptırıyor. Bunların işi gücü, sendikalarda, kitle kuruluşlarında, hatta legal partilerde mevki tutmaktır. Hatta milletvekili olma sevdasında, sendika ve kitle derneklerine başkan olma, "devletten bürokratlık, memurluk alamadım mı, PKK'den alırım, PKK'nin olanakları üzerinde bal gibi bir yaşam tuttururum" havasındadırlar. Bunu yürütmektedirler.

Yine basın-yayın alanında kendini görülmemiş bir tarzda dayatma vardır. Şunu söyleyebilirim ki, Hürriyet gazetesinin muhabirleri bile bunların yanında yedi suyla yıkanmıştır: Çalışkan mı çalışkan, işbitirici mi bitirici! Burjuva muhabirlerinden bile daha sağda olan ne idüğü belirsiz, bilmem şöyle basın sözcüsü, böyle basın çalışanı vb. adlar altında kendini en kötü bir memur tarzında dayatmaktadırlar. İşte "legal oluşumdur" diye zora, bunun için örgütlemeye gelmiyor. Kendini böyle dayatan tutumlar az ortaya çıkmadı. Halen kendilerini PKK'li sanıyorlar.

Hemen belirtelim ki, ister gerillada, ister serihildanlarda, isterse legal basın-yayın diğer kuruluşlarda, hatta zindanda ve Avrupa'da olsun, çok yaygın bir kesim örgütün muazzam imkan ve değerleri üzerinde kendini sağa yatırıp, sonuna kadar örgüt ağalığını geliştirip, ucuz bir yaşama-düzene yatsa bile elde edemeyeceği yaşamı, böylece elde etmeye çalışan bazı öğelerin, hatta anlayışların yeni bir biçimde karşımıza çıktığını görüyoruz.

Şimdi partinin gerçekten direnen, savaşan, fedakar ve cesur kesimiyle bunları çok iyi ayırt etmek gerekiyor. Şu anda savaş cephesinde, açıkça saldıran düşmandan daha tehlikeli olanlar, bu sağ öğelerdir. Bunlar hem çok yenidir, hem de çok eskidirler. Eskiler; yenilgi tutumunu ve taktiğe gelmeme anlayışını çok incelterek sürdürüyorlar. Yeniler; bunu çok kabaca "anlamıyordum, bilemiyordum" havasıyla yaşatmaya çalışıyorlar. Bu iki kesimi de şiddetle uyarıyorum. Bunu defalarca yaptım. Tekrar söyleyeyim ki, bu yol doğru değildir. Düşmanın subjektif ajanlığından daha tehlikeli bir objektif ajanlıktır. Alışkanlıklarınızı ve niyetlerinizi terk edin! Ki, çoğu böyledir. Belirtelim ki, bunlar öyle örgütlü, bilinçli ve planlı bir eğilim haline gelmemişlerdir. Daha çok bazı öğelerde anlayış düzeyin de, hatta tek tek kişilerde bazı özellikler biçimindetümüyle böyledir demiyorum-kendini yansıtıyor. Bunlar, ya hızla bu özelliklerini terk ederek hemen her alanda devrimci militan kadrolar haline gelme temelinde legal alanda, yurt dışında, gerillada ve zindanlarda PKK'nin militan özelliklerine, ölçülerine göre kendilerini yeniden eğitip örgütlerler, ya da tarafımızdan tasfiye olmaktan kurtulamazlar. Partiye objektif olarak dayattıkları tasfiyeciliği tasfiye ederiz.

PKK tarihini iyi gözden geçirenler bilirler ki, eğer dayatılan tasfiyecelik önlenemezse, en büyük kayıplara, düşmana karşı kaybetmediğimiz mevzilerin kaybedilmesine, yemediğimiz darbelerin yenilmesine bunlar yol açar. Özellikle en önemli tehlike olarak bunu görüyoruz. Dolayısıyla ister özellik düzeyinde, isterse anlayış düzeyinde, ister bilerek, isterse bilmeyerek olsun, bu konuda yanılanlar kendilerine hızla çeki-düzen versinler. Eğer bu bize söylenmiyor deniliyorsa, bilsinler ki, önemli bir kesime ve çokça da eleştirdiklerimize, bunları biz ismen söylemesek de onlar kendilerini tanırlar. Bu konumda olduklarını ve hızla sıyrılmaları gerektiğini bilsinler. Aksi halde örgüt tedbirlerini alır ve en sert biçimde uygulamalara gider. Niye böyle yapıldı denilmesin. Daha fazla ertelemeciliğe yol açmadan, PKK'nin oldukça netleşmiş militan tarzına, onun günlük çalışma ve bilinç tarzına ulaşsınlar. Buna ulaşırlarsa parti bunları yeniden kazanmanın ve savaştırmanın imkanlarını tanır, ya da bu gidişata son verir.

Önümüzdeki dönemde görevlerimize ağırlık vereceğiz ve başardığımız oranda mevcut kazanımlar, korunacağı gibi nitel değişikliklere de yol açacaktır. En temel ve başarılması gereken bir görev de budur.

Geçmiş yılları kazanmak, geleceği nihai olarak kazanmaktır

Kısaca, partinin iç denetimi tam işletilirse, çizgiye göre yaşam disipline edilirse, komuta düzeyi yetkinleştirilirse, zaferden bizi alıkoyacak herhangi ciddi bir engel göremiyoruz. Belki bu tam bir bağımsızlık biçiminde hemen gerçekleşmeyebilir, ama önemli oranda bağımsızlığa ulaşmayı, hele toplumsal denetimi tam sağlamayı neredeyse kesinleştirir. Böylece devrim bütün Kürdistan'a ve bölgeye yayılır. Belki tam bir devlet haline gelinemez ama, devletleşmenin birçok fonksiyonuna ve özelliğine ulaşılır. Önümüzdeki yıllar, PKK'nin şimdiye kadarki birikimlerine dayanılarak böyle kazandırabilir. Hiç şüphesiz yeniden kayıplar olacaktır. Bu savaştır, ama sonuçta böyle kazanmaya götüren kayıplar da her savaşın doğal sonucudur. Görülüyor ki, PKK'yi bu geçmiş yıllarda böyle kazanabilmek, geleceği nihai olarak kazanmaktır. Böylesine kazanılan PKK gerçekliği, ulusal bağımsızlığı, toplumsal özgürlüğü kazanmadır. Kendi insanımızı kazanmadır. Mevcut tüm direnmeler, her türlü baskı ve işkenceye karşı takınılan tavırlar, her cephedeki savaşımlar böyle kazandıran bir PKK'ye kavuşmak içindir.

PKK'nin 14. kuruluş yıldönümü ve 15. yıla girişi bize şunu gösteriyor ki, bu çabalar boşa gitmemiştir. Kesin kazanmanın imkanlarını ortaya çıkarmıştır. Tüm engellemelere rağmen PKK'nin kazanabileceği artık kesinleşmiştir. Baştaki tanımına uygun bir parti olma özelliğini kazanmıştır. PKK bütün kazanımların özüdür. Savaşımında gelişebileceği, kazanabileceği ortaya çıkmıştır. Bu kutsal olduğu kadar, onun çok zor olan bir savaşın öncü örgütü, kazandıran örgütü, bu anlamda ortaya çıkabilecek daha zorlu savaşımları da kazanabilecek özellik ve yapıda olduğu kanıtlanmıştır. PKK kendi özüne yöneltti̇ği eleştiri-özeleştiriyle, neredeyse her yıl kendisini yeniden inşa edebilecek yetkinlikte olduğunu ispatlamıştır. Hiçbir örgütün kendisine yönelmeye cesaret edemeyeceği kadar kendisine yönelmiş, kendisini gözden geçirmiş ve böylece hatalarla, yanlışlıklarla nasıl savaşılacağının seçkin örneklerini gösterebilmiştir. Böylesi yapıdaki bir partinin eğer özüne ihanet edilmezse, eğer mensupları ona bütünüyle göz kulak olurlarsa kazanamayacağı hiçbir savaşım söz konusu olamaz. Eğer PKK öncülüğüne layık olunmak isteniyorsa, o halde partiyi böyle doğru kavrayalım, onun hiçbir dönemle kıyaslanmayacak kadar başarıya götüren imkan ve değerlerine sahip çıkalım! Bununla savaşalım ve her şeyi adadığımız zaferi kesinleştirelim.

Bu anlamda diyoruz ki;

Zaferin temel güvencesi partidir!

PKK'de somutlaşan sosyalizm, onun bütün başarılarının temelidir!

Bu temelde savaşan parti, şimdiye kadar olduğu gibi bundan sonra da kazanmasını mutlaka bilecektir!

– Bijî Partiya Karkerên Kürdistan!

– Yaşasın sosyalizmi yaşatan ve geliştiren partimiz PKK!

– Kahrolsun emperyalizm, sömürgecilik ve her türden tasfiyecilik!

27 Kasım 1992

GÜNEY'DE DAYATILAN İHANET

Güney Kürdistan'da yaşanan son gelişmeler ve bu gelişmeler içinde meydana gelen ihaneti anlayabilmek için, önce Körfez Savaşı sonrası yaşanan gelişmelere bakmak gerekir. Çünkü, bugün ortaya çıkan "federe devlet" ve bunun ilk iş olarak da PKK'ye karşı ilan ettiği savaş işbirlikçi-otonomcu güçlerin emperyalizm ve sömürgecilerin elinde bir kontra silahına dönüşmesi güncel ve tarihsel nedenleriyle Körfez Savaşı sonrasının yarattığı ortamda olgunlaşmıştır. Bütün bu yaşananlar şu anın bir sorunu değil, Güney'deki kontra, işbirlikçi güçlerin, TC'nin ve emperyalizmin elinde devrime, ulusal birlik mücadelemize karşı bir silaha dönüşmesinin nedenleri Körfez Savaşı sonrasına hatta kökler itibarıyla da daha öncelere dayanmaktadır.

Tabii, bu devletin toplumsal, tarihsel nedenleri de var. Ama biz, bunlara fazla değinmeyeceğiz. Daha çok son gelişmelere, Körfez Savaşı'nın sonrasında yaşananlara yer vereceğiz.

"...Kürt sorunu, uluslararası, birden fazla ulusu ve devleti ilgilendiren bir sorundur. Dolayısıyla her iki kenarı keskin, ucu sivri olan bir kılıç gibidir. Bu nedenle bir tarafından tutulduğunda kontrol altına alınması güçtür. Çünkü emperyalizme, sömürgeciliğe ve ülke içindeki gerici önderliklere karşı; onlardan tamamen bağımsız bir devrim seçeneği var..."

Körfez Savaşı sonrası durum

Bilindiği gibi, ABD ve "müttefik güçlerin" askeri müdahalesi ve baskıları sonucu Kuveyt'en çekilmek zorunda kalan Saddam'ın yönetimdeki varlığının sürdürülüp sürdürülememesi tartışma konusu haline gelmişti. Emperyalizm isteseydi Saddam'ı devirebilirdi. Emperyalist ordular Bağdat'a kadar gidebilirdi. Bunun koşulları oluşmuştu. Ama onlar açısından bazı açmazlar da oluşmaya başlamıştı. Saddam sonrası ülkenin kendi içinde tezatlıklar yaratabilme durumu da söz konusuydu. Dolayısıyla Saddam'ın ortadan kalkması veya yıkılmasıyla beraber Irak'ta oluşacak boşluğun emperyalist ordularca doldurulamayacağı ve bu boşlukta devrimci dinamiklerin rahatlıkla gelişebileceği olasılığı görülüyordu. O bakımdan Saddam'ın yıkılmasının devrimin nesnel koşullarını, devrim durumunu olgunlaştırabileceğini hesaplayan emperyalistler Saddam'ı ya da onda somutluk kazanan rejimi yerinde bırakma seçeneğini tercih ettiler.

"...Dikkat edilirse, emperyalizm burada çok sinsi bir politikanın sahibi olmuştur. Düşürülen Saddam istenileni yapar duruma getirilmiştir. Kürtlere yönelik politika da aynı eksen etrafında gelişmiştir. Önce Saddam'a Kürtleri katlettirdi, Saddam'ın politikası da bu konuda emperyalizmle çakıştı. Bu durumda Kürtler zayıf, bağımlı hale getirildi. Daha sonra da tamamen emperyalist politikalara yedeklendiler..."

Bush'un ağzından Irak rejimi altında bulunanlara yönelik çağrılar da yapıldı. Araplara, Kürtlere ve diğer azınlıklara "Saddam'a karşı ayaklanın" denildi. Aslında bu ayaklanma çağrısı, halka hitaben yapılıyor gibi olsa da daha, ziyade ayaklanmaların yaratacağı karmaşık ortamda ordu içinde bulunan belli bir askeri kliğe darbe geliştirme çağrısı niteliğindeydi. Bu durumda hem emperyalistlerin yaptığı ayaklanma çağrısını hem de Saddam'ın içine girmiş olduğu askeri ve siyasal yenilgiyi Kuzey'de Kürtler, Güney'de Şiiler ayaklanma fırsatı olarak değerlendirdiler. Bu ayaklanmalara karşı olarak da Saddam elinde tuttuğu güçlerle karşı koyma pozisyonu aldı. Kürtlerin ve Şiilerin ayaklandığı, Saddam'ın ise elinde bulundurduğu güçlerle ayaklanmaları bastırmaya yöneldiği bir ortamda, emperyalizmin ve bölge gerici devletlerinin tavrı yeni bir tablo oluşturdu. Emperyalistler dünya kamuoyu nezdinde Irak rejimi altında bulunan halklara; Kürtlere, Araplara ayaklanma çağrısı yapmıştı. Ve halklar bundan cesaret almıştı. Fakat emperyalizm ayaklanma süreci içinde politikasıyla, kayıtsızlığıyla Saddam'ı destekler duruma düştü.

Güney'de Şiilerin, Kuzey'de Kürtlerin ayaklanması Irak açısından çok önemli bir durumdu, emperyalistler ve bölge gerici devletleri açısından da yeni bir durum yaratıyordu. Bu durum Irak topraklarında yeni bir devrimin, toplumsal ve ulusal devrimin gelişmesine zemin yaratılması anlamına geliyordu. Irak'ta Kürt ve Arapların birleşik gücüyle oluşacak bir devrimin, bölgede yaratacağı etkiler, bölge devrimlerine yapacağı katkı çok büyük olacaktı. Bu, emperyalizmin Ortadoğu'daki hesaplarını da bozuyordu. Irak'ta gelişecek bir devrim, devrimci halk ayaklanması, bunun devrimci halk iktidarıyla sonuçlanabilme olasılığı emperyalizmi ürküttü. Ve bu da emperyalizmi Saddam'a ayaklanmaları bastırmada geçit vermeye iten etmenlerden birini, belki de en önemlisini oluşturdu.

Dolayısıyla emperyalizmin böyle bir devrimin sonucunda nereye varılacağını hesaplamaması mümkün değildi.

Şiilerin, İran'la ilişkileri ve bir islami devrimin Güney'de gelişiyor olması, Körfez ve diğer Arap ülkelerini de etkileyecekti. Yine Güney Kürdistan'da ayaklanmanın zafer kazanması ve bu temelde güçlü bir Kürt yönetiminin ortaya çıkması veya Kürtlerin burada özgürleşmesi sonucunda Kürdistan'ın diğer parçalarının da etkileneceği –zaten Kuzey'de bir gerilla mücadelesi var–, süreç içinde bununla birleşecek-bütünleşecek bir Güney ayaklanması ve neticede yaşanacak gelişmeler Kürdistan sorununu Ortadoğu'nun en sarsıcı, deprem yaratıcı bir dinamiği haline getirebilecekti. Tüm bunlar gerek sömürgeci devletler, gerek bölgedeki gerici devletler, gerekse de emperyalizm açısından tehlikeli gelişmelerdi. O zaman da böylesi bir gelişmenin en kısa zamanda bastırılması emperyalizm için zorunluluk oldu. Burada emperyalizm daha düne kadar savaştığı Saddam'ı ayaklanmalara karşı tercih etti.

Ayaklanmalar karşısında ABD ve müttefikleri (İngiltere, Fransa, Almanya, Türkiye vb.) tercihini tekrar Saddam'dan yana yaptılar. Bu tercih ifadesini Saddam'ı tamamen yok etmek yerine; sınırlandırılmış, burnu sürtülmüş Saddam'lı bir yönetimi zoraki kabul ediş biçiminde buldu.

Burada Kürt ayaklanmasının, Güney'de Şii ayaklanmasının bastırılmasında ve Saddam'ın ayakta kalmasında yukarıda belirttiğimiz gibi, emperyalizmin rolü çok önemli olmuştur. Emperyalizm isteseydi Saddam yerinden teprenemezdi. Ama onlar sonu belirsiz bir ayaklanmalar ve devrim alternatifinden korktular. Bu anlamda devrim ve halk ayaklanmalarıyla, Saddam arasındaki tercihte, Saddam'dan yana olmaları anlaşılmaz değildir. Saddam'ın ayaklanmaları bastırmasına onay vermiş, göz kırpmış, desteklemişlerdir.

Emperyalizmin bu tavrı karşısında Saddam da ilgisiz değildi. Güney Kürdistan'daki ayaklanmayla ilgili olarak Türkiye'ye belli mesajlar gönderdi. O dönemde Turgut Özal'ın ABD'ye yaptığı bir gezi vardı. Turgut Özal Amerika'da (Camp David) yaptığı görüşme ile Saddam'ın Güney'deki ayaklanmayı bastırması aynı döneme denk gelmişti. Aslında daha önce var olan ateşkes anlaşmalarına göre Irak, helikopter ve savaş uçaklarını havalandıramazdı. Ama, Saddam hem savaş uçaklarını hem de helikopterlerini Kürt ayaklanmasının bastırılmasında rahatlıkla kullanabildi. Özellikle Türkiye'nin aracılığıyla sessizce karşılanması sağlandı. Çünkü Güney'deki ayaklanmaların diğer parçalardaki Kürtleri etkileyeceği, en önemlisi de belirli bir güce sahip olan PKK'nin bu ayaklanmada inisiyatifi tümden ele alma olasılığı ve giderek bağımsız, birleşik bir Kürdistan'ın üssü haline getirme olasılığı vardı. Bu olasılığı da görüyorlardı. Bu anlamda kontrol dışı gelişebilecek böyle bir ayaklanmanın sonunun nereye varacağını belli yönleriyle görebiliyorlardı. Bu bakımdan Saddam'ın mesajını Turgut Özal Amerika'ya götürdü. Amerika'dan gerekli izin ve desteği alan Saddam da Kürtlerin ayaklanmasını rahatlıkla bastırdı.

Bu durum, Körfez Savaşı'nın "gerekçelerini", bir bir ortadan kaldırıyordu. Onlar; "adalet", "uluslararası hukuk", "insan hakları", "demokrasi" diyorlardı. Saddam'ın "Ortadoğu Hitleri", "Çöl Hitleri" olduğundan dem vuruyorlardı. Ama bütün bunlar o süreç içinde hiç söylenmemiş gibi oldu, unutuldu. O sözlerin sahipleri Saddam'ın ayaklanmaları bastırması için destek verir oldular.

Saddam'ın düşürülmesi emperyalizm için arayıp da bulamadıkları bir fırsat yaratmıştı. Ama, Saddam'ın seçenek olarak ayakta tutulması da ayrı bir çelişki oldu. "Kuveyt'e Saddam şöyle yapıyor" diyerek de saldıranlar fazla geçmeden aynı Saddam'ın Güney Kürdistan'da yaptıklarının ortağı olmuşlardı. Bu durumda açmazları derinleşiyordu. Kürtlerin yaşadığı trajediye, katledilmesine, yerinden yurdundan göç ettirilmesine mutlaka "bir çözüm" bulunması gerekiyordu. Ve çözümde pratik olarak ilk akla gelen İran ve Türkiye'ye rol vermek oldu. Ama burada da sorunlar vardı. Milyonları beslemek, barındırmak, bunun yaratacağı sosyal ve siyasal sorunlar nasıl çözülecekti? Bunlar İran ve Türkiye'nin çapını aşıyordu. Zaten bu devletlerde de Kürdistan sorunu yaşanıyordu. Göç sorununun bunlara yüklenmesiyle beraber özellikle de Türkiye'nin bunu kaldırması mümkün değildi. Ama bu sorunun çözülmemesi de Kürdistan devrimine hızlandırıcı bir etki yapacaktı. Kısacası tam bir tezatlık ve açmaz yaşanmaya başlandı. Bu anlamda da gelişen devrime karşı yaşanan gelişmeleri kontrol altına alma kaygıları gelişti.

Bu tezatlığa rağmen gerek ABD, gerek TC Kürtlerin hamisi ve koruyucusu kesilerek bir çıkış yaptılar. Biliyoruz ki, o ayaklanmanın bastırılması sürecinde milyonlarca insanın yerinden yurdundan kopması ve sınırlara yığılmasının arkasında, binlerce Kürdün akan kanında ABD'nin, Batı'nın, TC'nin dolaylı-dolaysız, açık-örtük parmağı vardı. Ayaklanmanın bastırılmasında Saddam'ın arkasında duran bu güçlerdi. Milyonlarca insanın Saddam'ın zulmünden kaçması, karla, sömürgeci ordularla boğuşmasının tek sorumlusu Saddam değildi. ABD ve "müttefik güçler" de en az Saddam kadar bundan sorumluydular.

Milyonlarca insan İran, Türkiye sınırlarına yığıldı. Türkiye sınırlarını açmadı. Milyonlarca insanımız bir trajediyi yaşadı. Milyonların yerinden, yurdundan edilmesi, sınırlarda tam bir soykırımla yüz yüze kalmalarının sorumluluğu öyle küçümsenecek bir sorumluluk, yaratacağı etkiler itibarıyla da öyle ucuz atlatılacak gibi de değildir.

Milyonları aşan bu sığınma hareketi emperyalizmin Ortadoğu'ya "yeni düzen" getirme politikalarında hesaba kattıkları devletleri olumsuz açıdan etkiliyor, dengeleri altüst ediyordu. Hele bu Kürt sorunu gibi, hareketli, dinamik bir sorun olunca emperyalist devletlerin, Türkiye'nin ve diğer bölge devletlerinin daha fazla tavırsız kalmaları da mümkün değildi. Bir biçimde çözüm bulunacaktı. Türkiye kabul etmiyordu, riskleri üstlenmek istemiyordu. İran'ın gücü ve durumu belliydi. O zaman yapılacak olan, bunları yine Güney Kürdistan'da tutmaktı. Bulunan çözüm de emperyalistlerin müdahalesi oldu. Bu girişimi de BM kararıyla yaptılar. Tabii bir de şunu belirtmek gerekir: Bu dönemde sorunun acilliği ve çözümünü dayatmasının yanısıra Kürt trajedisi karşısında dünya kamuoyunda, demokratik kesimde oluşan tepkiler de emperyalistlerin bir an önce harekete geçmesinde etken oldu. Daha doğrusu emperyalizm, duyarlılığın arttığı bir ortamda harekete geçmek zorunda kaldı. Ki, buna rağmen gecikmeli bir tempoyla da hareket etmişlerdi.

Çünkü dünya demokratik kamuoyu bunun sorumluluğunun emperyalizme ait olduğunu biliyordu. En azından Körfez Savaşı'nın bir sonucu olduğunu görüyordu. Dolayısıyla ABD'nin ve diğer koalisyon güçlerinin bu sorun karşısında mutlaka beklenilen cevabı vermesini istiyordu. Ama burada emperyalizmin politikasını belirleyen bu tepkilerden ziyade, onun bölge politikası olduğunun altını önemle çizmek gerekir. Ortadoğu'ya yeni bir biçim verme amacına uygun olarak müdahalede bulunacaktı. Bu sorunu da Ortadoğu'da geliştirdiği "yeni düzen" için kullandı. Bunu bir fırsat olarak değerlendirdi, bir taşla birkaç kuş vuracaktı. Böylece insancıl görünecek; Kürt dostu kesilecek, böyle olduğunu kabul ettirecekti. Esasında ise, kendine muhtaç hale getirdiği, yerinden yurdundan edilen, her türlü uşaklığa, işbirlikçiliğe açık duruma getirilen bir halk, Irak'ı hizaya sokmak, diğer sömürgeci devletler karşısında bir koz olarak kul-

lanmak ve Ortadoğu politikalarını yerleştirmek için değerlendirecekti. En önemlisi de Kürdistan'da geliştirilen bağımsızlıkçı çizgiye karşı alternatif uşak bir hareket geliştirmek, Güney Kürtlerinin bu durumunu ona karşı basamak olarak kullanmaktı.

Böyle muhtaç ve bağımlı hale getirilmiş halkın içindeki aşiretçi ilişkiler, ilkel milliyetçi, otonomici çizgi geleneğinin varlığı da hesaba katılırsa, tam da emperyalizmin Ortadoğu politikasında Kürtleri bir sıçrama tahtası ve sac ayağı durumuna getirmesi zor olmayacaktı. Kendi politikasını bu alana oturtmada, özellikle de böylesi bir politikanın gerçekleşmesinde engel teşkil edecek bağımsız birleşik bir Kürdistan yaratma yönünde gelişen çağdaş sosyalist önderlikli devrimin boğdurtulmasında da bu işbirlikçi yapıları kullanabileceği durumu emperyalizmin hesabı içindedir.

"...Güney Kürdistan'daki bu geleneksel işbirlikçi yapı, Güney halkının değişmez kaderi değildir. Çünkü yaşanan gelişmeler, çelişkiler sınıfsal ayrışmayı netleştirmektedir. Halkın çıkarlarıyla halkın aleyhine olanlar arasında keskin çizgiler belirmeye başlamıştır. Bu ölçüde bir kutuplaşma yaşanmaktadır. Emperyalizmin fiili varlığı ve geleneksel önderliğin bunlarla uyum ve işbirliği içinde bulunması, kendisini bunun nedeni olarak görmesi burada asıl etken durumundadır. Ama bu gelişmeyi salt bununla da sınırlandırmamak gerekir. Süreci doğru değerlendirip, güçlerin doğru tahlilini yaparak, kendini çağdaş önderlikte ifade ettiren PAK örneğinde olduğu gibi gelişmeler de yaşanmaktadır..."

Bilinen gelişmeler var, güvenlik bölgesinin yaratılması, "yardım", mültecilerin yerleştirilmesi ve kamplarının oluşturulması gibi faaliyetleri yürütmek için emperyalist orduların bizzat gelip gezmesi, yerleşmesi yaşanmıştır. Saddam ordularının 36. paralelin güneyine indirilmesi, 36. paralelin kuzeyinin tümüyle güvenlik bölgesi olması, BM'nin gözetiminde bulunması ve Kürtlerin yerleştirilmesi sürecine gidilmiştir.

Emperyalist orduların çekilmesinden sonra, yerine Çekiç Güç'ün konumlandırılması, Kürdistan'da daha önce dolaylı bir taraf olan emperyalizmi artık doğrudan bir taraf haline getirdi.

Emperyalizmin oluşan bu yeni duruma daha sonra -Körfez Savaşı sonrası- yaşanan gelişmelere ilişkin olarak geliştirdiği politikalar, Körfez Savaşı'nda izlediği çizgiyle de özde paralellik göstermiştir.

Dikkat edilirse, emperyalizm burada çok sinsi bir politikanın sahibi olmuştur. Düşürülen Saddam istenileni yapar duruma getirilmiştir. Kürtlere yönelik politika da aynı eksen etrafında gelişmiştir. Önce Saddam'a Kürtleri katlettirdi, Saddam'ın politikası da bu konuda emperyalizmle çakıştı. Bu durumda Kürtler zayıf, bağımlı hale getirildi. Daha sonra da tamamen emperyalist politikalara yedeklendiler.

Emperyalizmin Kürt politikası bugün de aynıdır. Bu politikada Güney'deki oluşumu, karşı-devrimci unsur ve kontra hançeri haline getirme esastır. Kürdistan devrimine, bağımsızlık ve birlik yönünde, birleşik Kürdistan iddiali temelinde yaşanan gelişmelere karşı bir karşı-devrimci üssü haline getirme... Bunu da Kürt sorununda bir çözüm modeli olarak gösterme emperyalist politikaların, sömürgeci politikaların esasını oluşturmaktadır.

Bu çözüm modelinin, Kürdistan'ın diğer parçalarına da yansıtılmak istenmesi de söz konusudur. Kürdistan devriminin gelişmesini önlemek ve dinamiklerini bu şekilde kontrol ederek bastırdıktan sonra, düzen içi bir çözüm modeli olarak yukarıda bahsini ettiğimiz karşı-devrimci çözümü diğer parçalara bir "gerçek model" olarak "Kürt sorununun çözümü böyle olur", "siz böyle yaparsanız Kürtler kurtulur", "kendi ulusal haklarını, ulusal istemlerini yerine getirebilirler" gibisinden bir "çözüm" sunulmak isteniliyordu.

Diğer bir husus da, bu belirtilenlerin bir parçası olarak Güney'deki karşı-devrimci bir model olarak oluşturulan "federe devlet"in yönetimini oluşturan işbirlikçi-otonomici uşak önderliği Kürtlerin meşru, resmi önderi olarak kabul ettirme ve uluslararası alanda bunlara meşruiyet kazandırma çabaları da vardır.

Bir başka nokta olarak da, bu şekilde bağımlılaştırılmış bir Kürt hareketi ile bölge devletleri üzerinde oynayabileceği bir kartın daha sahibi olan emperyalizm kendi politikasını daha fazla kabul ettirme, istediği çizgiye çekmede -Kürt sorununu- bir koz olarak kullanma avantajına da kavuşmuştur.

Bu ölçüde, Ortadoğu mevcut dengelerinde Kürtleri de bir unsur haline getirmek, üstünlük sağlamak emperyalist politikanın diğer bir bileşeni olmuştur.

Tabii, Kürdistan'ın konumu da önemlidir. Zengin petrol kaynaklarına sahip olması, birden fazla devleti ilgilendirmesi, Kürt kartını elinde tutan devlete ayrı bir avantaj sağlayacaktır.

Emperyalistlerin bir de Irak'a yönelik politikaları vardır. Saddam rejimini daha fazla teslimiyete zorlamada, hatta giderek emperyalizmin bütün isteklerini yerine getirmede ve ilerde bir olasılık olarak yıkmak için bile, Kürt kartını bir baskı unsuru olarak kullanmak isteyeceklerdir.

Ayrıca Kürt sorunu, uluslararası, birden fazla ulusu ve devleti ilgilendiren bir sorundur. Dolayısıyla her iki kenarı keskin, ucu sivri olan bir kılıç gibidir. Bu nedenle bir tarafından tutulduğunda kontrol altına alınması güçtür. Çünkü emperyalizme, sömürgeciliğe ve ülke içindeki gerici önderliklere karşı; onlardan tamamen bağımsız bir devrim seçeneği var.

Bu, kontrol edilemez bir niteliktedir, emperyalizm ve işbirlikçiler için başlı başına bir tehlikedir. Öte yandan TC'nin geleneksel politikası vardır, tamamen inkara ve imhaya dayanır. TC'nin inkarcı ve imhacı politikalarıyla çelişebilecek gelişmeler de olasıdır. Burada böyle bir çelişki daha ortaya çıkmaktadır.

Bu nedenle çok yönlü ve bütün tarafların her konuda uyuşmaları ve Kürt sorununda örtüşmeleri de mümkün değildir.

Emperyalistlerin politikalarını bu şekilde ortaya koyduktan sonra işbirlikçi güçlerin (KDP ve YNK'nin) bu gelişmelerdeki rolüne, bunlardan emperyalizmin, bölge gericiliğinin ve TC'nin beklentilerine, isteklerine kısaca değinebiliriz.

Bilindiği gibi, Güney'deki ayaklanma 1991 yılında meydana gelmiş, daha sonra bastırılmış ve sonuçta da büyük bir bozgun yaşanmıştı. Bahsi geçen bu ayaklanmada KDP ve YNK'nin fazla bir rolü olmamıştı. Barzani ve Talabani daha çok bekle ve gör politikası izleyerek emperyalistlerin dayatacağı çözüm ve icazet çerçevesinde harekete geçmeyi yeğlemişlerdi. Burada özgür iradeleri konuşmamıştı. Daha çok kendilerine ait olmayan politikalara bel bağlayarak, dışındaki gelişmelere bakmışlar ve emperyalizm kartına oynamışlardır. Ayrıca emperyalizmin darbeleri sonucunda geriletilen Saddam'ın boşalttığı alanlara, elverişli koşullar altında yerleşmeleri gibi bir politikanın uygulayıcıları olmuşlardı.

Bu durumu biraz daha açalım: Saddam'ın, Köfez Savaşı'nda yenilgiye uğraması, büyük bir bozgun yaşaması, bu bozgunun iç ilişkilere, çelişkilere yansıması daha önce de belirttiğimiz gibi uygun koşullar yaratmıştı. Bu ayaklanmanın esas güçleri geçmişte Saddam'la işbirliği yapan, halk arasında ise "cahş" olarak adlandırılan müşteşarlar olmuştu.

Bu ayaklanmalar karşısında Saddam'ın ordusunun direnecek birgücü yoktu. Kısa sürede kolayca, bir kaç gün içinde hemen hemen bütün kent ve kasabalar Güneyli güçlerce ele geçirilmişti.

Ayaklanmanın zafere ulaşmasıyla birlikte Barzani ve Talabani de harekete geçmeye başladı. Barzani ve Talabani'nin geçmişten beri belli bir örgütlenmeleri, tecrübeleri, ilişkileri vardı. Bunlardan da yararlanarak ayaklanmanın başına geçip durumlarını güçlendirmeye çalıştılar. Ama pratikleri soyundukları bu rolün dışına çıkmalarına neden oldu. Helikopterlerin sesini duyar duymaz kaçtılar. Ayaklanmanın başını ve sonunu belirleyemeyenler kaçışın belirleyicisi olmuşlardı. Bunlar bir yana, ama yaşananlar önemlidir. Çünkü bir yandan ayaklanma olmuş -bu ayaklanmanın oluş biçimi nasıl olursa olsun- ve ardısıra bir dizi gelişmeler yaşanmıştı. Bu gelişmeler karşısında kendilerini oranın politik güçleri olarak görme iddiasında olanların kaçışı-bozgunu halka önermeleri veya böylesi bir davranışa önderlik etmeleri, teşvik etmeleri tarihin en büyük ihanetlerinden biri olmuştur.

"...Nasıl Vietnam Devrimi'ne karşı Diem kliği ve ondan sonra gelen klikler devrimi bastırmada, savaşı Vietnamlılaştırmada bir araç ve piyonduysalar, aynı şekilde Güney'deki işbirlikçiler de Kürdistan'ın Diemleridir. Savaşı Kürtleştirmede Güney'deki işbirlikçiler de kullanılan alettirler. Dikkat edilirse varlıkları emperyalizmin politikalarına ve desteğine bağlanmıştır. Dolayısıyla onların istekleri doğrultusunda hareket edeceklerdir. PKK'ye karşı ilan edilen savaş bu çerçevede belirlenmiştir. Emperyalizm ne diyordu? 'PKK'yi orada barındırma, orada kontrolü sağla!' TC'nin öteden beri istediği de buydu. Sonuç ortada; önceden yapılan belli planların ayrıntıları şimdi daha iyi açığa çıkıyor. PKK'ye karşı ilan edilen savaş ve geliştirilen saldırılar aylar öncesinde planlanmıştır. Bir yıldan fazla bir süredir yapılan hava bombardımanları da KDP ile koordineli olarak uygulanmıştır..."

Ayaklanma içinde yaşananlar önemlidir. Saddam'ın muhtemel saldırılarına karşı koyabilmek için ordulaşma, örgütlenme, halkı direniş temelinde biraraya getirme çabaları içine girilmemiştir. Aksine ayaklanma süreci içinde hoş olmayan, halkı geri çeken yağma türünden olumsuzluklar da yaşanmıştır. Disiplinli bir hareket ve inşa yerine, zincirlerinden boşalma egemen tarz olmuştur.

Burada yapılması gereken yapılmamıştır. Yapıları, güçleri, iradeleri de buna müsait değildi. Neticede bilinen trajik yenilgi yaşandı. Bu durumdan da birinci derecede sorumlu olan Barzani ve Talabani'den başkası değildir.

Talabani ve Barzani'nin daha sonra geliştirdikleri ilişkiler, bu yenilgi çerçevesinde tamamen bağımlı hale getirilmiş, başkalarının verdiği yardımlarla ayakta durmaya çalışan güçlerin durumu ne ise o olmuştur. Bu ilişki, başarılı bir ayaklanmanın, muzzafer bir devrimin ardından gelen, halkın desteğini almış politik güçlerin geliştirdiği diplomatik, eşit taraflı değildir. Bunların gerek TC ve gerekse ABD ve Batı ile ilişkileri, tarafların haklarına karşılıklı saygı esasına dayanmaz. Bu ilişki içinde yer alan tarafın biri her şeyini kaybetmiş, yenilgiye uğramış, başkaları tarafından elinden tutularak siyaset sahnesine çıkarılmıştır. Böyle bir ilişkinin diğer tarafında ise, bu cesede suni teneffüs yoluyla can katan ABD ve Batı bulunmaktadır.

Bu noktayı kavramayanlar daha sonraki gelişmeleri, Kürtlerin özgür iradelerine dayanan, bunun bir yansıması olarak geliştirilen diplomatik ilişkiler ve ülke içinde attıkları politik adımların neticesinde olduğunu sanırlar. Veya öyle görmek isterler. Bu bir yanılgıdır. Bunların konumu, siyasal faaliyetleri bozguna uğramış, teslim olmuş, siyasi ölümün eşiğine gelmiş bir hareketin, önderliğin, emperyalizmin suni teneffüsüyle kendine gelme durumudur. Dolayısıyla bunların göbekten emperyalizme bağımlı olmaları, politik ilişkilerini ona göre belirlemeleri eşyanın doğası gereğidir.

Yine bu dönemde Güneyli işbirlikçi güçlerin Saddam'la geliştirdikleri ilişkiler vardır. Milyonlarca insan; kadın, çocuk, yaşlı, genç dağda, bayırda, soğukta, karda sömürge ordularıyla boğuşurken, Talabani ve Barzani diplomasi adına Saddam'la yaptıkları görüşmelerde kucaklaşıp, öpüşebiliyordu. Bu da başka bir ihanet örneği olmuştur. Bu durum, siyasi ahlak ve değerler sisteminin ortaya konması açısından da iyi bir örnektir.

Bu işbirlikçi güçlerin siyasi çizgileri de biliniyor. Perspektifleri otonomidir. Buna ulaşmak için bile olsa, halkın özgücüne dayanmak esas alınmamıştır. Halkı örgütleyeceğiz, özgücümüz ve savaşımımızla, direnişimizle bu hedefe ulaşacağız dememişlerdir. Veya diğer halklarla ya da devletlerle geliştireceğimiz ilişkilerde kendi gücümüze dayanıp, buna yaslanacağız yaklaşımına da sahip olmamışlardır. Emperyalist güçlerin, sömürgecilerin aralarındaki ilişkilere, çelişkilere, güç dengelerine, hesaplarına oynayacağız, onun-bunun stratejilerinin taktik uygulayıcıları değil, kendi stratejimizin uygulayıcıları olacağız biçiminde bir politikaları olmamıştır.

Otonomi hedefiyle beraber esas politikalarını sömürgeci güçlere, örneğin İran ile Irak arasındaki çelişkilere bağlamışlardır. Emperyalizmin Irakla olan çelişkilerine bağlamışlardır. Ve bütün umutlarını, geleceklerini bu çelişkilerin yönüne göre tayin etmişlerdir. Tabii burada kontrol başkalarının elinde olduğu için, başkalarının dengelerine oynamış, kartlar tamamen yabancıların elinde olmuştur. O kartlar nasıl kullanılacak, nasıl gündeme gelecek, bu konuda fazla söz sahibi olunmazsa, yabancı güçlerin arasındaki dengeler yeni bir biçim aldığında, çelişkiler uzlaşmayla çözümlendiğinde çöp sepetine savrulmaktan kurtulunamaz.

Örnek olması açısından 1975'te Güney Kürdistan'da Barzani'nin otonomi amaçlı hareketini burada anabiliriz. Bu hareket halkın özgücüne dayanmak yerine İran Şahlığı ile Irak arasındaki çelişkilere oynamıştır. Bundan dolayı ABD, özellikle CIA ve İsrail MOSSAD eliyle Barzani'ye belli bir destek vermiş, ama bu destek hiçbir zaman Barzani'nin kendi politik amacını elde etmesi noktasına kadar götürülmemiştir. Bu sadece kontrollü bir destekten ibarettir. Amaçlanan ise, Irak rejimini teslim almaya veya belli bir noktaya getirmeye yönelikti. Burada Molla Mustafa Barzani bir koz olarak kullanılmıştı. Sadece İran, ABD ve İsrail tarafından kullanılan ama, hiçbir zaman kendi politik hedeflerine varmasına izin verilmeyen bir kukla, karttır. Destekler de böylesine kontrollü olarak verilmiştir. Hiçbir zaman ona mutlak üstünlük sağlamasına varamayacak veya Irak rejiminin tamamen yenilgiye uğramasına neden olacak bir destek düzeyine de çıkarılmayacaktı. Tabii Mola Mustafa Barzani; bu gerçeğe rağmen kendisini tamamen Şaha, İsrail'e ve ABD'ye bağlamaktan geri durmamıştır.

Saddam'la Şahın 1975'te Cenevre'de anlaşması sonrasında Barzani'ye verilen destek geri çekildi. ABD de desteğini geri çekti. MOSSAD'ın tavrı da bu yönde gelişti. Kendi kaderiyle başbaşa kalan Barzani de Saddam'ın güçlü darbeleri karşısında hiçbir direniş gösteremedi. Sonuçta yaşanan ise, büyük bir yenilgi, kaçış, trajik acılar ve Kürt halkının umutlarının kendi varlığıyla birlikte darbelenmesi oldu.

Bu politik bir çizginin iflasıdır aslında. Bu çizginin programıyla, taktikleriyle bir yenilgi almasıdır. Ama bu çizgiden, bu geçimişe rağmen vazgeçilmiş de değildir. Sonrasında da esas alınmıştır. 1980-1988 arasında gelişen Irak-İran savaşında Irak KDP'si mollalar-Humeyni yönetimine yaslanmıştır. Aslında o dönemde Kürdistan'da çok önemli tarihsel elverişli koşullar vardı. İsteseler, özgüce dayansalar, bağımsız bir çizgi izleseler, başkalarının stratejilerinin taktik uygulayıcılığı yerine kendi programlarının uygulayıcıları olabilseler, böyle bir irade ve güç göster-

seler bağımsız Kürdistan'ın kurulması işten bile olmayacaktı. Bu noktada yine geçmiş baba Barzani'nin yaptıkları yeniden tekrarlandı.

Bununla da yetinilmemiştir. Bu tür ilişkilerde diğer parçalardaki hareketleri de kendi taktik uygulamaları doğrultusunda hareket etmeye zorlamışlardır. Buna uymadıkları zaman şiddet kullanmışlar ve bastırmışlardır. Örneğin İran KDP'nin bastırılması ve birçok savaşçısının katledilmesinin bir nedeni de budur. I-KDP, İran ile vardığı anlaşmanın bozulmaması için, İran KDP'nin de kendisine boyun eğmesini istemiştir. Bu günümüzde de oluyor. Burada Kürdistan devrimi ve birleşik Kürdistan devrimi idealinin gerekleri değil, dar aile ve aşiretsel çıkarlar esas alınmıştır. Dolayısıyla bunlar, bu konumlarıyla, başından beri ulusal kurtuluşun, ulusal birliğin, birleşik bir ülke yaratma özlemlerinin karşısında hep tasfiyeci, karşı-devrimci ve hain bir rol oynamışlardır.

1988'de bu elverişli koşullardan yararlanıp bağımsızlığa gidecek bir çizgiye sahip olacakları yerde yabancı güçlere dayanmayı tercih etmişlerdir. Yine yabancı dengelere oynayarak onların stratejileri içinde kalmışlardır. Dolayısıyla stratejiler değişip, savaş yerini ateşkese bırakınca kaderleriyle başbaşa kalmışlardır. Bu sefer de tepelerine kimyasal bombalar yağmıştır. Halepçe katliamında bunların sorumlulukları vardır. Daha sonra 1988 sonbaharında gerçekleşen Saddam'ın büyük bastırma hareketinde de, yaşanan yüzbinlerin kaçışı, alınan yenilgi aynı çizginin bir kez daha iflası olmuştu.

Tabii, bundan ders çıkarmaları da mümkün değildir. Çünkü sosyal yapıları buna elvermez. Bunlar, halkın, ulusun, vatanın çıkarlarını esas alan bir politikanın sahibi olamazlar. Onlar için aile ve aşiret çıkarları en iyi yerine getirecek otonomici, işbirlikçi çizgi ve politikalar esas olmaktadır. Bu gelenekte esas olarak halkın özgücü, örgütlenmesi -çünkü bundan korkarlar-, demokratik birliğinin yaratılması bulunmaz. Aksine, halkın aşiretçi yöntemlerle biraraya getirilmesi, aşiretçi ilişkilerin ayakta tutulması ve daha çok yabancı güçlere dayanarak, yabancı politikaların içinde kendine bir yer edinerek varlıklarını sürdürebilecekleri anlayışındadırlar.

Bu anlamda ideolojik ve politik hatları gereği tekrar eden tarihleri içinde bu güçlerin, yaşananlardan dersler çıkarması ve kendi içinde bir dönüşüm yaratması, özgüce ve halka dayanma, bağımsızlığı esas alma ve diplomatik ilişkileri ilkeler üzerinde temellendirmesi mümkün değildir.

Halka dayanmadıkları gibi, halkın gücünü yabancı güçlere pazarlayarak karşı-devrim ve kontra göreviyle, devrim dinamiklerinin gelişmesini önlemek gibi bir görevle donanımlı olduklarına göre bu güçler, ancak kendini pazarlayarak amaçlarına ulaşabileceklerini sanmaktadırlar. Bu nedenle de kontracılık, halkın öz değerlerine, ulusal kurtuluşa karşı durma onların ruhuna işlemiştir. Sınıf karakterleri böyledir. Ancak böyle var olabilirler, ki, başka türlüsü de imkansızdır.

Güney Kürdistan'daki bu geleneksel işbirlikçi yapı, Güney halkının değişmez kaderi değildir. Çünkü yaşanan gelişmeler, çelişkiler sınıfsal ayrışmayı netleştirmektedir. Halkın çıkarlarıyla halkın aleyhine olanlar arasında keskin çizgiler belirmeye başlamıştır. Bu ölçüde bir kutuplaşma yaşanmaktadır. Emperyalizmin fiili varlığı ve geleneksel önderliğin bunlarla uyum ve işbirliği içinde bulunması, kendisini bunun nedeni olarak görmesi burada asıl etken durumundadır. Ama bu gelişmeyi salt bununla da sınırlandırmamak gerekir. Süreci doğru değerlendirip, güçlerin doğru tahlilini yaparak, kendini çağdaş önderlikte ifade ettiren -PAK örneğinde olduğu gibi- gelişmeler de yaşanmaktadır. İşte bu iki olgu köklerini geçmişe kadar uzatmışsa da günümüzün olgunlaşan şartlarında birbirini tamamlayan özellikler durumundadır. Güney Kürdistan'da yaşananların bir yönü de budur. Onun içindir ki, dönüşüm sürecindeki ağrılar daha şiddetli olmaktadır. Yalnız bu bir anlık sürecin değil, belirli bir gelişimin sonucu olmuştur.

Yüzbinlerin trajedisi, ilkel milliyetçi çizginin bir kez daha iflası olmuştu...

Bu durumu somut olgular düzeyinde ele almak gerekir.

Güney'de PKK öteden beri devrimci faaliyetler yürütmekteydi. O alanı bir devrimci üs, devrimci seçeneği daha da güçlendirmenin bir fırsatı, olanağı olarak değerlendirmişti. Faaliyetleri neticesinde de burada belirli bir güce ulaşarak gelişmeleri etkileyebilecek bir düzeye gelmişti. En önemlisi de burasını Kuzey devrimi ve gerillanın üslenmesi için bir cephe gerisi olarak değerlendirmesi emperyalizmi ve sömürgeciliği rahatsız eden, çileden çıkaran bir durum yaratmıştı. Bunun için, Körfez Savaşı sonrasında oluşan boşluğu mutlaka kısa sürede doldurmaları gerekiyordu. Yoksa, bu boşluk devrim güçleri tarafından doldurulup, önemli bir devrim üssü haline getirilecekti ki, öyle olmaya da başlamıştı. Zaten yıllardır baskı altına alınmış devrim dinamiklerinin serbest kalması, rahatça, özgürce faaliyet yürütme olanaklarını ortaya çıkarmış olması; süreci devrimci güçler lehine koşulluyor, hızlandırıyordu. Burada şu da görülüyordu: Güney Kürdistan'daki fiili boşlukla birlikte, devrimci mücadelenin orada gelişmesi, belli bir güce ulaşması, Güney ile Kuzey arasındaki sömürge sınırlarının büyük ölçüde fiili olarak aşılması, TC'nin de burayı yol geçen hanına döndürmesi uluslar, devletler arası hukuku da artık çiğner vaziyette "sıcak takip" adına, havadan ve karadan sürekli operasyon yapması fiili olarak Güney ile Kuzey'in birleşmesinin sonucunu doğurmuştur.

Bu durum, ulusal kurtuluş devriminin Kuzey-Güney devrimi olarak gelişmesine de etken olmuştur. Bunu yaratan nesnel koşul, bahsini ettiğimiz Güney'in fiili durumudur. İşte, bu fiili durumun bir an önce sonuçlandırılması, hem emperyalizm ve TC açısından, hem de Güney'deki güçler açısından bir zorunluluk yaratıyordu. Çünkü devrimci, bağımsızlıkçı, sosyalist önderlikli çizgi geliştikçe, bu güçlerin temelleri zayıflıyordu. TC yetkilileri ve emperyalizm de bunu açıkca itiraf etmek durumunda kalmıştı. PKK'nin oradaki gelişmesi sadece anti-emperyalist, emperyalizmin çıkarlarını, bölge politikalarını zorlaştıran bir gelişme değil, aynı zamanda Güney'deki işbirlikçi güçlerin temellerini oyacak, onların varlıklarını sona erdirecek bir gelişme olarak da görülüyordu. Bu da, ülke devriminin güç kazanması, ülke devriminin zafer yolunda emin adımlarla yürümesi demekti.

Emperyalizm, yaşanan gelişmeleri çok büyük bir tehlike olarak gördü. Çünkü şunun farkına vardılar ve onun için de belli bir ikilem içine girdiler. İşte "biz Kürtleri Saddam'dan koruduk, Çekiç Güç getirdik, ama fiili boşluk hali var. Bu fiili boşluktan da devrim yararlanıyor". Bu ifade ile emperyalizm bir yandan politikaları için bir temel ayak oluşturmaya çalışırken, diğer yandan da bunun hemen oluşturulmaması, devrimci dinamiklerin gelişmesine olanak sunarak güç kazanması koşullarını iradesine rağmen hızlandırıyordu. Ve emperyalizm için bu durum bir tehdit unsuruydu. Bu durumda Saddam'la oturup görüşmeleri başlatması da ayrı bir durumdu. Çünkü bu şimdiye kadar atılan adımların kendileri açısından geri alınması ve bir fiyasko olurdu, büyük bir yenilgi anlamına geliyordu. Bu da emperyalizmin işine gelmiyordu. Sürece bir başka müdahale gücü olmalıydı, tam bir netliğe ve kesin formüllere dayanmasa da ardından bu da geldi.

"Federe Kürt Devleti"nin ilanı ve PKK'ye karşı açılan savaş:

Belirli yönleriyle Körfez Savaşı sonrası başlayıp, "federe devlet"in kuruluşuna kadarki sürede ortaya çıkan olgular ve çeşitli kesimlerin yaklaşımlarını yukarıda değerlendirdik. Yine yukarıda açmaya çalıştığımız gelişmeler de bu çerçevede yaşanmıştır.

Şimdi de Kürt "federe devleti"nin ilanı, özellikleri nedir sorularına yanıt arayalım.

Bu noktada Güney'deki güçler eliyle, oradaki işbirlikçi modelin, Barzani ve Talabani ekseninde bir otorite oluşturma çabası var. Yapılan meclis çalışmalarıyla doğan boşluğu doldurma ve bu boşluk doldurulurken model bir hükümetin oluşturulması hedeflendi. Bu temelde kurulacak otoritenin de doğal olarak doğuşuna neden olan ortamın özelliklerini taşıması kaçınılmaz olacaktı. Bir sefer emperyalizmin "yeni dünya düzeni"nin Kürt ayağını oluşturma durumu vardı. Diğer bir nokta ise; Güney'de otorite boşluğunun devam etmesine izin verilmeyerek kendi otoritesini kurumlaştırma yoluna gidilecek, bu otorite ile çelişen her türlü devrimci ve özgürlükçü gelişme bastırılarak kontrol altına alınacak, gerektiğinde bunlara karşı savaş ilan edecek rolün sahibi olunacaktı.

Böylece mevcut eski dengeler, statüko, resmi sınırlar korunacaktı. Ama, bu sınırlar korunurken Kürdistan'ın dörde parçalanmışlığı içinde yeni bir biçim kazanılacaktı. Güney Kürdistan'daki parça da bunun ilk modeliydi. Bu otonomi federatif bir biçimde ifade edildi. Böylesi bir çözümde özellikle büyük parçada gelişen ve bağımsızlığı esas alan sosyalist önderlikli bir hareketin varlığı aşılması gereken bir engel olarak görünüyordu. Ki, emperyalizmi, bölge gericiliği ve işbirlikçi çevreleri de böyle bir modele yanaşmaya götüren temel etken böylesi bir çizginin sahibi olan PKK'nin varlığıydı.

Ardından yaşanan gelişmeler ve bu gelişmenin bileşenleri kendi çözümünü dayatıyordu. Ortadoğu'nun, dünyanın gündemine oturan böylesi bir sorun çözülmeden de emperyalizmin bölgede istikrar kazanması, statükoyu oturtması mümkün değildi. O halde bir yönüyle de sorunun çözümüne yanaşmak zorundaydılar. İşte burada geliştirilecek modelle hem Kürdistan'ın parçalanmışlığı devam ettirilecek hem de Kürt sorununa "çözüm" bulunmuş olunacaktı. Ayrıca da yukarıda değindiğimiz gibi atılacak bu adımla Kürt devrimci dinamiği de bastırılacak, gerektiğinde ona yönelik karşı-devrim üssü rolünü görecek bir mevzi durumuna getirilecekti.

Burada mutlaka bir otorite gücü olma, otoriteyi kurma, var olan boşluğu doldurma esastı. Meclis seçimleri, daha sonra kurulan hükümet ve en son ilan edilen "federe devlet" projesinin temelinde yatan gerçek budur. Bu "federe devlet"in özellikleri de bu temelde şekillenmiştir. Güney'de otorite oluşturma, emperyalizmin, TC'nin ve Güney'deki güçlerin isteğidir. Bunu yaparken elbette ki devrim seçeneğini esas alan emperyalizm karşıtı güçlerin kontrol altına alınması, belli bir otoriteye veya bir kontrole bağlanmaları esas mevcut kurumlaşmanın bir başka yönü olmuştur.

İşte ulusal meclis, dar hükümet ve bunun bir "federe devlet" biçiminde şekillenmesi bütün bu saydığımız ihtiyaçların bir sonucudur. Elbette bu projeye ters düşecek, oyunları bozacak olgular da vardı. Bu nedenle de, bir bütün olarak Kürdistan herkesin üzerinde rahatlıkla hesaplar yaparak uygulamaya geçeceği bir alan değildi. Başta PKK'nin temsil ettiği devrimci seçenek buna müsaade etmiyordu. Dolayısıyla "federe devlet" ilanıyla PKK'ye saldırı aynı anda meydana geldi. Bu bir doğum özelliğidir. Yapısının karakteristik özelliklerinin dışa vurumudur. Güneyli işbirlikçi güçlerin yabancı egemenlere "bizden korkmayın" mesajıdır. "Biz çözümü devrimde, bağımsızlıkta, birleşik Kürdistan idealinde değil; emperyalizmin, sömürgecilerin istediği ve çizdiği çerçevede, ama bize de belli haklar tanıyan bir politikada görüyoruz." Bu konudaki samimiyetlerinin ölçüsü olarak da "birleşik devrim ve bağımsızlık" seçeneğinin kendilerini de tehdit ettiğini, varlıklarını tehlikeye soktuğunu ve bir ölçüde kontrol altına alınması gerektiğini; kendilerinin de bunun çabası içinde olacakları duyurusunu PKK'ye karşı ilen ettikleri savaşla gösterdiler. Burada "federe devlet", saydığımız o bütün özelliklerin mantiki bir sonucu ve bir karşı-devrim saldırısı olarak doğmuştur. Şöyle de denilebilir: Nasıl Vietnam Devrimi'ne karşı Diem kliği ve ondan sonra gelen klikler devrimi bastırmada, savaşı Vietnamlılaştırmada bir araç ve piyonduysalar, aynı şekilde Güney'deki işbirlikçiler de Kürdistan'ın Diemleridir. Savaşı Kürtleştirmede Güney'deki işbirlikçiler de kullanılan alettirler. Dikkat edilirse varlıkları emperyalizmin politikalarına ve desteğine bağlanmıştır. Dolayısıyla onların istekleri doğrultusunda hareket edeceklerdir. PKK'ye karşı ilan edilen savaş bu çerçevede belirlenmiştir. Emperyalizm ne diyordu? "PKK'yi orada barındırma, orada kontrolü sağla!" TC'nin öteden beri istediği de buydu. Sonuç ortada; önceden yapılan belli planların ayrıntıları şimdi daha iyi açığa çıkıyor. PKK'ye karşı ilan edilen savaş ve geliştirilen saldırılar aylar öncesinde planlanmıştır. Bir yıldan fazla bir süredir yapılan hava bombardımanları da KDP ile koordineli olarak uygulanmıştır.

KDP-YNK'nin TC ile ilşikileri bu noktada özel bir önem kazanmaktadır. Çünkü birçok oyun bu ilişki içinde doğmaktadır.

Bilindiği gibi, TC'nin politikası inkar ve imhadır. Dolayısıyla, politikasıyla çelişebilecek her davranıştan özellikle sakınmışlardır. TC'nin KDP-YNK'yi şimdiye kadar, günümüzdeki gibi resmi düzeyde kabul etme, üst düzeyde görüşme diye bir durumu yoktu. Ve ısrarla bundan kaçınıyordu. "Irak Kürtleri" bile demiyordu. Sadece "Kuzey Iraklı, Irak vatandaşları" sözcüklerini kullanıyordu. TC'nin sonraki süreçte Talabani ve Barzani'yi kabul edip Ankara'da bunları büyük bir hüsnü kabulle karşılaması onun bu inkarcı politikasından vazgeçtiği anlamına gelmez, ya da bu politikalarını değiştirdiği için değildir. Aksine, bu ilişkinin temel nedeni, Güney-Kuzey ekseninde PKK önderliğinde gelişen devrimi boğmak yönünde olmuştur. Zaten TC'nin iç ve dış politikaları da buna bağlanmıştır. Böylesi hayati bir noktada TC Güneyli güçlerle açık resmi görüşmeler içine girmiştir.

PKK'yi yok etmek, TC'nin bugün iç ve dış politikalarının esas eksenidir. Buna hizmet edecek her türlü ilişkiyi geliştirmekte bir sakınca görmemektedir. Her türlü tavizi vermeye hazırdır; Barzani ve Talabani de olsa. Gerçi Barzani ve Talabani ile geliştirilen ilişkilerin rengini en iyi Turgut Özal belirtiyordu: "Bugüne

kadar başkaları bunları kullandı, biz niye kullanmayalım?" Bu sözler bu politika ve ilişkinin özünü ortaya koymaya yeter.

İlerleyen süreçte görüşmeler yoğunlaştı. Sık sık gidip gelmeye başladılar. Halbuki bunlar, eskiden karakol başçavuşlarıyla, MİT'in en sıradan ajanlarıyla ilişki geliştiriyorlardı. TC ile ilişkileri bu düzeydeydi. Ama şimdi daha üst düzeyde; Cumhurbaşkanı, Başbakan, Dışişleri Bakanlığı düzeyinde görüşüyorlar. Bu tür resmi ve yüksek düzeydeki ilişkiler Körfez Savaşı'ndan sonraki gelişmeler sonucu olmuştur. Kürdistan'da savaşın kazandığı boyutlar, uluslararası alanda kazandığı genişlikten sonradır ki, Güneyli güçlere Ankara kapıları açılmış ve gerçekten de büyük bir hüsnü kabul görmüşlerdir.

TC'nin, Barzani ve Talabani ile geliştirdiği ilişkinin temelinde iki eşit taraf arasında gelişen bir ilişki olarak görmemek gerekir. TC, Barzani ve diğer otonomici güçlere saygı duymuyor, onları şerefli ve eşit bir taraf olarak algılamıyor. Çünkü bu ışbirlikçi önderliğin çapını, gücünü ve etkisini biliyor. Bu güçlerin esas olarak dış devletlere, yabancı payandalarla ayakta durabildiklerini görüyor. Zaten ilişkinin esasını da kendileri açıklamıştı, "şimdiye kadar hep başkaları kullandı, biraz da biz kullanalım" demişlerdi. Tabii ki, PKK'ye karşı bunları kullanacaklardı. PKK'nin Güney'deki varlığına karşı bunları bir saldırı gücü olarak harekete geçireceklerdi. Kısacası TC, Güney'deki güçleri kendi stratejik imha politikalarının takik uygulayıcıları, kontra güçleri olarak gördü. Bunları Güney'in biraz daha örgütlü, biraz daha sinsi köy korucuları biçiminde kullanmak istedi. Bundan dolayı ilişki geliştirmişler, silahlandırmışlar, eğitmişlerdi. Temel olarak bunları bir kontra hançeri, gücü olarak PKK'ye karşı kullanmak hedeflenmiştir.

TC, Güneyli güçlerle birleşik olarak yaptığı son saldırılardan önce de PKK'ye karşı yoğun bir kampanya geliştirmişti. Güney Kürdistan'a yapılan hava ve kara operasyonlarında Güneyli güçlerle işbirliğine gidilmişti. Barzani açıkça şunu dile getiriyordu: "Biz TC'nin bu operasyonlarını anlayışla karşılıyoruz. Ama bunlar yapılırken sivil güçlere zarar vermemelidirler?" Bir "lider" düşünün ki kendi topraklarının bombalanmasını, başka güçlere operasyona açılmasını onaylasın, hoş görsün, desteklesin. Başka bir ülkede halk bu tür bir lideri bır saniye bile başında tutmaz. Ama Güney Kürdistan'da Barzani ağası bu sözleri söylemesine rağmen ayakta kalabiliyor, durabiliyor.

Şu noktayı özellikle bir kez daha vurgulamalıyız: Güney Kürdistan'daki işbirlikçi güçlerin TC ile geliştirdikleri bu ilişki eşit, birbirinin varlıklarına, haklarına saygıya dayanan bir ilişki değildir. Diplomatik ilişkiler geliştirilir, geliştirilmez diye bir kural da yoktur. Buna karşı çıkmıyoruz. Ama ilişkide şu ilke çok önemlidir. Kürdistan uluslararası sömürge, çok taraflı bir ülke olması nedeniyle geliştirilecek ilişkilerde bir parçanın diğer parçalara karşı kullanılmasına müsaade edilemez. Bir parçanın genel ülke devrimine karşı kullanılması sömürgecilerin her zaman kullandığı bir taktik olmuştur. Bu anlamda kurulacak ilişkiler şöyle olmalıdır: Parçalardaki mücadeleler, bir bütün olarak da birleşik bir ülke idealine zarar vermeyecek, onu destekleyecek bir şekilde gelişir ve böyle bir içeriğe sahipse o zaman bir anlamı olacaktır. Ama, kendi ülkesindeki ulusal kurtuluşu bastırmak için başka bir parçayı alet olarak kullanmayı öngören ilişkiler haincedir, karşı-devrimcidir. Bu ihanetçi ilişkileri de teşhir ve tecrit etmek bütün Kürdistanlı yurtseverlerin görevidir.

Diplomatik ilişkilerde bütün parçalardaki ulusal mücadelelere karşıt tavır almamak, karşıt konuma düşmemek, vatanın bütünsel davasına zarar vermemek esastır. Güneyli güçler bu ilkeye bağlı değildirler. KDP-YNK, TC'nin, genelde ise emperyalizmin Kürdistan ve Ortadoğu siyasetlerinin basit uygulayıcıları olmaktan öteye gidememiştir. Dolayısıyla PKK'ye karşı geliştirilen saldırı ve Güney'de peşmerge güçlerinin, Kuzey'de TC'nin havadan ve karadan geliştirdiği stratejik imha operasyonu, bugüne kadar TC ile geliştirilen ilişkilerin içeriğinin de ne olduğunu ortaya koymuştur.

Bu elbette ki, bir arkadan hançerlenme, Kürdistan'ın düşmanlarıyla, sömürgecilerle işbirliği yapıp halkın öz davasına, öz gücüne karşı savaşı Kürtleştirme ve öz davaya sıkılan bir kurşundur. Tarihin tanık olduğu ihanetlerin en büyüğüdür.

Bu saldırıyı Barzani ve Talabani'nin kendileriyle sınırlı bir tavır olarak görmek de mümkün değildir. Tabii ki bunların da payı var, çıkarları da bunu gerektiriyor. Ama öncelikle emperyalizmin, PKK'nin oradaki varlığına bir an önce son verilmesi doğrultusunda dayatması vardır. NATO Genel Komutanı da bunu açıkça istedi. Washington'daki Dışişleri yetkilileri de bu doğrultuda açıklamalarda bulundu.

KDP-YNK'nin PKK'ye saldırısını Kürdün Kürde saldırması veya Kürtler arasında, bütün dış etkenlerden soyutlanmış bir iç savaş olarak görmek mümkün değildir. Tabii ki, emperyalist politikaların bindirildiği bir iç savaş, bir iç sorundur. Sadece iç savaş, iç çatışmadır demek yanılgıdır. Bu işin yüzeysel yanıdır. Esas olarak, savaş emperyalist politikanın bir sonucudur. İkincisi, Kuzey'de geliştirilen özel savaşın, topyekün bir imha savaşının Güney'e taşırılmasıdır.

Talabani ve Barzani güçlerinin saldırısı bu genel stratejinin sadece bir parçasıdır. Çünkü, bu saldırıyla beraber TC de Kuzey'de bastırma ve kuşatma harekatını, imha seferini başlatmış ve bunu da "sandviç harekatı" olarak değerlendirmişti. Bu plana göre, Güney'de Barzani ve Talabani ekmeğin bir dilimini, Kuzey'de ise TC, diğer dilimini oluşturacak, PKK ise ikisinin arasında bir sosis olarak konulup yenilecekti.

Güney'de oluşan "federe devleti" ve hükümeti, bu anlamda Kürt Diem kliği olarak değerlendirmek, yeni türden bir kontra hareketi olarak görmek gerekiyor. TC, Güneyli güçleri PKK'ye saldırtırken amacını da açık olarak koyuyordu: "PKK'yi orada ezeceğiz, bitireceğiz; PKK böylece askeri bir yenilgi alacak, bu askeri yenilgi temelinde ise büyük bir siyasal bozgun yaşayacak; bunun yaratacağı moral çöküntüyle bindirecek ve böylece kış gelmeden PKK'nin işini halledeceğiz, bu sefer gerçek anlamda PKK'nin beli kırılacak, bir daha toparlanmasına izin verilmeyecek." Tamıtamına hesaplar böyleydi.

Suriye ve İran'la geliştirilen PKK'yi çembere alma, dış dünyadan tecrit etme, böylesi bir politikayı tamamlayan diğer bir unsur oluyordu. Güney'deki savaşın bir özelliği de buydu. PKK'yi kuşatma stratejisinin bir parçası olarak geliştirildi. TC geliştirdiği saldırının adını da bu plana uygun olarak koymuştu, "imha seferi" diyordu. Stratejik imha seferi, bir parçanın koparılarak imha edilmesi değil, bütünüyle yok edilmesi demek oluyor. Kendileri açısından bunu belirleyici bir muharebe olarak değerlendirmişlerdir. Bundan dolayı Batı'nın, ABD'nin desteğini almışlar, bölge devletlerinin de en azından "sessiz" bir tutum takınmalarını sağlamışlardı.

Zaten emperyalizm Güney'deki modeli sadece bir saldırı üssü olarak değil, aynı zamanda Kürt sorununun çözümünde taraflara kabul ettireceği bir model olarak görüyordu. Hesaba göre PKK bastırıldıktan, Kürt sorunu böyle çözüldükten sonra Ortadoğu da selamete kavuşturulmuş olacaktı. Amaç böyle büyük olunca, saldırı da çok kapsamlı ve geniş bir alanda oldu. Bunda yakaladıkları halka, savaşı Kürtleştirmek oldu. PKK'yi imha etmede de asıl rol TC ordularına verildi. TC ile aynı cephede birleşen Güneyli güçler; Talabani ve Barzani, tarihlerinin en büyük ihanetini bu şekilde gerçekleştirmiş oldular. Devrimi arkadan hançerlemişler ve ihanetle de devrim davasını onlarca yıl geriletebilecek bir planın bir parçası oldular. Dolayısıyla çok kapsamlı bir ihanetin içine girmişlerdir.

Şunu da hemen belirtelim, bu topyekün saldırı karşısında geliştirilen gerilla saldırıları ve direnişiyle hem Talabani ve Barzani güçleri geriletilmiş, püskürtülmüş, koflukları açığa çıkartılmış, hem de TC'nin trilyonlar harcanarak onbinlerle ifade edilen en yetkin ordu gücünü, hava güçlerini, zırhlı birliklerini harekete geçirerek geliştirdiği bu stratejik imha saldırısı beklentilere yanıt olması açısından kıyaslandığında rahatlıkla bir fiyasko olarak değerlendirilecek bir netice vermiştir.

Böyle kapsamlı bir imha seferine karşı direniş, yine Talabani ve Barzani'lerle geliştirilen son anlaşma TC'nin kirli politikalarını boşa çıkarırken, hem TC'nin Kürdü Kürde kırdırtma oyunu sonuçsuz bırakılmış, hem de TC'nin o kadar önem verdiği imha seferinin sonuçsuz kalması sağlanmıştır. Burada kazanan Kürdistan halkı olmuştur. Güney'deki güçler için de siyasi ve askeri yenilgidir. Bu askeri ve siyasal yenilgi temelinde Güney'de bağımsızlıkçı düşünce bundan böyle daha da gelişme zeminini bulacaktır.

Yine Güney'deki halk Kürdistani Cephe'nin saldırısını tasvip etmemeye, karşı koymaya başlamış, hatta "peşmerge güçlerinden" savaşmak istemeyenlerin sayısı da küçümsenmeyecek bir düzeye ulaşmıştı. Savaşmak istemiyorlardı. Doğu ve Güney-Batı Kürdistan'da ise halk ambargoya katılmış, dünyanın çeşitli alanlarına dağılmış durumda olan Kürtlerin tepkisi de gelişmeye başlamıştı. Bu durum PKK'nin temsil yeteneğini, birleşik Kürdistan devrimi içindeki yerini ve rolünü ortaya koymuştur.

TC'nin bilinen operasyonunun boşa çıkarılmasıyla da devrimin yenilmezliği bir kez daha kanıtlanmış, bunun getireceği moral ve siyasal destekle, Kürdistan halkı büyük güçlü, cesaretle, ruh haliyle ulusal mücadeleye atılacaktır. Ulusal kurtuluş mücadelesi sadece bir parçanın mücadelesi değil, diğer parçaları da etkisi altına alarak birleşik bir devrim olarak farklı biçimlerde, farklı düzeylerde de olsa birleşik bir devrim ekseninde yol almaya devam edecektir. Kazanan PKK'nin önderlik ettiği birleşik, bağımsız Kürdistan devrimi olmuştur. Kaybeden ise, her türden uşaklar, ihanet, karşı-devrim, emperyalist ve sömürgeci komplo ve imha seferleridir.

Sonuç olarak:

Devrim, Güney ve Kuzey eksenınde gelişiyor. Son operasyon, Güney'deki güçlerin ihaneti devrimin bu eksende ele alınması ve geliştirilmesi gerektiğini ortaya koymuştur.

TC, Kürdistan devrimini boğmak için bir yanda bölgesel konferanslar ve diğer sömürgeci devletlerle birlikte bir politika oluşturmanın peşinde, diğer yandan da Güney'deki güçlerin kontracı özellikleri daha fazla öne çıkarma çabası içindedir. Bunlar üzerindeki baskılarını daha da artırarak PKK'ye karşı daha sert tavır almalarına ve birer alet olarak kullanılmalarını istemeye devam edecektir.

Güney'deki "federe devlet" başarılı bir devrim, muzzafer bir ayaklanma sonucunda değil, başkalarının kucağında, başkalarının desteği ile ortaya çıkmıştır ve doğumu da tamamen karşı-devrimin ihtiyacı doğrultusunda olmuştur. PKK'ye yönelik "federe devlet"in savaş ilanı da rüştünü ispatlama çabasıdır. Bu bir karakteristik özelliktir.

Burada yurtseverlik görevi, gerçekten irademiz dışında oluşan bu oluşumun, bütün olumsuzluklarına rağmen karşı-devrimci boyutlarını asgariye indirmek ve Kürdistani Cephe içinde ve Güney Kürdistan'da bulunan yurtsever güçleri güçlendirmek ve bu oluşumun çatlaklarından, çelişkilerinden en iyi şekilde yararlanmaktır.

Güney'deki işbirlikçi güçlerin hareket alanını daraltmak, onları siyasi olarak tecrit etmek, politikalarını halk nezdinde teşhir etmek ve devrimci yurtsever güçleri, kararsız unsurları devrime çekmek ise dönemin en önemli görevlerinden bir diğerini oluşturmaktadır.

Güney'de çok taraflı ve kapsamlı olarak gelişen savaş ve sonuçları konusunda ise satır başlıkları biçiminde şunları vurgulayabiliriz:

Bir; Kuzey'de dayatılan stratejik imha harekatını tamamlamanın bir parçası olan peşmerge saldırıları püskürtülmüştür. Saldırıların püskürtülmesiyle işbirlikçi güçlerin iç çelişkileri, zaafları ve hain yüzleri açığa çıkarılmış, tümden çözülme ve bozgun sürecinde TC'nin bilinen müdahalesi imdatlarına yetişmiştir. Gerilla direnişi karşısında hayal kırıklığına uğrayan KDP ve YNK, bir yandan da ateşkes arayışı içinde olmuştur. Ateşkes görüşmelerinin belirli bir anlaşmayla sonuçlandığı görülmüştür.

İki; bu anlaşmayla PKK'nin Güney'deki varlığı ve meşruiyeti kabul edildi ve tescil oldu. Bu, Güney'deki gelişmelerde gerillanın ağırlığı ve etkisinin gözardı edilmemesi gerektiğini ortaya koydu. Anılan ateşkes anlaşmasından dolayı TC'nin tepkisini, öfkesini ve biraz da hayal kırıklığını dışa vurması boşuna değildir. Kürdü Kürde kırkırtma planlarının boşa çıkarılmasının yanısıra, gerillanın kazandığı siyasal kazanımlar bu tepkinin temel nedenidir. Bu da başarısızlıklarının öteki boyutudur.

Üç, en önemlisi; gerillanın bir parça hareketi değil, tüm parçaları temsil yeteneğine sahip birleşik bir hareket olduğunu herkese, kimine açık, kimine zımnen kabul ettirdi.

Dört; neredeyse dünyayı arkasına almış çok yönlü ve kapsamlı imha harekatına rağmen gerilla gücünü olduğu gibi korudu, kayıpları sınırlı oldu. En önemlisi ve belirleyici olan, imha seferinin esas olarak sonuçsuz bırakılmasıdır.

Denilebilir ki, gerilla tarihinin en büyük, en kapsamlı ve boyutlu bastırma ve imha seferiyle dövüşmek durumunda kaldı. Stratejik hedef, "sandviç harekatı"yla gerillayı Güney'den tümüyle silmek, dış kuşatma çemberini tamamlamak ve Kuzey'in işini bitirmekti. Bu harekata, "topyekün savaş"ın en önemli aşaması gözüyle bakılıyordu. Bu nedenle buna bütün güçlerini yığdılar, dikkatlerini ve sinirlerini sonuna kadar yoğunlaştırdılar; bütün mekanizmalarını, dış politika çabalarını bu sefere bağladılar. Sonuç ortadadır; beklenenler ve varılmak istenen hedefler ile gelinen nokta besbellidir. Bu, bir başarısızlık durumudur. Gerilla askeri gücünü, yeteneğini, dayanıklığını ortaya koymuş ve kanıtlamıştır. Bu direnişinin mücadele tarihinin önemli bir kilometretaşı olduğunu ve bundan sonraki askeri ve siyasal gelişmeleri epey etkileyeceği şimdiden kaydedilmelidir.

Beş; bütün bunları, devrimin Kuzey-Güney eksenini daha da öne çıkardı; gelişmelerin bu temelde olduğunu gösterdi. Birleşik devrim düşüncesi ve pratiği daha çok bilinçlerde ve uygulamada derinleşiyor. Peşmerge saldırıları karşısında Güney-Batı ve Doğu halkının tepkisini ve bunu ambargoyla somutlaştırması, ulusal birlik ve bunun hangi eksen etrafında geliştiğini net olarak ortaya koydu.

Altı; özel olarak Güney'de ilişkilerin ve çelişkilerin yeni biçim alacağı kesin görünüyor. Bu yeni biçimlenişin savaşta ortaya çıkan direniş ve dengelerin etkisinde olacağı gayet açıktır.

Daha başka sonuçlar da sayılabilir ve bunlar daha da ayrıntılandırılabilir. Ancak bu ana çizgiler bile Güney'deki savaşın askeri ve siyasal sonucu hakkında bir fikir vermeye yeter. Büyük bir güç ve trilyonların döküldüğü bu imha seferi planlanan hedeflere ulaşmak şöyle dursun, esas olarak başarısızlığa, yenilgiye uğratılmıştır.

Askeri ve siyasal olarak kazanan gerilla ve Kürdistan halkı olmuştur.

GERİLLA İLE HALK OMUZ OMUZA
1992 YILINI BÜYÜK ÖZGÜRLÜK ATILIMIYLA TAMAMLADI

26 Kasım 1992: Riha (Urfa)'nın Girê Sor ilçesinde bir fırın ile bir dükkana bomba atıldı ve 2 kişi yaralandı. Olay hakkında ayrıntılı bilgi alınamadı.

26 Kasım 1992: Mêrdîn'in Stewr (Savur) ilçesine bağlı Baman köyüne baskın düzenleyen TC askerleri, köylülerin erzaklarını birbirine karıştırdılar ve evlerin pencerelerini kırdılar. Ayrıca 2'si çocuk 3 kişiyi gözaltına aldılar.

26 Kasım 1992: Amed'in Erxanî ilçesinde bazı evlere yapılan baskınlarda 5 öğretmen gözaltına alındı.

27 Kasım 1992: Licê ilçesinde gece saatlerinde devlet güçleri tarafından belirli evlere ve işyerlerine 105'lik top ve roketatarların içinde bulunduğu ağır silahlarla ateş açtılar. İsabet alan ev ve işyerlerinde hasara yol açtılar. Nezire Gezen (18) açılan ateş sonucu yaralandı. Halk, korunmak amacıyla geceyi sığınaklarda geçirmek zorunda kaldı.

Yine Licê'ye bağlı Duru köyüne Türk askeri güçleri baskın düzenlediler ve 6 kişiyi gözaltına aldılar.

27 Kasım 1992: Bêdlîs'in Güroymak ilçesinde devlet güçleri helikopterle havadan gerillalara "teslim ol" çağrısı yapan bildiri attılar. Halk bu duruma büyük tepki gösterdi.

27 Kasım 1992: Elih'in Hezo (Kozluk) ilçesine baskın düzenleyen gerillalar ile korucular arasında çatışma çıktı. Korucubaşı Cemal Budak'ın evine yapılan saldırı üzerine çıkan çatışmada 1 korucu öldü, 3'ü ise yaralandı. Ayrıca 1 gerillanın da şehit düştüğü bildirildi.

27 Kasım 1992: Şemrex (Mazıdağı) ilçesinin Halilan köyü yakınlarında gerillalar ile düşman askerleri arasında çatışma çıktı. Gerilladan kayıpların olmadığı, düşmandan ise kayıpların olduğu, fakat kesin sayının öğrenilemediği bildirildi.

Kasım 1992: Girgê Amo (Silopi) ilçesinde Türk askeri güçleri tarafından yapılan operasyonlar sonucu yakalanan **Sadık** kod isimli gerillanın gördüğü işkenceler sonucu şehit düştüğü bildirildi.

28 Kasım 1992: Şirnex'in Balveren köyü yakınlarında üç gün önce çıkan ve hakkında bilgi alınamayan bir çatışma sonrasında devlet güçleri Balveren köyüne baskın düzenlediler. Açılan ateş sonucu en az 4 evin isabet aldığı bildirildi.

28 Kasım 1992: İdir (Iğdır) ilçesinde bulunan Bölge Trafik Şube Müdürlüğü'ne bir grup gerilla gece saatlerinde roketatarlı saldırı düzenledi.

28 Kasım 1992: Girê Sor (Siverek) ilçesinde bir grup gerilla, Ordu Polis Karakolu'na baskın eylemi düzenleyerek 3 polisi yaraladı.

28 Kasım 1992: Elih-Qabilcewz (Sason) karayolu Nevala Giyani mevkiinde gerillalar tarafından kesildi. Bir saate yakın süren eylemde 3 korucu ölümle cezalandırıldı.

Yine Elih'te Emniyet Müdürlüğü'ne gerillalar tarafından bir baskın düzenlendi. Ancak ayrıntılı haber alınamadı.

29 Kasım 1992: Çelê (Çukurca) ilçesinde bir askeri konvoyda bulunan 1 panzer uçuruma yuvarlandı. İçindekilerden 1 asker öldü, 5'i de yaralandı.

29 Kasım 1992: Wêranşer ilçesinde gözaltında katledilen **Remzi Çakar**'ın ölümünü protesto etmek amacıyla esnaflar kepenk kapattılar.

30 Kasım 1992: Kerboran ilçesi kırsalında gerillalar ile düşman güçleri arasında çatışma çıktı. Gerilla kaynaklarından bilgi ulaşmadı. Devlet kaynakları yaptıkları açıklamada 5 gerillanın öldürüldüğünü belirttiler.

30 Kasım 1992: Stewr ilçesinin Elfan (Pınardere) köyü yakınlarında devletle işbirliği yapan 2 hain gerillalar tarafından cezalandırılarak bir direğe asıldı.

1 Aralık 1992: Antalya'da HEP il yönetim kurulu üyesi Diş Doktoru İdris Çelik kontra elemanları tarafından silahlı saldırıya uğrayarak yaşamını yitirdi.

2 Aralık 1992: Kosar ilçesine bağlı Hakverdi köyünün Tuzluca (Alidikê) mezrasından 7 köylü İpek Yolu üzerinde kontra elemanları tarafından kurşuna dizilerek katledildi. TC bu olayı PKK'ye yükledi. Katledilen köylülerden isimlerini öğrendiklerimiz şunlardır: **Nurettin Yiğit (25), M. Ali Yiğit (17), Tacettin Yiğit (14), İzettin Yiğit (30), Abdülbaki Yiğit (17), Abdülvahap Yiğit (19), Abdo Öztürk (30).** Yöre halkı bu olaya büyük tepki gösterdi.

2 Aralık 1992: Amed-Farqîn karayolunu kesen gerillalar, bir süre kimlik kontrolü ve propaganda yaptılar. Gerillalar askerlik çağına gelen 5 genci de birlikte götürdüler.

2 Aralık 1992: Amed'de evinden işyerine giderken silahlı saldırıya uğrayan **Tacettin Yılmaz (30)** adlı gardiyan öldü. Diyarbakır E Tipi Cezaevi Başgardiyanı olan Tacettin Yılmaz'ın siyasi tutuklulara iyi davrandığı ve bu tutumunun karşı tarafın tepkisini topladığı, bu nedenle öldürülmüş olabileceği bildirildi.

2 Aralık 1992: Amed'in Hezro ilçesinin Uzunargit köyünde **Raziye Bilici (35)** adlı bir kadın öldürüldü. Olayın kimler tarafından gerçekleştirildiği hakkında bilgi ulaşmadı.

2 Aralık 1992: Erxani ilçesine bağlı Kınara Mezin (Kavurmaküpü) köyüne baskın yapan TC askerleri, 5 evi ateşe vererek yaktılar. Alınan bilgilerde, 50 hanelik köyün boşaltılması için bir haftalık sürenin tanındığı bildirildi.

3 Aralık 1992: Kerboran ilçesine bir baskın düzenleyen gerillalar jandarma tabur komutanlığı ve kaymakamlık binalarına ağır silahlarla saldırdılar. Eylemde 14 asker ölürken, yaralanan askerler de oldu. Baskın eylemi ardından devlet güçlerinin evlere rastgele açtıkları ateş sonucu **Melek Bora (10)** adlı

PKK'NİN 14. KURULUŞ YILDÖNÜMÜ KUTLAMALARI

Cizre: Kent merkezinde bir araya gelen kadın, erkek, çocuk, yaşlı ve gençlerden oluşan kalabalık halk kitleleri davul-zurna çalarak kutlamayı gerçekleştirdiler. Yaklaşık bir saat süreyle devam eden kutlamayı, havaya ateş açan ve jop kullanan polisler engellemeye çalıştılar. Göstericileri zor kullanarak dağıtan devlet güçleri yaşları 12'nin altında yaklaşık 10 çocuğu gözaltına alarak birbirlerine bağladılar. Bir süre kent merkezinde böyle dolaştırıldıktan sonra karakola götürüldüler.

Adana: Şehrin çeşitli mahallelerinde kepenkler kapatıldı. Kitleler yine bazı mahallelerde gösteriler yaparak "Bijî Serok APO!", "Bijî PKK!" vb. sloganlar attılar. Denizli Mahallesi'nde Ziraat Bankası'na molotof kokteyli atıldı. Dağlıoğlu Mahallesi'nde ise operasyona çıkan polis otolarına ateş açıldı, 2 polis yaralandı.

Batman: Sabah saatlerinde Batman, Siirt, Silvan, Diyarbakır, Kozluk ve Sason'a bağlı köylerden araçlarla gelerek Batman'ın Üçyol mevkiinde toplanan yaklaşık 5.000 kişi PKK'nin kuruluş yıldönümünü kutladı. Günün önemine ilişkin konuşmalar yapıldı, sloganlar atıldı. Ayrıca göstericiler uzun bir süre trafiği ulaşıma kapattılar. Öğle sıralarında dağılmaya başlayan kitleyi, devlet güçleri ablukaya aldılar. Kitleden bazılarının yerlerden sürüklendirildiği ve yine bazılarının gözaltına alındığı bildirildi. Yine bir başka bölge kaynağı, kitlenin üzerine ateş açıldığını, ölü ve yaralıların olduğunu açıkladı. Bu kutlamaya çevre alanlarda bulunan 41 köyden katılım sağlandığı belirtildi.

Diyarbakır: Kent merkezinde Hüseyin Uluğ ve Atatürk liselerinde okuyan öğrenciler, kutlama eylemi gerçekleştirdiler. Kutlamada sloganlar atıldı ve Kürdistan bayrakları açıldı. Ayrıca kutlamanın bir parçası olarak öğrenciler tarafından belli bir mesafe arasında yürüyüş yapıldı.

Mardin: Kızıltepe ilçesine bağlı Bloka, Bavena, Amrut, Kano Sore, Badina, Merga Arban ve Hasar köylerinden bir araya gelen yaklaşık 4.000 yurtsever, PKK'nin kuruluşunu kutlamak amacıyla yürüyüşe geçti. Devlet güçleri yürüyüşe müdahalede bulundu. Yaklaşık 450 yurtsever gözaltına alındı. Daha sonra 50'si serbest bırakılırken, diğerleri ise kamyonlarla merkez jandarma alay komutanlığına götürüldüler.

Muş: Malazgirt ilçesine bağlı Gülali, Tatlıçay ve Tendürek köylüleri bir araya gelerek ilçe merkezine doğru yürüyüşe geçtiler. Devlet güçleri zor kullanarak müdahalede bulununca taşlı-sopalı çatışma çıktı. Devlet güçleri tarafından kurt köpekleri ve jopların kullanıldığı çatışmada 20 yurtsever çeşitli yerlerinden yaralandı, 40'tan fazla yurtsever de gözaltına alındı.

Muş'un Bulanık ilçesine bağlı köylerden de ilçe merkezine yürümek isteyen yurtsever kitle, polisler tarafından müdahalede bulunularak durduruldu. İlçede bir süre sokağa çıkma yasağı ilan edildi. İlçede ise kepenkler indirildi.

Erzurum: Serhed Eyalet Komutanlığı'nın çağrısı üzerine Hınıs ilçesinde esnaflar kepenk, şoförler ise kontak kapattılar. Devlet güçleri zor kullanarak kepenkleri bir süre sonra açtırdılar.

Yine Erzurum kent merkezinde bir pankart asıldı ve bildiri dağıtıldı.

Nusaybin: İlçenin çeşitli mahallelerinde toplanan yaklaşık 15.000 yurtsever, yürüyüş yaptı, sloganlar attı ve daha değişik etkinlik türleriyle PKK'nin kuruluş yıldönümünü kutladı. PKK ve ERNK bayraklarının asıldığı, meydanlarda halayların coşkuyla çekildiği şenlik yaklaşık iki saat sürdü. Ayrıca okullarını boykot eden öğrenciler de kutlamalara katıldılar.

Çınar: İlçenin belirli köylerinden bir araya gelen yaklaşık 3.000 kişi, çeşitli etkinliklerle coşkulu bir kutlama gerçekleştirdi.

Mazıdağı: Yaklaşık 30 köyden yurtsever köylüler bir araya gelerek ortaklaşa PKK'nin yeni savaş yılına girişini kutladılar.

GAP Eyaleti 2. Bölge: Eyaletin hemen hemen bütün alanlarında PKK'nin kuruluş yıldönümü büyük bir coşkuyla kutlandı. Özellikle de kırsal kesimde katılım ezici bir çoğunlukta oldu. Şehir alanlarında ise kepenkler ve kontaklar kapatılarak kutlamalar gerçekleştirildi.

Mersin: Demirtaş Mahallesi'nde esnaflar kepenk, şoförler ise kontak kapattılar. Katılım yüzde yüz oldu. Yine Kürtlerin yoğun yaşadığı Gündoğdu, Yenipazar, Çay, Çilek ve Barbaros mahallelerinde de esnaflar kepenk kapattı, başta seyyar satıcılar olmak üzere, hububat ve narenciye paketleme servisinde çalışan yaklaşık 4 bin işçi işyerlerine gitmedi. Ayrıca Yenipazar Mahallesi'nde de binlerce kişinin katıldığı bir kutlama gerçekleştirildi.

Ağrı: Iğdır, Aralık, Tuzluca, Doğubeyazıt, Tutak, Patnos ve Diyadin ilçelerinde kepenkler ve kontaklar kapatıldı, öğrenciler de okullarını boykot ettiler.

Dersim: Şehir merkezinde yüzde yüz kepenkler ve kontak kapatıldı. Bazı öğrenciler de okula gitmeyerek boykot eyleminde bulundular. Öte yandan halkın çoğunluğunun da evden çıkmadığı bildirildi.

Ceyhan: Küçükkırım, Pazaryeri, Yarsuvat, Bota, Hürriyet, İnönü, Fatihsultan, Gaziosmanpaşa, Esentepe, Sarıse ve Emek mahallelerinde kepenkler kapatıldı.

Urfa: Harran Üniversitesi, Ziraat Fakültesi ve İnşaat Fakültesi'nde öğrenciler, yemekleri boykot ettiler ve PKK'nin kuruluş yıldönümüne ilişkin bir forum düzenlediler.

Öte yandan Viranşehir Lisesi öğrencilerinin büyük bir bölümü okulu boykot etti. Siverek'te ise esnafların yarım gün kepenk kapattıkları bildirildi.

Bunun yanısıra gazetemize haberleri ulaşmayan birçok alanda halk kitleleri tarafından kutlamalar yapıldı, kepenk kapatıldı ve daha değişik eylem biçimleri gerçekleştirildi. Gerilla ise PKK'nin kuruluş yıldönümü vesilesiyle yaygın eylemler gerçekleştirdi.

Avrupa ve dünyanın diğer ülkelerinde yaşayan Kürt halkı geceler, şenlikler, toplantılar vb. eylem türleriyle kutlamalar yaptı.

bir çocuk öldü.

4 Aralık 1992: Qabilcewz ilçesine 3 km uzaklıktaki Tanzê mıntıkasında gerillalar ile düşman güçleri arasında çıkan ve iki gün aralıklarla süren çatışmada 22 asker öldü, 3 gerilla şehit düştü.

4 Aralık 1992: Qilaban'ın Hilal bucağına bağlı Çemêreş mezrasına devlet güçleri ile korucuların ortaklaşa düzenledikleri baskında **Faik Bulut** ve **Hatun Kara**'yı öldürdüler. Şemsê Kara'yı da yaraladılar. Ayrıca İsmail, Abdullah, Salih, Yusuf, Halil ve Abdo Kara adlı köylüleri de birlikte götürdüler.

4 Aralık 1992: Amed'in Bağlar semti Körhat mevkiinde bulunan Kaya Market, kimliği tespit edilemeyen 3 kişi tarafından otomatik silahlarla tarandı. Markette bulunan Mutlu Kaya ile Necati Kaya da yaralandılar.

4 Aralık 1992: Pasur (Kulp) ilçesinin kırsal kesiminde gerillalar ile düşman güçleri arasında meydana gelen bir çatışmada 2 asker öldü, 9 asker de yaralandı.

5 Aralık 1992: Pilêmori (Pülümür) ilçesi yakınlarında çıkan bir çatışmada 8 asker öldü, 3 gerilla da şehit düştü.

5 Aralık 1992: Elih ilçesinde **Nuri Aslan** kontrgerilla elemanları tarafından öldürüldü.

5 Aralık 1992; Kosar ilçesinde **Mecit Kızılkan (70)** adlı bir yurtsever polis panzeri tarafından ezilerek katledildi.

6 Aralık 1992: Elih'te katledilen Nuri Aslan'ın cenazesi Stewr ilçesine götürüldü ve büyük halk kitlesinin sloganlı katılımı ile toprağa verildi.

7 Aralık 1992: Türkiye'nin Antalya şehrinde saat 18.15 sıralarında polis lojmanları yakınında pusu kuran ARGK şehir gerillaları, polis taşıyan 2 servis otobüsünü çapraz ateşe tutarak 1'i başkomiser olmak üzere 7 polisi öldürdüler ve 10'u ağır olmak üzere 45 polisi de yaraladılar.

7 Aralık 1992: Nisêbîn ilçesinin Bahçebaşı mevkiinde belediyeye ait taş kırma şantiyesine baskın düzenleyen gerillalar, araçları ve şantiyeye ait kulübeleri ateşe vererek yaklaşık 200 milyon lira hasara yol açtılar.

7 Aralık 1992: Midyad-Hezex (İdil) karayolunun Kefsurê mıntıkasında da pusu kuran gerillalar, korucularа ait bir minibüsü ateşe tuttular; 8'ini öldürdüler, 10'unu da yaraladılar.

7 Aralık 1992: Hezro ilçesi yakınlarında bir otobüsü durduran gerillalar yolcuları indirdikten sonra otobüsü ateşe vererek yaktılar. Ayrıca yolcular arasında bulunan 2 işbirlikçi, gerillalar tarafından tanındı ve daha sonra suçlarının ağırlığından dolayı ölümle cezalandırıldılar.

8 Aralık 1992: Amed'de ARGK şehir gerillaları bir askeri aracı otomatik silahlarla taradılar. Can kaybı meydana gelmedi.

Yine Amed'in şehir merkezinde gerillalar tarafından taranan bir polis otosunda bulunan 2 polis yaralandı.

8 Aralık 1992: Pasûr (Kulp) ilçesine bağlı Bahende (Ayan) köyüne operasyon yapan Türk ordu güçleri 23 evi ateşe vererek yaktılar.

8 Aralık 1992: Riha-Cûrnê Reş karayolunu kesen gerillalar, çok sayıda aracı durdurarak kimlik kontrolü yaptılar. Aynı gün diğer bir gerilla grubu yine bu yol hattı üzerinde bulunan ve Tarım ve Köyişleri Bakanı Necmettin Cevheri'ye ait olan benzin istasyonunu ağır silahlarla tarayarak büyük hasar verdirdi.

8 Aralık 1992: Amed'in Melikahmet semtinde bulunan Türkiye İş Bankası'na molotof kokteyli atıldı ve hasar meydana geldi.

8 Aralık 1992: Licê-Çewlik karayolunun Kayadere mevkiinde yol kesen gerillalar, araçları durdurarak kimlik kontrolü yaptılar. Bir araçtan indirilen ve 1'i astsubay, 1'i de er olmak üzere 9 kişi suçlu bulunarak kurşuna dizildi. Cezalandırılanlardan biri Muş'un Korkut ilçesi Belediye Başkanı'dır.

8 Aralık 1992: Amed'de kimlikleri tespit edilemeyen 2 kişi tarafından bir pastahaneye bomba atıldı. Pastahanede bulunan Mehmet Koşan, Aydın Koşan ve Daver Akyamaç yaralandılar.

9 Aralık 1992: Amed şehir merkezinde gerillaların taradığı bir polis otosunda 2'si ağır olmak üzere 4 polis yaralandı.

9 Aralık 1992: Farqîn ve Nisêbîn ilçelerinde gerillalar tarafından 2 kontra elemanı ölümle cezalandırıldı.

9 Aralık 1992: Girgê Amo yakınlarında çıkan bir çatışmada 2 asker öldürülürken, bir panzer de roketatarlardan isabet alarak tahrip oldu.

9 Aralık 1992: Adana'da rehin alınan 3 korucu yakını serbest bırakıldı.

10 Aralık 1992: Amed'de **Nezir Aknar** isimli bir genç uğradığı silahlı saldırı sonucu ağır yaralandı. Daha sonra hastaneye kaldırılan genç yaşamını yitirdi.

10 Aralık 1992: Bismil ilçesinin Salat mevkiinde silahlı saldırıya uğrayan 1 astsubay yaralandı.

9 Aralık 1992: Mêrdîn'in Yukarı Esentepe köyünde, Türk askerleri tarafından yapılan baskında **Orhan Kaya** isimli köylü kurşuna dizilerek öldürüldü.

9 Aralık 1992: Amed'in Kocaköy ilçesine bağlı Rikelan köyü korucularının Beybulan köylülerine saldırmaları sonucunda **Mahmut Ek** adlı köylü öldürüldü ve 2 traktör de ateşe verilerek yakıldı.

10 Aralık 1992: Çewlik'in Dara Hênê (Genç) ilçesinden Hênê (Hani) ilçesine giden bir askeri araca pusu kuran gerillalar, 7 askeri öldürdüler. Daha sonra pusudan kurtulmak isteyen diğer askerlerle çıkan çatışmada 4 asker daha öldürüldü.

10 Aralık 1992: Elih'te devlete ajanlık yapan 1 unsur gerillalar tarafından cezalandırıldı.

10 Aralık 1992: Riha'ın Girê Sor ilçesinde çıkan çatışmada **Mehmet ÇELİK** ve **Ayten** kod isimli 2 gerilla şehit düştü.

Her iki gerillanın cesetleri bir at arabasına koyarak ilçe merkezinde teşhir eden düşman güçler, çevredeki halkın büyük tepkisini topladılar.

11 Aralık 1992: Bir süre önce Mazra (Elazığ)'nın Dep (Karakoçan) ilçesinde çıkan bir çatışmada şehit düşen **Aziz BARDAKÇI** adlı gerillanın cenazesi Amed'e bağlı Peyas köyüne götürüldü. Yüzlerce kişinin katıldığı bir törenle toprağa verildi.

11 Aralık 1992: Stewr ilçesi karayolunu kesen gerillaların işbirlikçilere ait 2 minibüsü ateşe verip yaktık-
ları ve 1 minibüsü de birlikte götürdükleri bildirildi.

11 Aralık 1992: Hezo (Kozluk) ilçesine bağlı Kaletepe köyü İnallı mezrasında ağaca asılı 20 yaşında olan birinin cesedi bulundu. Olay hakkında ayrıntılı bilgi ulaşmadı.

11 Aralık 1992: Amed'de gerillalar tarafından taranan bir polis otosunda 3 polis öldü, 2 polis de yaralandı.

12 Aralık 1992: Nisêbîn'de kontra lideri olarak tanınan Abdulgafur Dil, gerillalar tarafından ölümle cezalandırıldı.

13 Aralık 1992: Amed'de gazete bayiliği yapan **Kemal Ekinci (35),** uğradığı silahlı saldırı sonucu yaşamını yitirdi. Kemal Ekinci'nin daha önce tehdit edildiği ve yurtsever olarak tanındığı bildirildi.

16 Aralık 1992: Elih'te iki ayrı yerde kontra elemanlarının saldırısı sonucunda, **Mehmet Yılmaz (30), M. Sait Yıldız (28)** adlı kişiler yaşamını yitirdiler.

16 Aralık 1992: Nisêbîn ilçesinde Hizbullah adıyla hareket eden kontra elemanları, ilçenin iki ayrı mahallesinde yaptıkları saldırıda **Ali Turaç (27)** ile **Bedrettin Kılıç (26)**'ı öldürdüler.

16 Aralık 1992: Çınar ilçesine bağlı Beşpınar köyüne giden bir grup gerilla, devletle işbirliği yapan 1 kişiyi evinden dışarı çıkararak ölümle cezalandırdı.

17 Aralık 1992: Amed-Licê karayolunu kesen gerillalar, bir süre kimlik kontrolü yaptılar. Bu arada durdurulan 1 PTT aracı da ateşe verilerek yakıldı.

17 Aralık 1992: Pîran (Dicle) ilçesini basan kalabalık bir gerilla grubu, yaklaşık 2 saat boyunce Emniyet Amirliği, Adliye, Kaymakamlık ve diğer resmi kurumlara ait binalara ağır silahlarla ateş açtılar. Baskın eyleminde 9 asker ölürken, isabet alan binalarda da ağır hasar meydana geldi. Gerillalar ilçeyi terk ettikten sonra devlet güçlerinin açtığı rastgele ateş sonucu birçok evin ve dükkanın isabet aldığı ve bu nedenle halkın önemli bir kısmının geceyi sığınaklarda geçirdiği bildirildi.

17 Aralık 1992: Çınar ilçesinin Şexçoban köyü yakınlarındaki Pira Xanê köprüsünde yol kesen gerillalar, bir süre kimlik kontrolü yaptılar. Bu arada dur ihtarına uymayan bir araçtan açılan ateş sonucu 1 gerilla şehit düştü. Bunun üzerine gerillaların aynı araca açtığı ateş sonucu içindeki 4 kontrgerilla elemanı öldürüldü. Gerillalar olay yerini terk ettikten sonra devlet güçleri Şexçoban köyüne baskın düzenlediler ve 5 eve benzin dökerek yaktılar.

17 Aralık 1992: Nisêbîn ilçesinde kontra elemanı 1 kişi öldürüldü, 1 kişi de yaralandı.

18 Aralık 1992: Amed'in Akbaş köyü yakınlarında yol kesen gerillalar kimlik kontrolü yaparken, yolcular arasında bulunan bir korucunun ateş açması sonucu 1 gerilla şehit düştü. Bunun üzerine gerillaların da açtığı ateş sonucu, ateş açan köy korucusu ve 3 yakını öldü.

18 Aralık 1992: Amed'in Karmataş (Zoxbrin) köyünden korucubaşı Hako isimli unsurun teşvikiyle bir grup köy korucusu, 1 km uzaklıktaki Tepecik köyüne baskın yaptı. Köyde evlerin taranması ve bombalanması sonucu **Fatma Can (17), Gazel Yaşar (35)** ve oğlu **Veysi Yaşar (8), Dilan Demir, Dilek Demir (57)** ve ismi öğrenilemeyen 8 yaşındaki 1 çocuk yaşamını yitirdi, 4 köylü de yaralandı.

18 Aralık 1992: Elih'te bir polis servis otobüsü gerillalar tarafından otomatik silahlarla tarandı. Saldırı sonucu yaralanan 5 polis hastaneye kaldırıldı. Yine Elih'te Emniyet Müdürlüğü'ne ait bir ekip otosunun ismi belirlenemeyen 12 yaşındaki bir çocuğu ezerek öldürdüğü bildirildi.

18 Aralık 1992: Pirsûs ilçesine bağlı Kübuk köyü yakınlarında durdurulmak istenen bir traktörden polis aracına atılan iki elbombası ve ardından çıkan çatışma sonucu 2 polis yaralandı.

19 Aralık 1992: Sêrt'in Xana Hewêl ilçesinden Bahçeliköyü ve Galikan köyü korucularını taşıyan 3 minibüse gerillaların kurduğu pusu eyleminde, bir minibüs kaçıp kurtulurken iki minibüs ise durduruldu. Minibüslerde bulunan kadın ve çocukları ayıran gerillalar 8 korucuyu kurşuna dizerek öldürdüler.

19 Aralık 1992: Cizîra Botan ilçesinden Hezex ilçesine giden bir askeri panzer gerillaların pususuna düştü. Panzer tamamen imha olurken, içindeki 1 asker öldü, 4 asker de yaralandı.

19 Aralık 1992: Midyad ilçesinde devriye gezen 2 polis, gerillaların açtığı ateş sonucu yaralandı

19 Aralık 1992: Mersin'de devlete ajanlık yapan 1 kişi evinden alınarak ölümle cezalandırıldı.

21 Aralık 1992: Licê ilçesine bağlı Tepecik köyü, Zoxbrin ile Şikefta köylerinden olan korucular tarafından ikinci kez baskına uğradı. Yaklaşık iki saat süren ateş sonucu kesin sayısı belli olmayan çok sayıda ölü ve yaralanın olduğu bildirildi.

21 Aralık 1992: Amed'in Pasûr ilçesine akşam saatlerinde baskın düzenleyen kalabalık sayıda bir grup ARGK gerillası, ağır silah ve roketlerle Jandarma Komutanlığı, Adliye, Hükümet Konağı binalarına ve diğer bazı resmi kurumlara saldırdı. Sabaha kadar sürdüğü bildirilen baskın eyleminde isabet alan binalarda büyük hasarın meydana geldiği bildirilirken, can kaybının olup olmadığı belirlenemedi.

Baskını sonuçlandıran gerillaların geri çekilmesi ardından devlet güçleri, çok sayıda ev ve işyerini rastgele taramaya başladılar. 3 evin ateşe verilerek yakıldığı ve isabet alan 15 dükkanın ise tümden tahrip olduğu bildirildi. Halk sığınaklara çekildi. Ayrıca ilçede sokağa çıkma yasağı ilan edildi.

21 Aralık 1992: Amed'de cami imamı **Ubeydullah Dalar (40)** kontra elemanları tarafından uğradığı silahlı saldırı sonucu ağır yaralandı ve daha sonra kaldırıldığı hastanede yaşamını yitirdi.

21 Aralık 1992: Girgê Amo'da gece geç saatlerde evinden kimlikleri tespit edilemeyen kişiler tarafından alınan **Sait Şimdi (50)**'nin cesedi Zedika köyü yakınlarında ölü olarak bulundu.

21 Aralık 1992: Nisêbîn'de gerillalar tarafından taranan özel araçta bulunan Garnizon ve Askerlik Şubesi Başkanı Yarbay Gökhan Gürbüz ağır şekilde yaralandı.

21 Aralık 1992: Sağmalcılar Cezaevi'nde ihanetçi Osman Tım, bir PKK'li tutsak tarafından ölümle cezalandırıldı. Alınan bilgilere göre Osman Tım, bir süre önce İstanbul'da polis tarafından yapılan operasyonda 25 kişiyle birlikte yakalanmıştı. Bu operasyonun gerçekleştirilmesinde ve cezaevinde ajanlık ilişkilerinin kanıtlanması üzerine cezalandırıldığı bildirildi.

22 Aralık 1992: Farqîn ilçesinin Malabadi Köprüsü yakınlarında yapımı devam eden Batman Baraj İnşaatı DSİ tesislerine gerillalar tarafından yapılan baskın eyleminde, tesisleri korumakla görevli olan asker ve diğer çalışanlardan 5 asker ve 2 çalışan öldürüldü. Öldürülen askerlerden 3'ünün silahlarına el konuldu.

22 Aralık 1992: Çewlik'in Kehnîreş (Karlıova) ilçesi ile Ilıcalar köyü arasında yer alan bölgede çıkan çatışmada 5 gerilla şehit düştü.

22 Aralık 1992: Bazarcix ilçesine bağlı Tilkiler köyü ovasına giden bir grup ARGK gerillası, devlete ajanlık yapan Salman Selindağ ve oğlunu ölümle cezalandırdı.

22 Aralık 1992: Midyad ilçesinde 3 gün önce korucular tarafından kaçırılan **Hüseyin Eser** ve **Seyfettin Kardeş**'in cesetleri Midyad-Elih karayolunun Dargeçit yol ayrımı mevkiinde kurşunlanmış olarak bulundu.

Yine Midyad'a Gülgöze köyü yakınlarında cesedi bulunan **Abdülselam Tunç**'un korucular tarafından kaçırılıp öldürüldüğü bildirildi.

Öte yandan bir süre önce Midyad'da gerillalar tarafından silahlı saldırıya uğrayan 2 polisin hastanede öldüğü bildirildi.

23 Aralık 1992: Girê Sor ilçesinde akşam saatlerinde bir evi kuşatmaya alan sömürgeci güçlere, evde bulunan gerillaların karşılık vermesi üzerine çatışma çıktı. Çatışma sonucunda 3 asker ve 2 özel tim elemanı öldürüldü, 1 özel tim elemanı da yaralandı. Ayrıca 6 gerilla ve evsahibi **Emin Aslantek** şehit düştü. İsimleri tespit edilen gerillalar şunlardır: **Mustafa GEZGÖR (Zaman, Viranşehirli), İbrahim TEK (Suruçlu), Emin ASLANTEK (Suruçlu), Faysal ÖCALAN (Suruçlu).** İsimleri belirlenemeyen diğer iki gerillanın da Güney Kürdistanlı olduğu bildirildi. Öte yandan evde bulunan Ayten kod adlı gerilla da pencereden bahçeye atlayıp kurtulmaya çalışırken, özel tim elemanları tarafından ateş açılarak yaralı halde yakalandı.

24 Aralık 1992: Amed'de silahlı saldırıya uğrayan 2 havacı astsubaydan biri yaralandı, diğeri ise yara almadan kurtuldu.

24 Aralık 1992: Elih'te kontra elemanlarının iki ayrı silahlı saldırısına uğrayan muhtar **Naif Keleş (45)** ve esnaf **Tekin Sevim (25)** yaşamlarını yitirdiler.

24 Aralık 1992: Bismil ilçesine bağlı İsak köyü yakınlarında bulunan cesedin, 11 gün önce kontralar tarafından kaçırılan **İhsan İçer**'e ait olduğu bildirildi.

24 Aralık 1992: Farqîn ilçesine bağlı Şıvkıt köyüne giderken kimliği belirlenemeyen silahlı kişilerin silahlı saldırısına uğrayan Şafi Başeğmez yaşamını yitirdi.

24 Aralık 1992: Nisêbîn'de dört günden bu yana sivil polis, özel tim ve kontra elemanlarının ev ev dolaştıkları ve kimi evlerde de karakol kurdukları bildirildi.

24 Aralık 1992: Malatya İnönü Üniversitesi'ne gitmek üzere durakta bekleyen yaklaşık 20 kişilik bir öğrenci grubu, sağ görüşlü 150 kişilik bir grubun saldırısına uğradı. Saldırıya uğrayan öğrencilerden 15'inin yaralandığı bildirildi.

Yiğit Güney Kürdistan halkı!

Baştarafı 28. sayfada

lerinizin güç birliğine dayanarak gerçekleştirecekleri yerde, emperyalist ve sömürgeci güçlere dayanmaktadırlar. Çareyi emperyalist ve sömürgeci güçlerin başkentlerinde aramaktadırlar. Ve bu çözüm diğer Kürdistan parçalarındaki mücadeleyi pazarlama temelinde alçakça bir çözüm olmaktadır.

Böylesine alçakça yönelimler peşinde koşarlarken, diğer taraftan Kürt halkının adına hareket ettiklerini söylüyorlar. Kürt halkı adına hareket etmek, onun kurtuluşunu istemek demek; emperyalizmin ve sömürgecilerin başkentlerinde Kürdistan'ın bir kez daha köleleştirilmesine ve Kürdü Kürde kırdırtma politikasına onay vermek ve buna hazırlanmak değildir. Hele hele Orta-Kuzey-Batı Kürdistan halkının TC tarafından katliamlara uğratılmasına destek sunmak, onaylamak hiç değildir. Oysa bugün TC'ye verdikleri destek PKK'ye karşı almış oldukları düşmanca tavır tamamen Orta-Kuzey-Batı Kürdistan halkının, yani öz kardeşlerinizin katliamdan geçirilmesidir. Daha çok katliam demektir bu. Özünde bu tüm Kürdistan halkına yapılan bir ihanettir.

Kahraman Güney Kürdistan halkı!

Eğer bugüne kadar bu hain önderlikleri bir yük gibi sırtınızda taşıdıysanız başka bir devrimci önderliği tanımadığınızdan ve bu hain güruhun sömürgecilerle birlikte sizleri içinde tuttukları karanlıklardan kaynaklandı. Onlar da bu durumun bilincinde hareket ederek, sırtınızda ağalık, despotluk yapmaya başladılar. Sizlerin yıllardır geçirdiğiniz her türlü zorluk ve katliamlara rağmen asla özgürlük ve bağımsızlığa olan köklü bağlılığınızdan alçakça yararlandılar. İstismar ettiler. İşlerine geldiği zaman İran'a, işlerine geldiği zaman Suriye'ye, işlerine geldiği zaman Irak rejimine, işlerine geldiği zaman Türk sömürgecilerine ve emperyalizme pazarladılar.

Ama artık Kürdistan'da tüm bu hainlik ve adınıza yapılan bu alçakça pazarlıklara "dur" diyen ve yürüttüğü devrimci savaşımıyla kendisini kanıtlayan ve en zor döneminizde sizinle olmuş, acılarınızı paylaşmış, ekmeğini bölüşmüş Orta-Kuzey-Batı Kürdistan halkı ve onun bağrından çıkarak tüm Kürdistan'da tartışılmaz bir önderlik düzeyine yükselmiş bir PKK hareketi vardır. Bizleri halk olarak kurtaracak, özgürlüğe kavuşturacak, her türlü hainlik ve alçaklıklara bir son verecek tek güç ve önderlik PKK'nin biricik doğru devrimci önderliğidir. Bu önderlik, kardeşliğin, dayanışmanın ve savaşmanın tek ifadesidir.

Özgürlüğe susamış Güney Kürdistan halkı

Bugünkü görev her zamankinden daha çok birlik-beraberlik, dayanışma içinde olmak ve savaşmaktır. Ve bunun için adım atıp, çaba harcamak her yurtseverin görevidir. Bu aynı zamanda, bunun önünde engel teşkil eden kim olursa olsun, hangi güç olursa olsun sonun kadar ona karşı da durmayı gerektirir.

Bugün görev, sizleri yıllardan beri iliklerine kadar sömüren, onurunuzla, kişiliğinizle, direnişinizle, en önemlisi de asla oynanmaması gereken ve mutlak anlamda saygı duyulması, bağlı kalınması gereken şehit kanlarıyla bile oynayan KDP ve YNK'nin hain önderliklerinin sesine yine kulak vererek can düşmanlarımız olan TC ve emperyalizmin çıkarları için kardeş kanı dökmek değildir.

Bugün görev, KDP ve YNK saflarında PKK gerillalarına saldırmak değildir.

Bugün görev KDP ve YNK'nin ihanet kokan sesine kulak vermek değildir.

Onların sesi, ihanete ve teslimiyete çağrıdır.

Onların sesi ve çağrısı emperyalizme ve sömürgeciliğe teslim olma çağrısıdır.

Onların sesi Orta-Kuzey-Batı Kürdistan halkının ve önderi PKK'nin ezilmesi ve katliamdan geçirilmesine onay veren bir sestir.

Onların sesi kardeşi kardeşe kırdırmaya davet eden bir sestir.

Onların sesi dört parçaya bölünmüş ülkemizin sonsuza dek böyle kalmasının, kölece yaşamasının sesidir.

Artık yeter! Bu seslere kulak vermeyiniz!

PKK'nin ve bağrınızda doğan ve bağımsızlıkçı düşünceyi savunan PAK'ın sesine kulak veriniz! Bu ses siz halkımızın ve ülkemizin birliği ve kurtuluşu için örgütlemeye ve savaşmaya çağırıyor!

Bu ses, gücümüzü emperyalizme, sömürgeciliğe ve işbirlikçi hainlere karşı birlik olmaya çağırıyor.

Ve bu ses bugüne kadar sizi yenilgilerden yenilgiye sürükleyen emeğinizi, kanınızı, canınızı ve direnişinizi tam bir tüccar mantığıyla pazarlayan hain önderliklere karşı çıkmaya, onların ihanet ve teslimiyet yüklü seslerini dinlememeye çağırıyor.

Unutmayalım ki, kurtuluşumuz ancak ve ancak birliğimizden geçer.

Unutmayalım ki, kurtuluşumuz ancak ve ancak doğru önderlik altında birleşmekten ve onun sesine kulak vermekten geçer.

Unutmayalım ki, kurtuluşumuz ancak ve ancak silahlarımızı birbirimize değil, can düşmanlarımıza yöneltmekten ve onları kahretmekten geçer.

- Yaşasın halkımızın yükselttiği bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi!
- Yaşasın bağımsız birleşik demokratik Kürdistan!
- Kahrolsun emperyalizm ve sömürgecilik!
- Yaşasın ulusal önderimiz Başkan APO!
- Yaşasın PKK!
- Yaşasın PAK

27 Ağustos 1992
PKK Savaş Esirleri / Aydın

Kürdistan halkının temsilcisi....

Baştarafı 8. sayfada

çimleriyle ayağa kaldırıldı? Bu konu meclis üyeleri tarafından iyice incelenmeli ve bilince çıkarılmalıdır. Çünkü halkımızı özgürlüğüne kavuşturacak olan bu çizgidir. Bu çizgi temel alındıktan sonra dünyanın tüm güçleri de karşımızda birleşse bağımsızlığa gitmekten kimse bizi alıkoyamaz.

Tarihsel ulusal meclis kararımızın bize yükleyeceği sorumluluklar çok ağırdır. Hatta partimizin ve gerilla savaşımızın sorunlarından da ağırdır. Meclis üyeleri ister partili, ister esnaf, isterse dini inançlara sahip kişilerden oluşsun bu yapıda yer alacak olanlar halkımızın kaderiyle yakından ilgilenecek olan insanlardır. Meclis, programı, örgütlenmesi ve çalışma tarzıyla ayrı bir yapılanmaya sahiptir. Çok çeşitli kesimleri ve düşünce biçimlerini bağrında taşıyacaktır. Partimizin düşüncesini benimseyenler bile bu oluşumun içinde yer alabilir. Ana doğrultu bağımsızlık, özgürlük, halkımızın birlik ve bütünlüğünü sağlamak olduktan sonra meclis tartışma ortamlarına açık olmalıdır. Mecliste yer hakkı, söz hakkı kim bu olgulara daha çok hizmet ediyorsa ona gereken yer ve değer verilir, verilmelidir de. Meclis partimizin bir yansıması değildir. Kürdistan halkının en temel istemi ve arzusudur. Partimizin, halkımızın bu arzusunun gerçekleşmesi için elinden geleni yaptığı ve bundan sonra da yapacağı açıktır. Meclisin düşüncelerin çatıştığı bir ortam olmasını da meclisin demokratik zenginliğine bağlamaktadır. Yani meclis mücadele etme özgürlüğünün olduğu bir ortam olmalıdır. Böyle mücadeleler olmalı ki, demokratik politikacılıkta istenilen ilerlemeler sağlansın.

Ulusal önderimiz Abdullah ÖCALAN yoldaş; "... en tutarlı yurtsever olanlar, meclisin yasalarına işlerlik kazandırabilecek, uygulama gücü olabilecek öğelerden seçilmesi, kendini oldukça toplumun ve ulusun çıkarlarına bağlı kişilerden, adaylardan ortaya çıkarılması yerindedir. Bir ulusun kaderini etkilemek isteyenler, hiç şüphesiz böyle kişiliklerden oluşmalıdır. Bu konuda düşüncelerimizi ve desteklerimizi hiç şüphesiz eksik etmeyeceğiz. Umarım Kürdistan halkı yeni tanıştığı böylesine bir olguya karşı giderek bilinçlenecektir, kendi yetkin temsilcilerini oluşturabilecektir ve kendi iradesinin temsilcilerini böyle bir kurulda birleştirip, bir daha kaderini elinden yitirmemecesine, böyle bir kurum eliyle de bir gelişmeye ulaşabilecektir," diyor.

Ve biz de diyoruz ki, böyle bir bilinç ve sorumlulukla görevlerin üzerine yürüyelim, bağımsız, demokratik, birlik ve bütünlüğü sağlanmış bir Kürdistan'ı yaratalım!

SERXWEBÛN
Özel Sayı 20
Dünyanın tümü karşımızda dursa da halkımız kendi gücünü kullanacak ve mutlaka zafere ulaşacaktır

İsteme adresi: Agri Verlag, Vogelsanger Str. 286, 5000 Köln 30
Tel: 02 21 / 5 46 17 75 Fax: 02 21 / 5 46 27 11

Abdullah ÖCALAN
ÖNDERLİK GERÇEĞİ ve PKK DENEYİMİ
Cilt I ve II
Weşanên Serxwebûn

Abdullah ÖCALAN
SOSYALİZM ve DEVRİM SORUNLARI
Weşanên Serxwebûn

Abdullah ÖCALAN
SEÇME YAZILAR Cilt 5
Weşanên Serxwebûn

Abdullah ÖCALAN
KÜRDİSTAN DEVRİMİNİN YOLU
MANİFESTO
4. BASKI
Weşanên Serxwebûn

Abdullah ÖCALAN
KÜRDİSTAN YURTSEVERLİĞİ ve ULUSAL KURTULUŞ CEPHESİ
Weşanên Serxwebûn

SERXWEBÛN
Abone fişi

Adı, Soyadı:..
Adres:..
....

6 Aylık	**1 Yıllık**
Almanya içi: DM 30 ☐	Almanya içi: DM 58 ☐
Almanya dışı: DM 32 ☐	Almanya dışı: DM 62 ☐

Abone hesap numarası:
Kreissparkasse - Köln
Konto Nr.: 31 97 2
BLZ: 370 502 99

Yazışma adresi:
SERXWEBÛN
Postfach 10 16 83
5000 Köln 1

Not: Bu fişi doldurarak ödeme makbuzu ile birlikte yukarıdaki yazışma adresine postalayınız.

V.i.S.d.P:
H. Barcedoğmuş
Vogelsangerstr. 286
5000 Köln 30

Yazışma Adresi:
Serxwebûn
Postfach 10 16 83
5000 Köln 1

Hesap numarası:
Kreissparkasse - Köln
Konto Nr.: 31 97 2
BLZ: 370 502 99

Avustralya	5.00 A$	Hollanda	4.50 hfl.
Avusturya	30.00 s.	İngiltere	2.00 £
Belçika	90.00 bfr.	İsveç	16.00 skr.
Danimarka	16.00 dkr.	İsviçre	4.00 sfr.
Fransa	14.00 ffr.	Norveç	16.00 nkr.

Yiğit Güney Kürdistan halkı!

Bizler yıllardan beri sömürgeci faşist Türk devletinin zindanlarında her türlü insanlık dışı işkencelere maruz bırakılan, ama sürekli halkımızın ve ülkemizin birliğini ve kurtuluşunu her şeyin üzerinde tutmuş PKK'li savaş esirleriyiz. Uzun yıllardır faşist Irak devletine karşı yürüttüğünüz kahramanca mücadeleyi izliyoruz. Acılarınızı, üzüntülerinizi, dertlerinizi ve sevinçlerinizi yüreklerimizde hissediyoruz, paylaşıyoruz.

Pek az halk gösterdiğiniz kahramanca direnişi göstermiştir. Yine pek az halk maruz kaldığınız saldırılara uğramıştır. Ama buna rağmen özgürlük aşkıyla çarpan yürekleriniz hep ayakta kalmasını ve yürümesini bilmiştir. Ama bunca kahramanca direnişiniz ve özgürlük isteminize rağmen, hiç de bu direnişlerinizin sonunda hak etmediğiniz yenilgilere uğramaktan kurtulamadınız. Hangi tarihsel dönemdeki direnişinize bakarsak bakalım, direnen hep sizler olmuşsunuz. Ama bu direnişlerin sonunda sizleri yenilgiye sürükleyen, acılı yenilgiler yaşatan, hep bugüne kadar peşinden gittiğiniz hain önderlikler olmuştur. Ya sizleri birbirinize kırdırmışlar, ya düşmanla işbirliğine girmişler... Sonuçta hiç de hak etmediğiniz bir yenilgi, zalimce uygulamalar ve kendi topraklarınız üzerinde sonu belirsiz sürgünler... Ve tüm bu acılarınız üzerine biraz daha ense yapmış, biraz daha semirmiş ve biraz daha cüzdanlarını şişirmiş ve biraz daha işbirlikçiliğini ileri götürmüş ilkel milliyetçi bir önderlik...

Siz asla yenilmediniz. Yenilen, ilkel milliyetçi sahte önderliklerdir. Ve kendi çıkarları için mücadelenizi pazarlayanlardır.

Bugün tarihimizde ilk kez böylesine doğru-devrimci bir önderlik ve bu önderlik altında birlik ve kurtuluş için eşsiz bir fırsat yakalamış bulunuyoruz. Ama bir kez daha işbirlikçiliği önüne bir meslek olarak koyan bir avuç dünden kalma hain, bir kez daha ihanete yatmaktadırlar. Bu kez tarihimizin en büyük ihaneti içine girmiş bulunuyorlar.

Parti hareketimize düşmanla birlikte saldırarak yok etmeye çalıştıkları gibi, özgürlükçü çizgiyi temel alan PAK'ı da bitirmek istiyorlar. Bunun için bizzat faşist TC ordu sürüleriyle birlikte parti hareketimize ve üslerimize karşı operasyonlara girişiyorlar. Bir kez daha kardeş kanı dökerek, emperyalizme ve sömürgeciliğe alçakça bir hizmet sergiliyorlar.

Büyük bir ihanettir bu. Halkımızın her mensubu, özgürlüğümüze karşı sorumluluk duyan şerefli ve onurlu her Kürt insanı bu büyük ihanete "dur" demelidir. İşte biz savaş esirleri de, böyle bir ihanetin önüne geçmek için yurdumuza, halkımıza ve tarih boyunca bu toprakların özgürlüğü ve birliği için canını vermiş tüm şehitlerimize karşı duyduğumuz derin sorumluluğun bir gereği olarak bunları dile getirmeyi görev bildik.

Kahraman halkımız!

Tarihte sömürgeci güçlerin en büyük ve kirli taktiği öncelikle bir halkı parçalamak, bölmek ve birbirine karşı kullanıp kırdırarak yönetmeyi bugün en somut bir biçimde ülkemizde kullanmaya çalışmaktadır. Halk olarak tarihimizde sık sık bu durumlara düşüp birbirimize saldırarak, birbirimizi kırarak sömürgecilerin üzerimizde hakimiyet kurmasını hep kolaylaştırmışız. Ne zaman bir sömürgeci devlet ülkemizi işgal etmek istemişse, mutlaka içimizden çıkan hainler bulmuş, onlar eliyle halkımızı birbirine kırdırarak güçten düşürmüş sonra da sömürgecilerin rahatlıkla ülkemizi işgal-istila ve talan etmesini sağlamıştır. Sonuç tüm halkların özgürlüğüne kavuştuğu bir dünyada, 30 milyonluk bir halk olarak hala sömürgeci yönetimler altında kölece bir yaşam sürdürüyoruz. Halk olarak buna layık değiliz ve bunu hak etmedik. Onun için de böyle rezilce bir yaşamı kabul etmiyoruz.

Çünkü kölece yaşam bizim kaderimiz değildir. Kurtulmak mümkün. Bugün bu çok daha fazla mümkündür ve bunu başaracağız. Hiçbir güç de buna engel olamayacaktır. Ne katliamlar, ne sürgünler, ne zindanlar, ne de işkenceler... Hiçbir şey ama hiçbir şey girdiğimiz özgürlük yolundan bizleri yıldıramaz. Yıldıramayacaktır da.

Ama bunun için sömürgecilerin istemlerinin tersine birlik lazım, beraberlik ve dayanışma lazım. Gücümüzü birbirimize karşı kullanarak tüketmek ve sömürgecilerin işini kolaylaştırmak değil, gücümüzü ortak düşmanlarımıza karşı aynı cephede, aynı doğrultuda bütünleştirerek düşmanlarımızın yüz yıllardır üzerinde hakimiyet sürdürerek halkımıza her türlü kötülüğü yaptığı topraklarımızdan atmak gerekir. Gücümüzü bunun için birleştirmeli, bütünleştirmeliyiz. Bunun dışında içine girilecek her türlü tavır ve davranış düşmanın işini kolaylaştırır.

Partimiz PKK ve onun biricik önderi Başkan APO, bugüne kadar sürekli ve ısrarlı bir biçimde birlik, beraberlik ve dayanışma çağrıları yaptı. Bunun için yıllardır büyük bir çaba harcıyor. Partimiz bu yolda, iç çatışmalar bitsin, kardeş kanı akmasın diye çaba harcarken yoldaşlarımızdan **Mehmet KARASUNGUR** ve **İbrahim BİLGİN** yoldaşlar KDP ve YNK'nin çatışmaları esnasında şehit edildiler.

Peki halk olarak birlik ve beraberliğe en çok muhtaç olduğumuz, bunun bir ölüm kalım sorunu durumuna dönüştüğü şu günlerde, birlik ve beraberliğimizi istmeyen kim? Düşmanın parçala-böl-yönet politikasının bir aleti olarak halkımızın bağrına bir hançer gibi saplanan kim? Düşmanla en rezil, en kirli ve en alçakça ilişkiler geliştiren kim?

Evet, gerçekten bunlar kimdir?

Açık ki bunlar yıllardan beri kanınızı, canınızı düşmana kendi dar çevre ve aşiret çıkarları için pazarlayan Barzani ve Talabani ve onların çıkar ortaklarıdır.

Dönem en çok birlik ve beraberliği dayattığı, ülkemizin kuzeyinde, güneyinde, doğusunda, batısında hiçbir insanın ve örgütün kesinlikle kendisini bunun dışında tutmayacağı bir dönem iken, bunun sorumluluğunu yürekten taşıması gerekirken, Barzani ve Talabani halkımızın büyük bir özlemle beklediği ulusal birliğini ve kurtuluşunu engellemek için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlar. Başta TC olmak üzere emperyalist devletlerle en kirli ilişkiler geliştirmektedirler.

Eğer bugün ülkemiz dört parçaya bölünmüş ve her parça üzerinde korkunç bir sömürgeci egemenlik ve yıkım sürdürülüyorsa, bunun baş sorumlusu emperyalizmdir. Ve bu emperyalizm bugün ülkemizi sömürgeleştiren tüm ülkelerin ayakta kalmasının başlıca sebebidir. Bu hain güruhun sırtını dayayarak ülke ve halk birliğimizi parçalamak istediği TC'nin, dün Koçgiri, Palu-Genç, Hani, Ağrı-Zilan ve Dersim'de döktüğü kuzeyli kardeşlerinizin kanı hala kurumamıştır. Son olarak başta Şırnak, Çukurca, Dargeçit, Göle ve ülkemizin birçok köy ve kasabasını yakıp yıkmasından sonra yükselen dumanlar bile hala dağılmamıştır! Yüzlerce kadın-çocuk, genç-ihtiyarın kanı hala ellerindedir. İşte bu hain ikili bugün bu can düşmanımız olan gücün ajanlığını yapmaktadır. PKK'lileri tutuklamakta, katletmekte, düşmana teslim etmekte, kamplarının yerini göstermekte ve bizzat düşmanın yürüttüğü operasyonlara katılmaktadırlar. Yine bu hainler, bugüne kadar içine girdikleri hainliklere dur demek üzere yola çıkan ve halkımızın birliği-bütünlüğü ve bağımsızlığı için savunan PAK ve onun taraftar, sempatizan ve kadrolarına da acımasızca saldırmakta, katletmektedir. Yani düşmanlarımızın elinde bir ihanet kılıcı olarak habire halkımızın üzerinde sallandırılmaktadır.

TC ve emperyalizm neden bu güçlere her gün daha çok artan bir güçle "destek" veriyor? Neden geçmişte bu denli "destek" vermediler?

1960'larda, 1970'lerde ve 1980'lerde halkımıza karşı gerçekleştirilen katliamlar olurken neredeydi bu güçler? Saddam faşistinin bombardımanları altında yükselen çığlıklarınızı duymuyorlar mıydı? Neden o zaman değil de, bugün böylesine "yardım"ınıza koşuyorlar? Tek neden ülkemizin dört bir yanını saran ulusal bağımsızlık çizgisi ve önderliğinin PKK'yle birlikte gelişip güçlenmesidir. Bu durdurulmak isteniyor. Ve bölge emperyalizm lehinde yeniden biçimlendirilmeye çalışılıyor. Yoksa durup-dururken Güney Kürdistan'da "seçim" yaptırmazlardı, "meclis" kurdurmazlardı. Tüm bunlar emperyalizmin koruması altında geliştirilip güçlendirilmeye çalışılıyor. Kime karşı? Elbette düşmanlarımıza karşı değil, Kürdistan'a karşı ve onun önderi PKK'ye karşı. Yeni yaratılan bu işbirlikçi modelin Orta-Kuzey-Batı Kürdistan'da da oluşturulması için yapılıyor tüm bunlar. Bunda özgürlük yoktur, bunda bağımsızlık yoktur, bunda sadece ve sadece kölelik vardır, her türlü yozluk ve ahlaksızlık vardır. Emperyalizmin denetimi altında her gün biraz daha parça parça ölmek vardır. Ve tüm bu kölelik ve onursuzca yaşam ve ilişkilerin aynısı Talabani-Barzani ve onların aramızdaki yardakçıları eliyle Kuzey'de de geliştirilmek istenmektedir.

Bunun için de bir yandan PKK'nin Güney Kürdistan'da sizlerle kucaklaşmasını, bütünleşmesini engellemeye çalışmakta, öte yandan, PKK'nin de kendileri gibi teslimiyet ve ihanet içine girmesini istemektedirler. TC ordu güçleriyle birlikte kamplara saldırmalarının, dağ ve yerleşim birimlerini bombalamalarının amacı budur.

Talabani haini, bir taraftan "devrimler dönemi bitmiştir" diyerek PKK'yi teslim olmaya çağırırken, öte yandan da hala ellerindeki Kürt kanı kurumamış faşist, soykırımcı TC devletinin ne kadar demokrat olduğuna övgüler düzmekte, böyle bir devletin denetimi altında dünyaya gelmediğine hayıflanmaktadır. Evet, hala topraklarımızda yaptıkları yıkımın dumanları tüterken, ülkemizin birliği, bütünlüğü ve bağımsızlığı için mücadele eden PKK ve onun kahraman militanlarına "terörist" deyip TC'ye demokrat övgüsü yapma alçaklığını göstermektedirler. Ve bunun karşılığında efendilerinden kimi kırıntılar alarak, ceplerini şişirmektedirler. Aldıkları kırıntılar akan kanlarınızın parası olduğu kadar, Kuzeyli kardeşlerinizin de kan parasıdır.

KDP'nin ülkemizin diğer parçalarına karşı işbirliği temelinde geliştirdiği ihanetler yeni değildir. Bunun tarihçesi de vardır. 1960'lı yıllarda faşist sömürgeci İran yönetimine sırtını dayamıştı. Bunun karşılığında da İran KDP'sinden mücadeleyi durdurmasını istemişti. İran KDP'si bunu kabul etmeyince faşist şah rejiminin askerleriyle işbirliği temelinde İran KDP güçlerine saldırdılar. Birçok yiğit-yurtsever Kürt militanı katledildi. Birçoğu da Barzani kuvvetlerince yakalanarak kurşuna dizildi. Ya da İran yönetimine teslim edildi. Kardeş kanı akıtıldı. Sonuçta kârlı çıkan İran sömürgeci devleti oldu. İran KDP'si yenildi. İran yönetiminin kendisiyle işi bitince de, Barzani'yi yine Irak sömürgeci yönetimiyle başbaşa bıraktı. Katledilen yine sizler oldunuz.

Dün Doğu Kürdistan halkına yapılan bu ihanet, bugün Orta-Kuzey-Batı Kürdistan halkının özgürlük mücadelesine yapılmak isteniyor.

1984 15 Ağustos devrimci atılımımızla birlikte Orta-Kuzey-Batı Kürdistan'da gelişen doğru devrimci çizgisinin kendisini aştığını gören KDP bu kez tıpkı bir dönem İran KDP'sine yaptığı gibi PKK'ye de devrimci mücadeleyi bırakmasını dayattı. Çünkü TC, kimi kırıntılar veriyordu kendilerine. Kutsal olan özgürlük mücadelesini bu basit çıkarlar için durdurmayı dayattılar partimize. Kimi partilileri tutuklayıp TC'ye teslim ettiler, kimisini katlettiler, kimisini de zindanlara tıkadılar. Köy koruculuğunun geliştirilmesine bizzat yardımcı olarak içimizde de bir ihanet yarasının açılmasını sağladılar.

1988'de tam bir devrimsel gelişme imkan ve olanağı varken, teslimiyetçi bir tavır sergileyerek büyük bir kaçışı gerçekleştirdiler. Tam bir soykırımla baş-başa bıraktılar sizi. Ve Irak sömürgeci yönetimi çok rahat bir şekilde Halepçe'de katliam gerçekleştirdi. Binlerce insanımız katledildi. Onbinlerce insanımız yerini-yurdunu terk etmek zorunda bırakıldı. KDP'nin hain temsilcileri böyle bir devrimci gelişmeyi nasıl batırdıklarını anlatacaklarına, faşist Türk devletine sığınarak, Barzani'nin emriyle nasıl PKK'li yakalayıp öldürdüklerini, teslim ettiklerini anlattılar.

Hiçbir zaman sizin gerçek direnişçi gücünüze ve çok canlı özgürlük istemlerinize dayanmadılar. Hep emperyalizmin ve sömürgeci devletlerin talimatlarına güven bağladılar. Sırtlarını onlara dayadılar. 1991 yılında ABD'nin çıkarları içinde harekete geçtiler. O an ABD'nin çıkarlarına denk düşmediği için Saddam rejiminin sizleri bir kez daha katletmesine olanak sundular. Sonuç: On binlerce ölü, sakat, hasta ve yüzbinlercesinin sınır boylarında bir dilim ekmeğe muhtaç bırakılarak onurunuzun ayaklar altında çiğnenmesine yol açtılar.

Bu işbirlikçi güçler sizi böyle bir duruma getirdikten sonra bu kez emperyalizm ve TC'yle işbirliği temelinde, Kuzey Kürdistan özgürlük mücadelesini bastırmak için fiili olarak kullanmak istiyorlar. Bu, kardeşi kardeşe kırdırtma, kaleyi içten fethetme senaryosudur. Kardeşi kardeşe kırdırıp, güçten düşürdükten sonra bu kez her iki tarafa da yönelerek, istediklerini yapacaklardır.

Şah yönetimi İran KDP'sini Barzani ile birlikte ezdikten ve Irak sömürgeci devletiyle de çelişkisini çözdükten sonra, nasıl ki Barzani'ye olan tüm desteğini çekip, emperyalizmin isteğiyle sizleri bir kez daha İran sömürgecileriyle başbaşa bıraktıysa bugün de TC ve emperyalizm kendi çelişkilerini çözdükten sonra sizleri bir kez daha sömürgeci Irak yönetiminin katliamlarına terk edeceklerdir. Elbette kardeş kardeşi kırıp-tükketikten ve kendi politikalarını yürütme imkanına kavuşturduktan sonra bunu yapacaklardır.

Durum bu kadar açıkken, bu kadar tarihsel olay yaşanmışken, hala tüm Kürdistan halkının birliği, beraberliği ve bağımsızlığı için mücadele edileceğine, temel olarak Kürdistan halkının özgücüne dayanılacağına, emperyalizme ve sömürgeci güçlere dayanmaktadırlar. Özgürlük sorununun çözümünü sizlerde ve Kürdistan'ın diğer parçalarındaki kardeş-

Devamı 27. sayfada